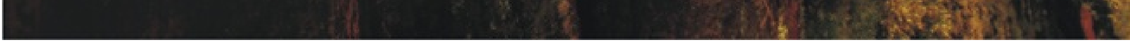
POLIROM

Anna Gavalda

Billie

BIBLIOTECA POLIROM

ANNA GAVALDA

BILLIE

Traducere de Ada Tanasa

POLIROM - 2015

„Billie, Billie a mea, aceasta micuta printesa a copilariei spulberate care-si croieste drum prin viata cu o pusca de vinatoare intr-o mina si fluturind Cu dragostea nu-i de glumit in cealalta, este cel mai frumos lucru care mi s-a intimplat in viata mea de scriitoare.”

(Anna Gavalda)

DESPRE AUTOARE

ANNA GAVALDA s-a născut la 9 decembrie 1970, în Boulogne - Billancourt. Mărturiseşte că îşi petrece în fiecare dimineaţă cîte trei ore scriind „pentru adulţii care trebuie să fie treziţi din somn”. În 1998 a cîştigat trei premii întîi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin şi Issy-les-Moulineaux. Un an mai tîrziu i-a apărut volumul de povestiri Aş vrea să mă aştepte şi pe mine cineva (Polirom, 2006), vîndut în Franţa în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci şi şase de limbi şi distins cu Le Grand Prix RTL-Lire 2000. Acesta a fost urmat, în februarie 2002, de romanul O iubeam (Polirom, 2003, 2014), cu un uriaş succes de public (peste 250.000 de exemplare vîndute în primele opt luni de la apariţie), iar în 2005, de romanul Împreună (Polirom, 2005, 2011, 2014), ajuns imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenţi, 35 de kilograme de speranţă (2002), romanul Cea care alină (2008; Polirom, 2008), ce analizează existenţa solicitantă şi extenuantă a omului contemporan, şi romanul Darul unei zile (2009; Polirom, 2010).

BILLIE

clandestinilor

*

Ne-am privit cu duşmănie. El pentru că-şi închipuia, poate, că totul era numai din vina mea, eu pentru că ăsta nu era un motiv să mă privească aşa. Tâmpenii am făcut destule de când ne cunoaştem, iar el a profitat şi s-a amuzat atât de copios pe seama lor, că era jalnic din partea lui să mi-o reproşeze pe asta doar pentru că avea să se termine prost…

Rahat, de unde-aş fi putut să ştiu?

Plângeam.

— Ei? Ai remuşcări? a murmurat închizând ochii. Nu… Vorbesc prostii… Tu şi remuşcările…

Era prea epuizat ca să-mi poarte într-adevăr pică. Şi-apoi, n-avea rost. Aici am fi de acord. Eu şi remuşcările – nici măcar n-am idee cum se scrie cuvântul ăsta…

Eram pe fundul unei crevase sau al nu ştiu cărei chestii geografice cumplit de plicticoase. Un soi de… crocotiş din Parcul naţional Cévennes, unde n-aveam semnal la mobil, nu se zărea nici picior de oaie – cu-atât mai puţin de cioban – şi unde nu ne-ar găsi nimeni niciodată. Eu îmi cam stâlcisem braţul, dar puteam încă să-l mişc, pe când el era, clar, făcut praf.

Am ştiut întotdeauna că are curaj, însă acum îmi dădea într-adevăr o lecţie.

Încă una…

Zăcea pe spate. Întâi am încercat să-i improvizez o pernă din bocancii mei, dar cum mai avea puţin şi i se rupea filmul când i-am ridicat capul, l-am pus imediat la loc şi nu l-am mai atins. De altfel, a fost singurul lui moment de descurajare – se gândea că şi-a buşit spinarea şi era atât de îngrozit la gândul de-a muri ca o legumă, că m-a bătut la cap ore în şir să-l las în gaura aia sau să-i curm suferinţa.

Bun. Dacă tot n-aveam nimic la îndemână să-i fac felul cum trebuie, ne-am jucat de-a doctorul.

Păcat că nu ne-am întâlnit mai devreme, numai noi doi, ca să ne jucăm de-a asta pe-ascuns, mai mult ca sigur că n-am fi fost ultimii în sala de aşteptare… Când i-am adus aminte, a părut amuzat, ceea ce pica bine, pentru că, în iadul de-aici ori de pe lumea cealaltă, asta era tot ce voiam să iau cu mine: mici zâmbete moarte deja în faşă şi smulse cu cleştele, ca ăsta de-acum.

Restul, sincer, poate să rămână la bagaje…

L-am ciupit peste tot, din ce în ce mai tare. Când îl durea, nu mai puteam de bucurie.

Asta era dovada că îi reacţiona creierul şi că n-o să fiu silită să-i împing scaunul cu rotile până la Saint-Pierre. Dacă nu, nici o problemă, n-aveam nimic împotrivă să-i fac o trepanaţie. Îl iubeam de-ajuns.

— Bun, pare să funcţioneze… Ce te smiorcăi aşa? Totul merge ca pe roate, nu? După

părerea mea, în afară de picior, ţi-ai mai fracturat şoldul sau bazinul. Mă rog, o chestie prin zona asta, ceva…

— Mhm…

N-avea un aer prea convins. Simţeai că ceva îl şifona. Simţeai că nu eram deloc credibilă fără halat alb şi fără un ascultoscop atârnat de gât. Privea cerul, încruntând din sprâncene şi muşcându-şi obrajii pe dinăuntru ca un bătrân ursuz.

Cunoşteam bine expresia aia, i le cunoşteam oricum pe toate, şi înţelegeam că mai era un clenci de rezolvat.

Aha, ăsta era cuvântul…

— Noo, Francky, noo… mi s-a năzărit, nu cred… Hei, doar nu vrei să te pipăi ca s-o verific şi pe aia?

— …

— Ba da?

Vedeam bine că se lupta din răsputeri să-şi păstreze mutra de muribund, însă problema mea nu era deloc o chestie de convenienţă. Mai degrabă de eficienţă. Era un moment grav şi totuşi nu puteam risca să-mi reglez conturile cu el doar pentru că nu eram genul lui…

— Eee… Nu că n-aş vrea, pricepi? Da' tu, în fine…

Mă făcea să mă gândesc la Jack Lemmon în ultima scenă din *Unora le place jazzul*.

La fel ca el, ajunsesem la capătul argumentelor şi trebuia să scot muniţia cea mai categorică din prăvălie ca să nu mă mai bată la cap.

— Sunt fată, Franck…

Ei, vedeţi… ei, dacă aş ţine o conferinţă extrem de detaliată despre Prietenie, gen în secţiune transversală, cu grafice, diapozitive, sticluţe cu apă şi tot tacâmul, pentru a explica de unde vine, din ce e făcută şi cum să te fereşti de falsuri, ei bine, aş cere un stop-cadru şi, cu zâmbetul meu de profă, i-aş sublinia răspunsul.

Cele patru cuvinţele, stinse şi vesele, murmurate într-un zâmbet imitat superprost de o fiinţă care nu ştia nici măcar dacă o să trăiască sau o să moară sau o să se chinuie mai departe, însă fără să şi-o mai tragă vreodată cu careva.

— *Well… Nobody's perfect…*[1]

Da, măcar de data asta, aş fi fost sigură pe mine şi cu atât mai rău pentru cei care n-au văzut filmul, nu pricep nimic din el şi nu vor şti, prin urmare, să deosebească un prieten adevărat de un biet travestit – nu-i pot ajuta cu nimic.

Pe când atunci, pentru că el era el, pentru că eu eram eu şi pentru că reuşeam încă să zburăm împreună şi să ne regăsim în înalturi într-un moment atât de nenorocit, am sărit peste el ca să-mi pot pune braţul teafăr sub burta lui.

Abia dacă l-am atins.

— Bun, a mormăit el după un moment, nu-ţi cer cine ştie ce mare chestie, mamaie…

Doar o atingi şi nu mai vorbim despre asta.

— Nu îndrăznesc…

A oftat adânc.

Îi înţelegeam descurajarea. Trecuserăm împreună prin situaţii mult mai jenante, care mă puseseră într-o lumină chiar mai proastă, şi îl întreţinusem cu atâtea istorii absolut bestiale, dure şi picante, că nici în privinţa asta nu păream deloc credibilă…

Dar deloc, deloc, deloc!

Totuşi nu erau fandoseli… Nu îndrăzneam.

Nu poţi şti niciodată dinainte unde o să se pripăşească sacrul. Cu mâna încă în aer, mi-am dat seama brusc că era o distanţă ca de la cer la pământ între poveştile mele de tăvăleală şi castraveciorul lui. Aş fi putut să-i palpez pe toţi, dacă era nevoie, dar nu pe-al lui, nu, nu pe-al lui şi de data asta eu singură îmi dădeam o lecţie.

Am ştiut întotdeauna că îl ador, însă până atunci nu se ivise prilejul să-mi dau seama în ce măsură îl respectam; ei bine, aveam răspunsul: câţiva milimetri…

Sau infinitul pudorii mele. Al pudorii noastre.

Evident, ştiam deja că jena asta de pisicuţă faţă de sex n-avea să mă împiedice cine ştie ce, dar – între timp – eu eram prima uluită. Serios, mă lăsa cu gura căscată să văd cât eram de delicată. Fâstâcită, sfioasă, aproape din nou virgină, ce mai! Venise Crăciunul!

Bun. Hai. Gata cu vorbăria. La treabă, fecioara mea…

Ca să-l fac să se destindă, am început să bat uşor darabana cu degetele în jurul buricului, fredonând: „Trop-trop, merge calul în galop“, dar asta nu l-a relaxat cine ştie ce. Apoi m-am lungit alături, am închis ochii, mi-am lipit buzele de canalul lui… ăăă…auditiv, m-am concentrat şi i-am susurat încet de tot, nu, chiar mai încet, împroşcându-i în ureche bule de salivă şi mici scrâşnete absolut enervante, ceea ce ghiceam că era cea mai rea sau cea mai bună dintre fantasmele lui ţinute sub cheie, plimbându-mi în acelaşi timp distrat, leneş, apatic, mă rog… nepăsător, să zicem, unghia pe şliţul lui în formă de U.

Perii din ureche i s-au tras înapoi de groază şi onoarea mi-a fost salvată.

S-a înfuriat. A zâmbit. A râs. A zis: eşti şuie. A zis: încetează. A zis: eşti tâmpită. A zis: e bine. A zis: încetezi, da! A zis: te urăsc şi te ador.

Dar toate astea au fost demult. Când avea încă forţa să-şi termine frazele şi eu nu mă gândeam că într-o zi o să plâng lângă el.

Acum se lăsa noaptea, mi-era frig, mi-era foame, muream de sete şi eram pe punctul să clachez pentru că nu voiam să sufere. Iar dac-aş fi câtuşi de puţin cinstită, le-aş termina eu şi aş adăuga la sfârşit „din vina mea“.

Dar nu sunt cinstită.

Stăteam lângă el, cu spatele rezemat de o stâncă, şi mă ofileam încetişor.

Remuşcările mi se scuturau ca frunzele.

Cu un efort pe care n-o să-l ghicesc niciodată, şi-a desprins braţul de corp şi mi-a atins genunchiul cu mâna. Am aşezat-o pe-a mea deasupra şi asta m-a

epuizat şi mai tare.

Nu-mi plăcea să mă facă la sentiment, profitorul ăsta mic. Nu era corect.

După o clipă l-am întrebat:

— Ce-i zgomotul ăsta?

— …

— Crezi că e un lup? Crezi că sunt lupi pe-aici?

Şi, pentru că el nu răspundea, am zbierat:

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! Zi ceva! Zi „da“, zi „nu“, zi „cară-te naibii de-aici“, dar nu mă lăsa singură… Nu acum… Te implor…

Nu cu el vorbeam, ci cu mine. Cu prostia mea. Cu ruşinea mea. Cu lipsa mea de imaginaţie. El nu m-ar fi părăsit niciodată şi, dacă tăcea, era doar pentru că-şi pierduse cunoştinţa.

1. „Ei… Nimeni nu-i perfect…“ – replica finală din filmul *Unora le place jazzul* (în engl., în orig.).

*

Pentru prima oară după foarte multă vreme, faţa lui nu mai avea un aer de reproş şi gândul că poate suferea mai puţin mi-a dat curaj: într-un fel sau altul, o să ieşim de-acolo, obligat. Nu bătuserăm atâta drum ca să ne jucăm de-a *Into the Wild* în miniatură într-o văgăună din Lozère.

Nu, la naiba, ar fi prea ruşinos…

Reflectam. Mai întâi, nu erau urlete de lupi, ci ţipete de păsări. Cucuvele sau mai ştiu eu ce. Şi-apoi, nu mori dacă-ţi frângi toate oasele din corp. Nu avea febră, nu pierdea sânge, se simţea rău, e drept, dar nu era în pericol. Tot ce puteam să fac deocamdată era să dorm ca să prind puteri şi mâine, în zori, la ora când o să mă satur până-n gât de rahatul ăsta de sălbăticie, să plec.

O să merg prin porcăria asta de pădure, o să merg pe porcăria asta de munte şi-o să depun în văgăuna asta de pământ un elicopter în floare.

Uite, o spusesem! O să-mi mişc fesele, cum ar zice poetesele, o să poposesc la Causses1. Pentru că plimbarea în familie, olari-olara, cu dobitoci patentaţi şi măgăruşi prea stresaţi, ţinea doar două minute.

Îmi pare rău, băieţi, dar pe noi, purtătorii de chinezării Quechua, ne mănâncă tălpile.

Auzi, piciule? Auzi ce zic? Pe viaţa ta, cât trăiesc eu, n-o să dai ortu' popii în provincie. Niciodată. Mai bine crăp.

M-am întins iar, am bombănit, m-am ridicat din nou să-mi mătur patul şi să scap de nenorocita de pietricică ce îmi ciuruia spinarea înainte să mă lungesc lângă el ca o moartă.

Nu reuşeam să adorm…

Micii spiriduşi care sălăşluiau în creierul meu luaseră prea mult acid…

Acolo, sus, se dezlănţuia orchestra din Lann-Bihoué remixată pe ritm de tehno.

Iadul, ce mai!

Reflectam aşa de adânc, că nici măcar nu mai reuşeam să mă aud gândind şi apoi, degeaba mă lipeam de el şi mă strângeam tare în braţe, mi-era la fel de frig.

Îmi îngheţa sângele-n vine, DJ Grumpy îmi nenorocea cei trei neuroni de vitejie care-mi mai rămăseseră şi, de aceea, câteva lacrimi mai agile decât celelalte profitau de prilej ca să se fofileze ca nişte şobolani.

Of, la naiba, chiar îmi ieşisem din mână.

Ca să le alung, am lăsat capul pe spate şi… Şi gata… Ooof…

Nu atât stelele îmi luau piuitul, văzuserăm deja o grămadă de când umblam creanga pe-aici, ci coregrafia lor. *Plic!* Se aprindeau – *Clic!* – unele după altele, în cadenţă. Nici nu ştiam – *Ding!* – că aşa ceva e posibil…

Străluceau atât de tare, încât era aproape dubios.

De parcă ar fi fost nişte leduri sau nişte lucruri nou-nouţe, abia despachetate. De parcă ar fi călcat cineva pe variatorul de intensitate.

Era… splendid…

Dintr-odată nu mai eram singură şi m-am întors spre Franck ca să-mi şterg mucii de umărul lui.

Ei, da… un pic de decenţă, haimanalelor … Nu-ţi mai arde să te smiorcăi când bunul Dumnezeu îţi împrumută globul lui disco…

Oare galaxiile au şi ele maree înalte, aşa ca oceanele, sau totul era doar pentru mine? Îşi umfla Calea-Lactee muşchii? Sau era o imensă petrecere *rave* de zâne Clopoţica venite să-mi presare la greu pulbere de aur pe creştet ca să mă ajute să-mi încarc bateriile?

Veneau de peste tot şi aveam senzaţia că încălzeau noaptea. Aveam senzaţia că mă bronzam pe întuneric. Aveam senzaţia că lumea se răsturnase. Că nu mai eram în fundul hăului meu, rumegându-mi nenorocirea, ci pe o scenă…

Da, de-atât de jos încât mă tortillam (încât să mă tortillez?) (bun, încât eram plată ca o clătită, ce mai…), dominam ceva.

Eram într-o sală de concerte uriaşă, un soi de Zénith în aer liber care s-ar întinde de la un capăt al pământului la altul, chiar în mijlocul melodiei ucigătoare, şi toate brichetele, toate ecranele şi toate miile de torţe magice pe care îngerii le întorceau spre mine, eram obligată să mă arăt demnă de ele. Nu mai aveam dreptul să-mi deplâng soarta şi mi-aş fi dorit atât de mult ca Francky să profite şi el de asta…

Nici el n-ar fi ştiut să deosebească Ursa-Mare de Carul-Mic, dar ar fi fost tare fericit să vadă atâta frumuseţe… Tare fericit… Fiindcă, dintre noi doi,

el era artistul. Numai datorită sensibilităţii lui reuşiserăm să ieşim din mormanul nostru de bălegar şi numai pentru el îşi scosese universul smochingul din lamé.

Ca să-i mulţumească.

Să-i aducă un omagiu.

Ca să-i spună: Pe tine, micuţule, te cunoaştem, ştii doar… Da, da, te cunoaştem… te urmărim de ceva vreme şi am observat că eşti obsedat de frumuseţe… Toată viaţa n-ai făcut decât asta: s-o cauţi, s-o serveşti şi s-o creezi. Ei bine, uite… Priveşte… Uite, pentru osteneala ta… Priveşte-te în oglinda asta… Astă-seară eşti răsplătit în sfârşit pentru ce-ai investit… Prietena ta, ea, ea e vulgară, nu face decât să scuipe peste tot şi să înjure ca o cocotă bătrână. Chiar mă întreb cine-o fi lăsat-o să intre… Pe când tu… Tu eşti din familie… Vino, fiule… Vino să dansezi cu noi…

Trăncăneam cu glas tare…

Cu toată modestia şi pentru un băiat care nu putea să m-audă, tocmai vorbisem în numele universului!

Era stupid, dar drăguţ…

Asta însemna să spun cât îl iubeam…

Ăăă… dacă nu… o ultimă chestie, domnule Univers… (şi, când spuneam asta, îl vedeam pe James Brown), nu, de fapt, două chestii…

Primo, lasă-mi prietenul acolo unde e… Nu te mai obosi să-l chemi, n-o să vină. Chiar dacă-l fac de râs, n-o să mă lase niciodată să cad.

Acesta-i adevărul şi nici măcar dumneata, nici măcar dumneata nu poţi face nimic, secundo, îmi cer scuze că vorbesc aşa urât.

Adevărat, abuzez, dar – de fiecare dată când îţi zgârii timpanul – nu e din lipsă de respect, ci de furie că nu găsesc îndeajuns de repede cuvintele potrivite. *It is a man’s world, you know*…

I feel good, a răspuns el.

*

Priveam toate stelele alea şi o căutam pe-a noastră.

Pentru că aveam una, asta era sigur. Nu una de fiecare, din păcate, însă una pentru amândoi. O mică veioză la comun. Da, o lămpiţă care ne găsise în ziua când ne-am întâlnit şi care, una peste alta, făcuse treabă bună până atunci.

OK, în ultimele ceasuri o cam păduse-n bară, dar totul se limpezise de-atunci.

Se împopoţona, Împopoţonata.

Îşi golea spray-ul cu paiete de la Sephorus.

Păi, normal, doar era a noastră! Nu era să-i ţină isonul Celui Veşnic în timp ce amicele ei o ştergeau la focul de artificii!

O căutam.

Le cercetam pe rând ca s-o găsesc, fiindcă aveam nişte chestii să-i spun… Să-i amintesc… O căutam ca s-o conving să ne ajute încă o dată.

În ciuda noastră.

În ciuda mea, mai ales…

Da. Pentru că totul era din vina mea, eu trebuia să mă duc s-o bat la cap ca să-şi redeschidă hotline-ul.

Celelalte erau frumoase şi ele, însă mă durea… pardon, mi se rupea de ele, pe când pe ea, dacă o puneam din nou la curent cu tot ce ascundeam în adâncul inimii, eram sigură că o să se înmoaie iar…

1. Grup de platouri carstice din Masivul Central.

*

Cred că o găsisem.

Cred că era aia, chiar de-acolo… Aflată în vârful degetului meu şi la miliarde de ani de mine…

Foarte micuţă, foarte drăguţă, foarte sclipicioasă, ca o piatră Swarovski, şi uşor decalată.

Uşor mai la o parte de turmă…

Da, era chiar ea. Mărimea XXS, singuratică şi neîncrezătoare, dar care dădea tot ce-avea. Care scânteia din toate puterile. Care era foarte mulţumită să se afle acolo. Care adora melodia şi cunoştea toate versurile pe de rost.

Care făcea pe grozava scânteind mişto în noapte…

Care s-ar culca ultima şi s-ar scula prima. Care ieşea în fiecare seară. Care o ţinea într-un chef de-o mie de miliarde de ani şi era încă atât de strălucitoare.

Aşa-i că nu mă înşel?

Aşa-i că eşti tu?

Pardon, că eşti dumneata?

Ia zi… Pot să vorbesc cu dumneata un minut?

Pot să-ţi spun din nou cine suntem, Franck şi cu mine, ca să ne iubeşti iar?

I-am luat tăcerea drept un oftat resemnat, gen: „Ei, cam începeţi să păliţi, rataţilor, dar, mă rog… aveţi noroc, se cântă un slow şi n-am cu cine dansa. Aşa că, daţi-i drumul, vă ascult. Vindeţi-mi repede povestea voastră ca să mă întorc să-mi ronţăi Milky Way-ul“.

Am bâjbâit după mâna lui Franck, am strâns-o din toate puterile şi am stat un moment să ne aranjez puţin.

Da, ne-am făcut foarte frumoşi, foarte curaţi, bine lustruiţi şi bine pieptănaţi, ca să fim cât mai prezentabili şi apoi ne-am aruncat în aer.

Ca Buzz Lightyear.

Spre infinit şi dincolo de el…

*

Pe Franck îl cheamă Franck pentru că mama şi bunica lui îl adorau pe Frank Alamo („Biche, oh, ma biche“, „Da doo ron ron“, „Allô Maillot 38-37“ şi celelalte) (da, da, aşa ceva chiar există…), iar pe mine, pe mine mă cheamă Billie pentru că maică-mea era înnebunită după Michael Jackson (*Billie Jean is not my lover / She’s just a girl* etc.). E ca şi cum ai spune că nu porneam în viaţă cu aceiaşi naşi şi că nu eram sortiţi să ne întâlnim într-o zi…

Mama şi bunica lui l-au crescut aşa de bine când era mic, că le-a făcut cadou CD-ul cu Revenirea stelelor Yéyé[1], concertul cu Marea revenire a stelelor Yéyé, spectacolul muzical de la emisiunea *Salut les copains*, discul *blue-ray*, chiar şi croaziera care se asorta cu ele.

Şi, când dragul de Dadou a dat ortu’ popii, şi-a luat o zi de concediu, s-a dus să le ia cu trenul, le-a instalat la clasa I şi le-a însoţit în piaţa nu mai ştiu cărei biserici.

Numai ca să le susţină în timp ce fredonau „Sur un dernier signe de la main“ când sicriul era încărcat din nou în dric.

Nu ştiu mama dac-a avut alţi plozi după mine cărora să le pună numele „Bad“ sau „Thriller“, nici măcar dac-a plâns când a sărit Bambi în gol, având în vedere că a şters-o când nu împlinisem încă un an. (Trebuie spus că eram şi foarte enervantă…) (Tata mi-a zis asta într-o zi: „Maică-ta a şters-o fiindcă erai prea enervantă. E drept că nu făceai altceva decât să urli întruna…“) (Ei, nu ştiu de câţi psihiatri e nevoie ca să şteargă cu buretele o

asemenea explicaţie; după mine – de o droaie!) Da, într-o dimineaţă a plecat şi n-a mai dat nici un semn de viaţă…

Mamei vitrege nu i-a plăcut niciodată numele meu. Zicea că e de golan şi aici, clar, n-am avut inima să mă iau în gură cu ea… Oricum, nu contaţi pe mine s-o vorbesc de rău… E adevărat că-i o cotoroanţă, însă nu e chiar din vina ei… Şi-apoi, în seara asta nu sunt alături de ea. Fiecare cu rahatul ei.

Bun. Gata, steluţo, am terminat cu copilăria.

Franck vorbeşte foarte rar despre a lui şi, când vorbeşte, o face doar ca să se distanţeze. Iar eu n-am avut. Deja că-mi iubesc numele, dată fiind situaţia mea, mi se pare o faptă de vitejie.

Nu era nevoie decât de geniul lui Michael ca să-mi reuşească o asemenea piruetă…

*

Franck şi cu mine mergeam la acelaşi colegiu, însă a trebuit să ajungem într-a IX-a ca să schimbăm o vorbă. Adică singurul an când am fost în aceeaşi clasă. De-atunci ne-am mărturisit că ne reperaserăm din dimineaţa primei zile de şcoală dintr-a VI-a. Da, că

ne recunoscuserăm dintr-o privire, dar că – inconştient – ne evitaserăm în toţi anii ăştia pentru că simţeam că celălalt căra la rândul lui pe umeri chestii grele şi că nu puteam risca să suferim un miligram în plus.

E drept că eu eram ahtiată mai ales după prietenia fetelor gen Polly Pocket. A tuturor minionelor cu păr lung, o cameră numai a lor, grămezi de prăjituri de cofetărie de fiţe şi o mamă care semna fără mare tărăboi carnetul de note. Făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să mă pun bine cu ele şi să mă invite cât mai des acasă.

Dar, vai, venea tot timpul un moment când nu eram deloc populară… Mai ales în lunile de iarnă… Nu m-am prins decât mult mai târziu, însă era mai cu seamă o chestiune de… boiler şi de… în plus de… miros… de… la

naiba… hei, cu cât mă bâlbâi mai mult în sinea mea, cu atât mă apucă mai tare ruşinea. Bun. *Next*.

În toţi anii ăştia, am turnat atâtea minciuni despre mine, că trebuia să-mi fac un fel de rezumate ca să nu mă-ncurc de la un an şcolar la altul.

Acasă eram ca un leu care mânca întruna săpuneală, fiindcă altceva n-aveam de mâncare, însă la şcoală eram întotdeauna liniştită. Oricum n-aş fi avut destulă energie să fiu în defensivă douăşpatru de ore din douăşpatru. Trebuie să trăieşti aşa ceva ca să înţelegi, dar cei care au trăit ştiu exact despre ce vorbesc: defensivă… Întruna, întruna… Mai ales când era linişte… Momentele de linişte, alea erau cele mai rele, adică… Oho, şi după aia… Nici că-ţi mai pasă.

Într-o zi, la o oră de isto-geogra, proful, domnul Dumont, mi-a făcut fără să ştie un tablou sugestiv al vieţii mele. Lumea a patra, a zis. A vorbit despre ea aşa, ca despre exportul de resurse sau despre împotmolirea în nisip a muntelui Saint-Michel, însă eu, ţin minte, m-am înroşit ca o sfeclă de ruşine. Habar n-aveam că există în dicţionar un cuvânt inventat expres ca să descrie coşmelia în care locuiam eu… Pentru că ştiu din experienţă că genul ăsta de lume mizeră nu se vede neapărat cu ochiul liber. Dovada e că asistentele sociale n-au pus niciodată piciorul acolo… Dacă n-ai vânătăi şi mergi la şcoală în fiecare zi, de protecţia copilului scapi fără cine ştie ce bătăi de cap şi maică-mea vitregă nu zic că părea o burgheză, dar zău că oamenii o priveau lung când se ducea la supermarket, îi spuneau bună ziua şi-o întrebau ce mai fac copiii şi toate alea.

N-am ştiut niciodată de unde-şi cumpăra poşirca…

Era destulă, că o fi adus-o Zâna Măseluţă sau renii lui Moş Crăciun, însă marele mister al copilăriei mele o să rămână ăsta: afurisitele alea de sticle goale *de unde* răsăreau? De unde?

Marele, marele mister…

*

Nu şcoala republicii m-a scos de-acolo. Nici învăţăduşii, nici profii, nici drăguţa domnişoară Gisèle, care ne-a pregătit pentru împărtăşanie, nici părinţii elevilor, mereu şocaţi de greutatea ghiozdanelor, sau cei, mai evoluaţi, ai simpaticelor mele colege, care ascultau France Inter şi citeau cărţi şi toate cele, nu, el m-a scos… (şi l-am arătat cu degetul pe întuneric) Franck Muller.

Da, el, chiar aşa… Fătălăul ăsta de Franck Mumu, care avea cu şase luni şi cinşpe centimetri mai puţin decât mine, care se clătina ori de câte ori îl băteai prieteneşte pe umăr şi de care se lua tot timpul cineva în staţia de autobuz. El m-a salvat…

Singur-singurel.

Sincer, n-am pică pe nimeni şi o să ajung – vezi, îţi povestesc toate astea şi e în regulă – şi acolo. E departe. E atât de departe, că de fapt nici măcar nu mai sunt cu-adevărat eu…

Bun, mărturisesc, mereu mă panichez puţin când trebuie să completez formulare.

Numele părinţilor, locul naşterii, toate astea, imediat simt un gol în stomac, dar e-n regulă, trece. Trece repede.

Singura chestie e că nu vreau să-i mai văd niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată…

N-o să mă întorc niciodată acolo, niciodată. La nici o nuntă, la nici o înmormântare, la nimic. De altfel, când dau cu ochii de-o plăcuţă de înmatriculare cu numerele departamentului respectiv, hop!, întorc imediat privirea ca să mă repun pe linia de plutire.

Într-o vreme – şi, cum nu cred că o să am timp să-ţi povestesc în noaptea asta, recapitulez –, într-o vreme când mă blocam întruna, când copilăria se întorcea mult prea des ca să mă căpăcească prin surprindere şi când aveam tendinţa, la rândul meu, să trag zdravăn la măsea, chipurile ca să mă protejez, am ascultat de Franck: m-am resetat forţat.

Mi-am bulit de tot hard diskul şi-am restartat în Safe Mode.

A durat o groază şi cred c-am reuşit, însă tot ce cer în schimb e să nu-i mai văd niciodată.

Niciodată.

Nici morţi. Nici carbonizaţi. Nici făcuţi terci într-o groapă.

Chiar şi aici, vezi… o să fiu sinceră de data asta… Dacă mi-ai spune: OK, îţi trimit doi brancardieri, un sandvici cu şuncă şi unt şi un bax de San Pellegrino, iar în schimb tu îi faci cu mâna mamei tale vitrege sau oricăreia dintre lepădăturile alea, ei bine, aş spune nu.

Nu.

Aş spune nu şi aş găsi altă soluţie ca să ne scot de-aici.

*

Aşa deci, mergeam la acelaşi colegiu dintr-un orăşel de nici măcar 3.000 de locuitori aflat într-o zonă rurală, cum se spune. Dar „rurală“ e prea frumos spus. Se zăreau dealuri şi pâraie. Satul din care sunt, zona în care am crescut n-aveau nimic rural. Era, e încă, un capăt de Franţă care a rămas neirigat de prea multă vreme şi e mâncat încet-încet de cangrenă.

Da, care putrezeşte… Care nu încetează să crape… Un ţinut unde oamenii de treabă beau prea mult, fumează prea mult, cred prea mult în La Française des jeux[2] şi îşi varsă prea mult amarul asupra familiei şi animalelor.

O lume în care toţi se sinucid în felul următor: la foc mic şi trăgându-i pe cei mai slabi după ei…

Dacă-i auzi, tinerii au probleme numai în mahala, dar la ţară, buna mea doamnă, viaţa de zi cu zi nu-i deloc uşoară, să ştii!

Noi, ca să incendiem maşini, trebuie întâi să vedem vreuna trecând.

Viaţa la ţară, când nu eşti ca toţi ceilalţi, e mai rea decât nepăsarea.

Sigur, o să existe întotdeauna tot soiul de turişti, fie că au treabă cu politica, cu chestiile asociative, cu mâncarea bio sănătoasă sau mai ştiu eu ce alte scorneli drăguţe care să-ţi spună că exagerez, dar îi cunosc pe oamenii ăştia… Da, îi cunosc… Sunt ca ăia de la serviciile sociale: până la urmă nu văd decât ce li se arată…

Şi-i înţeleg.

Îi înţeleg pentru că şi eu am ajuns să fiu ca ei.

De fiecare dată când mă duc sau mă întorc de la Rungis, adică de cel puţin trei ori pe săptămână, ştiu exact unde trebuie să mă concentrez asupra drumului. Da, există două momente precise când depăşesc benzile albe şi când sunt într-adevăr superatentă la distanţele de siguranţă. Şi ştii de ce? Pentru că în locurile alea două, să zicem între Paris şi Orly, sunt două grămezi de deşeuri pe margine. Chiar la nivelul asfaltului.

Bun, ce-i drept, e urât, dar problema e că nu sunt de fapt gunoaie aruncate… Nu, sunt case… Sunt dormitoarele fetiţelor aflate tot timpul în defensivă…

Hai, să accelerăm. Cum spuneam mai sus: fiecare cu chestiile lui incomode. Eu am înghiţit atâtea, că am devenit un monstru de egoism şi egoismul meu e tot ce am mai bun de oferit micuţelor Billie de pe autostrada A6.

Uitaţi-vă la mine, puştilor, uitaţi-vă bine la mine, în vechea mea camionetă boţită toată şi plină de flori, eu sunt dovada că ajungi să nu mai mori din asta într-o zi…

1. Stil de muzică pop apărut în Europa la începutul anilor ’60, ce miza pe melodii adaptate după şlagăre americane. Popularizate cu ajutorul emisiunii radiofonice *Salut les copains* (lansată în 1959), acestea aveau mare succes la publicul tânăr.

2. Întreprindere publică franceză ce deţine monopolul asupra loteriei şi pariurilor sportive.

*

Da, ne reperaserăm, însă ne-am evitat în toţi anii ăştia pentru că eram ciumaţii colegiului Jacques-Prévert.

Eu pentru că eram din Morilles (nu e numele vreunui sat izolat sau al vreunui orăşel apărut peste noapte precum ciupercile, e… nu ştiu… de fapt, n-am ştiut niciodată… o groapă de gunoi… un soi de zonă artizanală… un soi de centru de reciclare a deşeurilor unde nimic nu e triat… toată lumea îi zice „la ţigani“, dar nu erau ţigani, ci doar familia mamei mele vitrege… tatăl ei, unchii ei, surorile ei vitrege, fraţii mei vitregi şi toţi ceilalţi… cei din Morilles, ce mai…) şi pentru că băteam drumul aproape doi kilometri în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară ca să mă duc la altă staţie decât a mea, cât mai departe cu putinţă de harababura lor şi de a mea „rulotă, dulce rulotă“ de teamă că ceilalţi puşti n-o să mă mai lase să mă aşez lângă ei în autobuz, iar el pentru că era prea diferit de restul lumii…

Pentru că nu-i plăceau fetele, dar nu le iubea decât pe ele, pentru că era bun la desen şi nul la sport, pentru că era sfrijit şi alergic la orice, pentru că se plimba mereu singur cuc şi complet neştiutor prin cufărul lui cu vise şi pentru că aştepta să intre ultimul în cantină ca să evite gălăgia şi înghesuiala din faţa barierelor rotative.

Ştiu, steluţo, ştiu… povestea, aşa cum o spun eu, sună prea mult a clişeu plasticos…

micuţul poponar bolnăvicios şi Cosette a lui de la groapa de gunoi, recunosc, îi cam lipseşte subtilitatea, dar mă rog… ce-ai vrea să născocesc în loc? Că dorm în stradă în lunile de iarnă sau să îi adaug o bicicletă cu motor şi două lanţuri ca să avem mai puţin aerul că am fi desprinşi dintr-un foileton stupid?

Ei, nu… Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot… Pentru că toate astea suntem noi… E povestea primei noastre vieţi… Neverland şi Dadou Ronron. Furie tandră şi cap de catâr. Doar n-o să mă forţez să înfrumuseţez lucrurile numai ca să stârnesc mila…

So, Beat It.

Just Beat It.

În plus, hei! Merge totuşi, nu-i aşa? Nu ţi-am vândut mângâieri sau alte chestii sordide de genul ăsta…

Din fericire, nu era stilul nostru.

La noi ţi-o luai de-ţi suna apa-n cap, dar nimeni nu se atingea de chiloţei.

Uf-uf-uf, steluţo, nu?

Şi-apoi, ştii, nu cred că suntem chiar aşa nişte clişee. Cred că în toate colegiile din Franţa şi de aiurea, fie de la ţară, fie de la oraş, sunt destui în sălile de studiu – clandestini de soiul nostru…

Combatanţi ai invizibilului, delocalizaţi din propriul sine, apneici de dimineaţa până seara care crapă uneori din cauza asta, da, care până la urmă se dau bătuţi dacă nimeni nu le dă o mână de ajutor sau dacă nu reuşesc să iasă singuri la liman… În plus, găsesc că spun povestea de-a dreptul *soft* de data asta. Nu ca să te scutesc pe tine de jenă sau pe mine de critici, ci pentru că în seara uneia dintre aniversările zilei mele de naştere m-am resetat.

M-am restartat în faţa lui Franck Muller şi i-am jurat că s-a terminat. Că n-o să-mi mai dau voie niciodată să-mi fac rău.

Şi micuţa Cosette, poate că-i lipsită de imaginaţie, dar până una-alta îşi ţine promisiunile.

*

Ne evitam cu atâta succes, că am fi putut să ne ratăm de-a binelea.

Eram la sfârşitul trimestrului al doilea, mai aveam de tras câteva luni şi după aia s-ar fi descurcat fiecare după sistemul bonus/malus şi după orientări. Eu voiam să intru în câmpul muncii cât mai repede, iar el… el nu ştiu ce voia… Când îl priveam de departe, mă ducea cu gândul la Micul Prinţ… Mai ales că avea o eşarfă galbenă ca a lui… El, nimeni nu putea şti ce avea să se aleagă de el…

Da, ne mai rămâneau doar câteva săptămâni ca să ne ignorăm şi apoi aveam să scăpăm pentru totdeauna de fantoma celuilalt şi de tot ce însemna el.

Numai că, iată: am avut dreptul la un act al II-lea…

Oare a fost Dumnezeu, căruia îi era prea ruşine de ce lăsase să se întâmple până atunci şi voia să îndrepte lucrurile ca să-şi rezolve problemele de digestie sau ai fost dumneata? Sau ai fost tu? Da, m-am săturat să te tot „domnesc“, am senzaţia că-mi prezint cazul dinaintea unei inspectoare de la Pôle Emploi[1]. Nu ştiu cine a făcut asta şi nici de ce, dar – în orice caz – era exact ca cu Charlie şi biletul lui aurit la fabrica de ciocolată Wonka. Era… mai puţin o…

Ei, rahat, iar dau apă la şoareci şi îmi afund faţa în perna mea ruptă ca să nu se vadă.

*

Pa şi pusi şi, când spuneam mai devreme că nu şcoala sau profii mă scoseseră din Morilles, eram nedreaptă. Pentru că au făcut-o… Şi, cum profii nu m-au prea avut la inimă, n-am chef să le ridic vreo statuie, dar uite că au făcut-o… le datorez mai mult decât nişte momente de odihnă între vacanţe…

Fără doamna Guillet, profesoara de franceză de la clasa a IX-a în anul ăla, şi fără fixul ei cu teatrul şi cu artele *vii*, cum le spunea ea, eu aş fi cu siguranţă la ora asta un soi de zombi.

Cu dragostea nu-i de glumit

Cu dragostea nu-i de glumit

Cu

dragostea

nu-i

de

glumit

O… Cât îmi place să repet titlul ăsta…

1. Agenţia pentru ocuparea forţei de muncă din Franţa.

*

Cumătra Guillet venise în dimineaţa aia cu nişte coşuleţe împletite din rattan de la ea din bucătărie. În primul, pe foile îndoite, erau scenele de jucat, în al doilea, numele fetelor din clasă care s-o joace pe Camille şi în ultimul, numele băieţilor-Perdican.

Când am auzit că întâmplarea mi l-a ales pe Franck Mumu drept partener, nu numai că nu ştiam că piesa în chestiune nu era despre animale (înţelesesem „Pelican“), ci – ţin minte – am şi luat-o imediat razna…

Tragerea la sorţi s-a făcut special în ajunul vacanţei de Paști, ca să avem timp să ne învăţăm tiradele, şi pentru mine toată treaba era o catastrofă. Puteam eu să mă concentrez să învăţ pe dinafară până şi cea mai simplă chestie în blestematele alea de vacanţe? Totul era deja pierdut dinainte. Trebuia să refuz. Şi, mai ales, nu trebuia să rămână cu mine, altfel ar fi luat o notă proastă din cauza mea. Pentru mine, vacanţele erau egale cu… opusul posibilităţii de-a învăţa ceva, orice. Şi tot bla-bla-ul ăla înzorzonat şi scris mărunt, nici nu merita osteneala să mă gândesc la aşa ceva.

De asta, când s-a apropiat la sfârşitul orei, nici nu l-am văzut, fiindcă mi se înecaseră corăbiile rău de tot.

— Dacă vrei, putem să ne întâlnim la bunica mea să repetăm…

Era prima oară când îi auzeam glasul şi… O… O, Doamne… Asta mi-a făcut foarte bine… M-a scos imediat din încurcătură. M-a împiedicat să mă sufoc de-atâta stres.

De ce? Pentru că mă scutea să fiu nevoită să *cer* ceva unui adult…

Crezând că ezit (nici gând, era doar perspectiva de-a petrece cinşpe zile acolo, sus), a adăugat timid:

— A fost croitoreasă… Ne-ar putea face nişte costume…

*

M-am dus la doamna asta în toate zilele şi în fiecare am stat ceva mai mult decât în cea de dinainte. Ba chiar am dormit acolo într-o noapte, pentru că se dădea filmul *La Parure* la televizor şi Franck îmi propusese să-l văd împreună cu ei.

În Morilles, de data asta, nimeni nu s-a sinchisit prea tare. E îngrozitor să spui aşa ceva, însă printre locuitorii lumii a patra eşti respectat dacă ţi-o tragi devreme.

Aveam un prieten, o relaţie, la cinşpe ani mi-o puneam în sfârşit, deci nu eram un caz chiar aşa de disperat.

Fireşte, mi-am încasat partea mea de remarci absolut umilitoare, absolut jegoase şi toate celelalte, însă în primul rând eram obişnuită, iar în al doilea, din moment ce nu mă împiedicau să mă cărăbănesc, mă durea undeva.

Maică-mea vitregă îmi cumpărase chiar nişte haine noi cu ocazia asta. Un prieten era o chestie care o impresiona mai mult decât o notă bună…

Dac-aş fi ştiut, îmi spuneam uitându-mă la prima mea pereche de blugi cât de cât acceptabilă, dac-aş fi ştiut, mi-aş fi inventat grămezi de pelicani până atunci…

Fără s-o ştiu şi într-o mulţime de feluri pe care mi-era imposibil să le analizez în momentul ăla, simpla existenţă a lui Franck – şi nici măcar „în viaţa mea“, nu, doar existenţa lui – schimba situaţia.

Cel puţin în cazul meu.

A fost singura vacanţă din copilărie şi cea mai frumoasă din viaţa mea.

Ah… Mă scoţi din sărite…

Pernă tâmpită.

*

Ce m-a deranjat cel mai tare la-nceput a fost liniştea. Cum bunica lui Franck ne lăsa în pace şi el vorbea foarte încet, aveam impresia că în camera de-alături e un cadavru.

Mă întreba întruna *eşti bine? eşti bine?* , fiindcă vedea clar că nu eram bine deloc, şi eu îi răspundeam *da, da*, însă chiar nu mă simţeam defel în largul meu.

Dar apoi m-am obişnuit…

Ca la şcoală, îmi lăsam colţii la uşă şi schimbam dimensiunea.

Prima oară am stat în sufragerie, pe care probabil n-o foloseau niciodată, aşa era de curată. Mirosea ciudat… Mirosea a vechi… A trist… Ne-am aşezat faţă-n faţă şi el mi-a propus să începem să citim scena împreună mai întâi, înainte de-a ne organiza pentru repetiţii.

Mi-era ruşine, nu înţelegeam nimic.

Nu înţelegeam nimic din ce citeam ca împiedicată. Parcă descifram ceva în chineză…

Până la urmă m-a întrebat dacă citisem totuşi piesa sau măcar pasajul nostru şi, cum n-am răspuns imediat, a închis din nou cartea şi m-a privit fără să spună nimic.

Simţeam că mă aricesc din nou. N-aveam chef să mă bată la cap cu tâmpeniile alea de flecăreli de secol XIV. Voiam doar să-mi învăţ frazele obligatorii ca pe un jargon de altădată, adică fonetic, însă nu voiam s-o facă pe profu' cu mine. Eram sătulă până-n gât de oameni care mă puneau tot timpul la locul meu, făcându-mă să mă simt absolut de rahat. La şcoală mă închideam în mine ca să evit alte neplăceri, dar nu acolo, nu în camera aia care trăsnea a cremă adezivă Polident. Trebuia să-nceteze să mă mai privească în felul ăla, altfel plecam. Nu mai suportam să se holbeze tot timpul cineva la mine. Nu mai suportam.

— Îmi place tare numele tău mic…

Asta mi-a făcut plăcere, chiar dacă, în sinea mea, mi-am zis: păi da, sigur, e un nume de băiat… dar m-a pus imediat la locul meu:

— E numele unei cântăreţe minunate… Ai auzit de Billie Holiday?

Am clătinat din cap.

Ei bine, nu… Eu n-auzisem de nimic…

Mi-a zis că o să-mi pună să ascult într-o zi şi m-a rugat să-l urmez.

— Vino… Aşază-te pe canapea… Acolo… Eu o să-ţi citesc… Uite, ia perna asta… Stai cât mai comod… Ca la cinema…

Cum nu fusesem niciodată la cinema, am preferat să mă aşez pe jos.

El s-a postat în faţa mea şi-a început.

Mai întâi mi-a explicat toate personajele pe-nţelesul meu:

— Deci, uite… E un bătrân pe care-l cheamă Baronul… când începe piesa, e agitat rău fiindcă aşteaptă să se întoarcă dintr-o clipă într-alta fiul lui, Perdican, pe care nu l-a văzut de ani de zile – fusese plecat la studii la Paris – şi nepoata lui, Camille, pe care a crescut-o de mică şi pe care n-a mai văzut-o de şi mai mult timp pentru că o trimisese la mănăstire… Nu face mutra asta, pe vremea aia era ceva normal… Mănăstirea ţinea loc de pension pentru fetele nobile. Acolo învăţau să coasă, să brodeze, să cânte, să devină soţii perfecte şi, în plus, erai sigur că rămâneau virgine… Camille şi Perdican nu s-au văzut de zece ani. Crescuseră sub acelaşi acoperiş şi se iubeau mult. Ca frate şi soră şi, cu siguranţă, chiar ceva mai mult, după părerea mea… Educaţia celor doi tineri îl costase scump şi Baronul voia acum să-i căsătorească unul cu celălalt. Tocmai pentru că se iubeau mult, dar şi pentru că în felul ăsta reuşea să-şi scoată banii. Ei, da… 6.000 de scuzi nu-s de ici, de colo… Eşti bine? Mă mai asculţi? Bun, atunci continui. Perdican şi Camille au fiecare câte un însoţitor… Ai văzut *Pinocchio*? Un Jiminy Cricket, dacă vrei…

Cineva care are grijă de ei şi îi supraveghează întruna ca să nu se abată de la drumul drept. Pentru Perdican, acesta e maestrul Blazius, care îi e preceptor, adică singurul lui învăţător când era copil, şi pentru Camille, aceasta e doamna Pluche. Maestrul Blazius e un grăsan îmbuibat cu supă care nu se gândeşte decât să tragă la măsea, iar doamna Pluche e o cotoroanţă care nu se gândeşte decât să-şi pipăie mătăniile şi să facă câşşş…

câşşş… la toţi bărbaţii care se apropie prea mult de Camille a ei. E cam nefe, mă rog, e nefe de tot şi nu există nici un motiv ca micuţa să fie altfel…

Deja, în punctul ăsta, mi-aduc aminte, nu mai reuşeam să-mi revin. Începeam chiar să am îndoieli… Chiar asta era tema pe care ne-o dăduse profa? Chiar era aşa de picantă? Parcă totuşi nu-mi făcuse impresia asta… Numele tipului, Alfred de Musset, duhnea deja a moş cu lornion rablagit şi… ei bine, zâmbeam şi, când zâmbeam, Franck Mumu era şi el foarte fericit. Parcă îi creşteau aripioare pe spinare şi făcea giumbuşlucuri peste giumbuşlucuri ca să-mi păstreze atenţia trează.

Fără s-o ştie, îmi oferea prima mea ieşire. Primul spectacol din viaţa mea…

Când mi-a terminat de prezentat personajele, a verificat dacă le băgasem bine la cap punându-mi o grămadă de mici întrebări nesuferite:

— Scuze, nu sunt ca să te pun în încurcătură… Sunt ca să mă asigur că urmăreşti bine piesa după aceea, înţelegi?

Eu ziceam da, da, însă mă durea absolut undeva de piesă. Tot ce înţelegeam era că o fiinţă omenească îmi dădea atenţie şi îmi vorbea frumos, iar asta nu mai era deloc franceză, ci science-fiction.

După aia mi-a citit *Cu dragostea nu-i de glumit*. Sau, mai degrabă, mi-a jucat-o.

Pentru fiecare personaj îşi lua o voce diferită şi, când vorbea corul, se urca pe un taburet. Pentru Baron, o făcea pe seniorul, pentru Blazius, o făcea pe bunicuţul blând şi gras pe jumătate cherchelit, pentru Bridaine, pe bătrânelul jegos care nu se gândea decât la potol, pentru doamna Pluche, pe

fata bătrână care vorbea cu o găurică de gură cu buzele bine strânse, pentru Rosette, pe ţăranca drăguţă depăşită cu totul de evenimente, pentru Perdican, pe băiatul frumuşel care nu mai ştia dacă are chef să şi-o pună sau să se însoare, şi pentru Camille, pe fata nu prea rebelă, dar băţoasă de parc-ar fi înghiţit o coadă de mătură şi foarte hotărâtă. Mă rog… la început…

O fată de optsprezece ani care nu ştia nimic despre viaţă şi care era ca lumânările aprinse în biserică: supersimplă, superpură şi superalbă, însă aprinsă.

Da, într-o explozie totală pe dinăuntru…

Eram… uluită…

Exact ca mai devreme, când am vrut să-mi înghit lacrimile şi am văzut tot cerul…

Perna pe care-o strângeam cu putere în braţe – parcă i-aş fi pus un zâmbet deasupra.

Nu făceam decât să zâmbesc.

La un moment dat, când îl juca pe Perdican şi-i spunea lui Camille pe un ton de dispreţ uşor plictisit: „Draga mea soră, călugăriţele ţi-au împărtăşit din experienţa lor, dar – crede-mă – ea nu e şi a ta, nu vei muri fără să iubeşti“, a închis cartea cu un pocnet sec.

— De ce te opreşti? m-am neliniştit eu.

— Pentru că aici se termină scena noastră şi oricum e ora gustării. Vii?

În bucătărie, bând nu mai ştiu ce, oranjadă cred, şi mâncând din brioşele cauciucate ale bunică-sii, nu m-am putut împiedica să gândesc cu voce tare:

— Ce porcărie să întrerupi totul aşa… Prea ai chef să ştii ce-o să-i răspundă…

El a zâmbit.

— De acord cu tine… Problema e că după aia urmează nişte calupuri mari de text…

Nişte monologuri lungi cât o zi de post… Ar fi un chin să le-nveţi… Însă chiar că e păcat, pentru că partea cea mai frumoasă a scenei ăsteia, o să vezi, vine abia la sfârşit, când Perdican se înfurie şi-i explică lui Camille că da, toţi bărbaţii sunt nişte stricaţi şi că da, toate femeile sunt nişte curve, dar că nu e nimic mai frumos pe lume decât ce se întâmplă între un stricat şi o curvă când se iubesc…

Am zâmbit…

Nu ne-am mai spus nimic altceva, însă în momentul ăla ştiam deja amândoi ce avea să urmeze.

Ne-am prefăcut că ne terminăm oranjada din pahare ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ştiam.

Ştiam şi ştiam şi că celălalt ştie şi el.

Ştiam că era ultima noastră şansă să ne luăm revanşa pentru toţi anii ăia de singurătate petrecuţi în mijlocul stricaţilor şi curvelor din lumea întreagă.

Da. N-am zis nimic şi ne-am uitat pe fereastră ca să mai risipim din încordare, dar ştiam.

Că, pe bune, şi noi eram frumoşi…

*

Aş putea să-mi petrec noaptea povestindu-ţi ce s-a întâmplat după aia. Alea două săptămâni cât am stat cu el, discutând, învăţând, lucrând, jucând, ciondănindu-ne, împăcându-ne, aruncându-mi cartea, enervându-mă, renunţând, crizându-mă, luând-o de la capăt, jucând iar şi lucrând mai departe.

Aş putea să-mi petrec noaptea povestindu-ţi fiindcă, pentru mine, acolo a început viaţa…

Şi nu e doar un fel de-a spune, steluţo, e un extras după actul de naştere, aşa că nu glumi cu asta, te rog. M-ai răni.

*

Am hotărât să ne întâlnim în fiecare după-amiază ca să repetăm scenele pe care le învăţaserăm chiar în dimineaţa aia şi curând a trebuit să-mi găsesc alt loc decât dulcele meu cămin ca să fiu liniştită.

Am testat mai multe ascunzători: partea din spate a unei caroserii de maşină, veranda vechii fabrici de cherestea, spălătoria, însă devenise un joc pentru soră-mea vitregă (genul meu de soră vitregă, să zicem, sora mea vitregă după moda de pe la noi) să se ţină întruna scai de mine, ca un păduche, şi să vină să mă deranjeze, aşa că până la urmă am aterizat în cimitir şi m-am instalat într-un cavou.

Toate crucile, toate osemintele, toate resturile alea de pietre sparte şi fier ruginit te linişteau imediat şi uneori mă duceam acolo doar ca s-o îmbunez pe afurisita aia de Camille şi mania ei cu crucifixele.

N-am făcut-o special, dar zău dacă nu pica bine…

Nu ştiu dacă avea legătură cu locul, dacă morţii hotărâseră să-mi întindă un degeţel pentru că se plictiseau şi voiau să-şi omoare timpul, dar încă nu-mi revin când mă gândesc cu ce viteză şi cu ce uşurinţă am învăţat textele astea.

Cum am păstrat cu sfinţenie vechea mea carte, mi s-a întâmplat să recitesc de plăcere scena noastră şi de fiecare dată a trebuit să mă ciupesc ca să cred. Cum făcuserăm? Cum făcusem? Eu, care nu ştiu bine nici acum tabla înmulţirii şi care pedalam în gol de fiecare dată când un prof ne cerea să învăţăm pe de rost o chestie mai mare de cinci rânduri?

Nu ştiu… Cred c-o făcusem ca să fiu demnă de Franck Muller… Ca să nu-l dezamăgesc… Ca să-i mulţumesc că-mi vorbise atât de frumos în prima zi…

Ce prostie, nu?

Şi-apoi… n-aş putea să explic folosind cuvinte inteligente, însă mi se pare că îmi luam cu vârf şi îndesat revanşa prostească asupra unei lumi şi a unor oameni care, în realitate, îmi erau de mult indiferenţi…

N-aveam de dovedit nimic nimănui.

Nimic.

Voiam doar să-i fac plăcere lui Franck şi să evadez.

Eram prea necoaptă ca să înţeleg la vremea aia şi azi n-am destule cuvinte ca s-o exprim, însă aveam impresia că, stând ghemuită în cavoul meu şi învăţând vorbele fetei ăleia care se căznea, se căznea, se căznea fără încetare să găsească un răspuns la întrebările înnebunitoare ce-i măcinau creierii, că profitam şi eu pe undeva. Da, că mă fofilam în acest ceva înfometat al ei ca să-i fur în treacăt un strop de voinţă şi s-o şterg în urma ei.

Ce-mi ziceam probabil fără s-o ştiu e că, dacă îmi spuneam cum trebuie replicile şi îi îngăduiam astfel lui Franck Muller să-şi joace rolul în cele mai bune condiţii posibile, ei bine, n-aş mai fi fost din Morilles.

Aş fi fost din… mine însămi. Numai din mine. Din cavoul ăla părăsit. Din micuţa mea capelă…

Da, stăteam ascunsă acolo, în mijlocul dărâmăturilor, ascultând delirurile mic-burghezei ăsteia care nu suferise niciodată din nimic şi care voia totul, care voia să umfle potul cel mare înainte chiar să înceapă partida sau care prefera mai degrabă să nu mai joace, care prefera să nu mai trăiască nimic decât să trăiască la fel ca alţii, şi tot ce trebuia să fac era s-o ţin din scurt ca să-mi deschidă cale netedă spre nevoia aia mai mare decât ea.

Pentru că, deşi nu eram de acord cu fixaţiile ei, o admiram…

Ştiam că greşeşte. Ştiam că bunele surori îi spălaseră creierul şi că asta o aranja, fiindcă dârdâia de frică de cum venea vorba să sară în gol. Ştiam că se umfla rânza într-însa de fudulă şi că avea să tragă toată viaţa din cauza încăpăţânării ei prosteşti cu puritatea. Ştiam că, dac-ar fi făcut numai o vizită scurtă la Morilles, s-ar fi calmat imediat şi şi-ar fi privit viaţa cu mai

multă modestie, dar – până atunci şi tocmai din cauza asta – era cea mai bună coechipieră ca să mă ajute să evadez.

Era aşa de încăpăţânată şi de psihorigidă, că n-ar fi renunţat niciodată, iar dacă eu m-aş fi ocupat de partea mea, totul avea să rămână în picioare.

Yes. Cu două capete de catâr ca ale noastre, aveam s-o facem, aveam să evadăm naibii odată!

Sigur, nimic din toate astea nu era conştient, dar aveam cinşpe ani, steluţo… Aveam cinşpe ani şi m-aş fi agăţat de orice ca să scap de-acolo…

Da, aş putea să-mi petrec toată noaptea povestindu-ţi, însă – cum n-am timp – o să dau pe repede-înainte şi n-o să mă opresc decât la două momente importante din mica mea aventură…

Primul e discuţia care a urmat după lectura lui din prima zi şi al doilea e ce s-a petrecut la sfârşitul „reprezentaţiei“ noastre.

Ei, mai eşti acolo, steluţo?

Nu-mi scapi printre degete, aşa-i?

Când te saturi până-n gât de istoriile mele, îmi trimiţi un kit cu o targă şi doi băieţi drăguţi ca să-l resuscitez pe Francky al meu şi te las imediat în pace, promit.

(Ei, nu te obosi… Şuteşte-i de la Abercrombie, aşa o să fie deja montaţi.)

*

E moartă. Adio, Perdican!

Şi aici Franck a tăcut ca să facă ceva de genul *taa*… *dada*… continuarea după publicitate!

Şi-o aştept cu nerăbdare, continuarea.

Da, mă întreb cum o să facă să salveze încă o dată situaţia, ăştia doi, dat fiind că moartea unei amărâte, în lumea asta de seniori plini de zorzoane, nu contează nici cât o ceapă degerată şi că o poveste bună, mai ales una de dragoste, se sfârşeşte întotdeauna cu o căsătorie, cu cântece, dansuri, o tamburină şi toate alea.

Dar nu.

Se terminase.

El era emoţionat, iar eu – enervată.

El zicea că e tare, iar eu – că e o porcărie.

El susţinea că e o lecţie frumoasă, iar eu – că e o risipă jalnică.

El o apăra pe Camille, cu onoarea ei, cu puritatea ei, cu setea ei de absolut, iar eu o găseam rigidă, influenţabilă, inhibată şi masochistă.

El îl dispreţuia pe Perdican, iar eu… Eu îl înţelegeam…

El era convins că se întorsese direct la mănăstirea ei. Tristă şi dezamăgită, dar întărită în părerea ei proastă despre bărbaţi. Iar eu eram convinsă că până la urmă se lăsase înţepată în dosul unui tufiş, la câteva bileţele de împăcare mai încolo.

Pe scurt, fiecare trăgea spuza pe turta lui şi nu se dădea bătut nici mort.

Parcă era un fel de box cu cuvinte.

Scuze?

De ce, steluţo?

Eşti pierdută?

Nu-ţi mai aminteşti de piesă?

Păi, aşteaptă. Nu te mişca. Îţi fac rezumatul poveştii în versiunea mea, apoi în versiunea lui Franck şi, cu puţin noroc, dacă le pui cap la cap pe astea două, o s-o ai – mai mult sau mai puţin – pe cea a lui Musset…

a) (versiunea mea) Camille pleacă de la mănăstire după ce-a auzit, toată adolescenţa, văicărelile măicuţelor care clocoteau acolo de dispreţ, acreală sau disperare. Fie pentru că erau înşelate sau slute sau amândouă, fie pentru că familiile lor n-aveau cu ce să le încropească o zestre. Bun, OK, erau cu siguranţă şi unele mai evlavioase şi mai bine motivate printre ele, dar astea nu le fac capul calendar fetelor. Se roagă.

Camille e încă nebună după văru-său, Perdican, despre care a fantazat întruna în toţi anii ăştia, închisă cum era în Tupperware1-ul ei. Da, foarte iubită, foarte umedă, foarte suspinândă şi aşa mai departe, dar – cum e hiperorgolioasă şi presimte că el şi-a făcut alte drăguţe pe la Paris –, se cam pleoşteşte şi îl sâcâie în fel şi chip ca să-i spună, gen în genunchi şi agăţându-se de juponul ei de dimie: Bun, da, e adevărat… mi-am pus-o cu altele… Însă era doar pentru igienă, înţelegi… Nu m-am sinchisit niciodată de toate fetele alea… În plus, nu erau decât nişte curve… Ştii că n-am iubit niciodată pe nimeni în afară de tine, dragostea mea… De altfel, n-o să mă mai uit niciodată la o femeie în tot *life*-ul meu… Ţi-o jur pe crucifix… Hai, iartă-mă, ce mai… Iartă-mă că am căzut în găuri viclene şi ascunse când era cumplit de întuneric şi nu vedeam mai departe de capătul sculei…

Dar, cum el nu intră-n joc (ei, nu…) (şi totuşi o iubeşte şi el…) (ei, da…) (însă fără toate zăngănelile de lanţuri cu cheie) (ei, nu…) (altfel nu mai e iubire, ci poliţă de asigurare) (ei, da…) (şi toate asta sunt în scena noastră…), hotărăşte să se întoarcă în buncărul ei şi îi scrie o scrisoare colegei sale de dormitor, unde în loc să spună: „Vai, nu vedem lucrurile în acelaşi fel, el şi cu mine. Scoate-mi din nou strachina şi salteaua de păr de cal, mă întorc“, face tot felul de fiţe gen: „O, sora mea… Vai de mine… O, nu m-am dăruit lui… O, bietul de el… O, ce i-am mai făcut-o ăstuia… O, roagă-te pentru el fiindcă… mhî-mhî-mhî… nu ştiu dacă o să-şi mai revină şi toate celelalte“.

Mă rog, de ce nu? Trebuie să pregătească ghirlandele de ţipete scurte de surpriză ce o vor întâmpina la întoarcere, numai că, ghinion – Perdican pune mâna pe scrisoare, o citeşte (asta-i o porcărie, de acord), îşi dă seama

că minte de-ngheaţă apele şi hotărăşte s-o pedepsească mozolindu-se cu Rosette, biata păzitoare de gâşte a castelului, care trecea pe-acolo în momentul ăla superprost.

Camille îi vede împreună şi iar e rănită în amorul-propriu, îşi dă seama că-l iubeşte cu adevărat şi că trebuie să-nceteze cu prostiile, însă se prosteşte în continuare, iar Perdican – care s-a săturat până-n fun… dul gâtului de tot du-te-vino-ul ăsta între Iisus H. şi el – se preface / hotărăşte că (un punct încă în dezbatere între Franck şi mine până-n ziua de azi) se însoară de-adevăratelea cu Rosette.

Pe urmă, Camille clachează şi ea de-adevăratelea şi îşi lasă în sfârşit mătăniile şi, odată cu ele, amorul-propriu.

A, super! O să se îmbrăţişeze în fine după ce şi-au făcut mii de scene în cele trei acte, numai că, din nou ghinion, Rosette, care era prin preajmă, a auzit tot şi se sinucide din disperare.

Continuarea o ştii.

Ehei…

Ura-ura, aşa-i?

Mai bine-ar fi glumit cu dragostea, proştii ăştia…

Aveau totul. Lovele, frumuseţe, sănătate, tinereţe, un tată drăguţ, sentimente unul pentru celălalt, totul… Şi-au dat cu piciorul la toate, ba au mai şi omorât pe cineva în treacăt, din… din capriciu… din egoism… pentru plăcerea de-a se învârti în jurul cozii şi de-a trăncăni aiurea lângă o fântână, dându-şi cu evantaiul peste nas.

Scârbos.

b) (versiunea lui Franck) Camille îl iubeşte pe Perdican. Îl iubeşte cu o dragoste pură.

Îl iubeşte mai mult decât a iubit-o sau o va iubi el vreodată. Ştie asta pentru că în materie de iubire e mai versată decât el şi castraveciorul lui la un loc,

oricât de tare ar fi el. De ce? Fiindcă la mănăstire a găsit iubirea Adevărată, Mare şi Pură. Care nu te dezamăgeşte niciodată şi n-are nimic de-a face cu toate povestioarele noastre picante care le umplu buzunarele celor de la purepeople.com şi avocaţilor.

Da, harul divin s-a scoborât asupra ei şi e gata să-şi sacrifice fericirea pământească numai ca să-şi slujească Iubitul Ceresc.

Aşa, a venit doar să-şi îmbrăţişeze unchiul şi să ia nu mai ştiu ce. (Bănetul lăsat de maică-sa? Nu mai ţin minte…) Vai, îşi dă seama că vărul ei Didi, chiar dacă e fluşturatic, nătăfleţ şi muritor, o tulbură încă teribil…

Damned. Iat-o răvăşită toată.

Bun, e drept c-a dat-o în bară cu scrisoarea ei de mică mironosiţă care se dă femeie fatală, dar – unu – n-avea decât să n-o citească şi – doi – n-avea decât să-i vorbească despre asta verde-n faţă în loc să se folosească de biata Rosette ca s-o facă să se supere.

(Rosette, în treacăt fie spus, e o fiinţă umană autentică, cu o inimă, un suflet, lacrimi şi…ăăă… şi, deci, cu păsărelele ei, gâşte şi curci.)

O, răzbunarea asta e meschină… Dar uite că-l iubeşte. Şi, când iubeşte, e sinceră. Că e vorba de Dumnezeu sau de un laş. Când iubeşte, nu e deloc calculată: dă totul. Şi, când îi împuia capul mai devreme, adică în scena noastră, cu angoasele ei despre iubire, moarte, stăruinţă şi fidelitate, nu era deloc ca să i le scoată pe nas, ci ca să-l liniştească.

Ratare.

Fiindcă ea e de-o mie de ori mai coaptă decât el, care se află încă sub controlul cârnatului său (cum se spunea oare la vremea aia? paloşul lui cu pompoane?), Perdican nu pricepe o iotă din ce-i îndrugă ea şi o ia drept o Donşoară Frigy exaltată şi complet zăpăcită de maicile ei de la mănăstire.

Pe scurt, e incomplet la livrare, micul baronet…

Dar, cum ea e Camille cea Sublimă, e gata să înghită orice din dragoste.

Da, din dragoste pentru Perdican, e gata chiar să se lase iubită fără garanţii şi pe modul *random*. Clasă, nu? Mai ales din partea ei… Pentru că aşa e Camille: nebunie învelită în sinceritate. Lumea o crede frigidă, însă e chiar contrarul. E lavă curată fata asta… O erupţie de lavă…

Îi place la nebunie dragostea şi în asta stă toată vulnerabilitatea ei. Dar şi toată frumuseţea ei…

Fete ca ea se nasc una într-un secol şi, în general, sfârşesc prost.

Probleme de voltaj, se va spune…

Fiindcă sunt prea intense pentru duliile care se găsesc în comerţ, se căznesc în van să se adapteze, de fiecare dată când le aprinzi, poc!, sare totul în aer.

Bun, sigur, după aceea vine iar curentul şi toată lumea face „Aaa“, întorcându-se la rutina zilnică, dar ele sunt deja moarte: s-au ars. Le scuturi puţintel şi, dacă fac *cling-cling* înăuntru, le arunci la gunoi.

Şi-atunci, care-i treaba cu Camille? Asta îi era într-adevăr firea sau înfulecase prea multe ostii?

Se născuse cu o inimă prea mare pentru fericirea în doze mici sau lava s-ar fi răcit odată cu şosetele murdare uitate de tătăiţa Perdicalm al ei lângă scaunul-toaletă?

Am fi putut afla cercetându-i faţa în ziua când împlineau douăzeci de ani de căsnicie, numai că, *game over*, cretinul ăsta de fiu de bogătaş s-a jucat prea mult cu focul şi biata Rosette, scârbită să mai fie pisica moartă pe care şi-o aruncau între ei cei doi bogătaşi buni de nimic care te desfată cât e ziua de lungă cu vorbe dulci, dar care n-au nici măcar simţirea să-şi cureţe ghetele de noroi când îşi calcă oamenii în picioare, îşi face de petrecanie în culise.

A, la naiba… Asta nu e numai o lipsă de maniere, ci pe deasupra strică atmosfera…

Hei, puneţi-l pe liber pe hangiu, cioclul ia măsurile!

Adio amant, jurăminte, căsătorii, fluiere şi tobe, melodia s-a terminat şi toată lumea se ridică iar, cu inima un picuţ răscolită.

Rezultatul curselor după, de data asta prin binoclul lui Franck: setea lui Camille şi gestul lui Rosette, aceeaşi luptă. Dragostea e totală sau nu e deloc.

Fiindcă, cu dragostea, NU-I DE GLUMIT.

Punct.

Final.

*

Uite, povestesc toate astea pe >> x 64, însă nouă, bineînţeles, ne-a luat ore întregi să descurcăm toată harababura respectivă.

În plus, Franck mi-a mărturisit în cele din urmă că piesa asta, autorul o scrisese după o dezamăgire în dragoste, gen ca să-i arate tipei care-l lăsase baltă cât rău i-a făcut, şi asta, asta mi-a întărit şi mai mult proasta dispoziţie pe care mi-o inspira toată brambureala aia.

Exista pe undeva o uşoară latură moralizatoare şi răzbunătoare ascunsă, care mă făcea să nu mă simt în largul meu. Era prea greu de susţinut de către creieraşul meu şi n-am insistat, însă eram foarte de acord cu mine: Musset ăsta nu e prea clar. Se foloseşte de Camille pentru propriile interese şi interesele lui n-au cine ştie ce de-a face cu iubirea de Dumnezeu…

N-am insistat fiindcă vedeam bine că Franck era pe punctul să mă dispreţuiască, din moment ce nu puteai să amesteci aşa arta şi cancanurile vulgare, dar… Bun, cum de obicei n-aveam decât 4 la franceză, mi-am pus fermoar la gură, însă între timp am ajuns să o înţeleg sută la sută pe femeia care-i dăduse papucii.

Mda, mda, mda… Nu e prea precis poetul…

Mă rog, uite… ne cam luaserăm în clonţ pe chestia asta şi poate c-am fi şi-acum acolo dacă Franck nu s-ar fi uitat la ceasul de la mână.

Măi să fie! a strigat şi s-a ridicat, fiindcă trebuia să se grăbească să ajungă acasă la cină. (Orele mele de masă erau… hmm… mai flexibile…)

(Un băiat care spunea „măi să fie“ şi care se îngrijora că-i strică ploile mamei lui mă făcea să par de-a dreptul bizară… Totul mă făcea să par bizară, totul… De fapt, învăţam mai mult decât un rol, învăţam… o civilizaţie…) (Dar de-a-ndoasealea.) (Uite, sălbatica cu os în nas şi cu fustă din coji de banane era cea care-i observa pe furiş pe albi.) Franck tocmai se uitase la ceasul lui şi momentul care contează, cel despre care ţi-am vorbit mai devreme, ei bine, nu începe decât acum. E discuţia pe care am avut-o, el şi cu mine, pe drumul ce ducea de la Claudine (*aka* Buni) (dar eu aveam dreptul să-i spun Claudine) la pătrăţica lui.

Fiindcă e foarte importantă şi mi-e lehamite să mai povestesc despre noi în vorbirea indirectă, cu toate „care“-urile alea unde ţi se poticneşte limba, o fac sub formă de dialog.

O fac în *style*-ul lui Alfred…

Boc! Boc! Boc! (loviturile de baston)

Fââââşşşşt (se ridică perdeaua)

Cââăhhhh… Gââârrrr… Cââăhhhh (ăştia sunt bătrânii care tuşesc şi-şi suflă mucii) La-la-trala… Tra-la-la (muzichia)

Un drum

Franck şi Billie pălăvrăgesc

BILLIE: De fapt, tu ar trebui s-o joci pe Camille…

FRANCK (*de parcă cineva tocmai l-ar fi pişcat de fund*): De ce spui asta?

BILLIE (*căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de fundul lui*): Păi, pentru că…

Pentru că tu o respecţi! Dacă tot o respecţi, atunci mai bine-o aperi până la capăt! Eu aş vrea, dar n-o simt deloc pe fata asta… Mi se pare că prea îşi

bate capul… Ei, nu e că n-am chef să învăţ toată vorbăria ei pe de rost, înţelegi? Doar că-mi place mai mult de Perdican…

Tăcere.

FRANCK (*pe tonul doamnei Guillet*): Nu ţi se cere să *fii* Camille, ţi se cere s-o joci…

BILLIE (*pe tonul lui Billie*): Da, bun, dacă ne-am apucat să jucăm, atunci să jucăm! Eu prefer să-l joc pe Perdican. Mă amuză mai tare să-ţi spun că, dacă într-o zi n-o să ne mai iubim, o să ne luăm fiecare amanţi până când tu o să ai părul cărunt, iar eu – alb.

Tăcere.

FRANCK: Nu…

BILLIE: Ce nu?

FRANCK: Nu e o idee bună…

BILLIE: De ce?

FRANCK: Profa nu ne-a împărţit rolurile aşa şi facem cum ne-a zis ea.

BILLIE: Dar… Dar ei puţin îi pasă, nu? Scena contează, nu cine pe cine joacă…

Tăcere.

FRANCK: Nu…

BILLIE: De ce?

FRANCK: Pentru că eu sunt băiat şi joc un rol de băiat, iar tu eşti fată şi joci un rol de fată. Uite-aşa e, simplu.

BILLIE (*care la şcoală e nulă, dar în viaţa reală ştie să se descurce cât de cât, şi care simte imediat c-a atins un punct ultrasensibil, aşa că-şi ia un*

ton glumeţ ca să mai destindă atmosfera): Nu vi se cere să *fiţi* Camille, domnule dragă, vi se cere s-o jucaţi!

FRANCK (*care nu spune nimic… care zâmbeşte… care se distrează de minune cu fata asta din Morilles… care observă că de data asta are părul spălat şi nu poartă nişte pantaloni de trening oribili ca în toate celelalte zile ale anului*) *Tăcere.*

BILLIE: Bun… Deci nu vrei?

FRANCK: Nu. Nu vreau.

BILLIE: Nu vrei să spui din toată inima o chestie gen: „Ce ştii tu despre dragoste, tu, care ţi-ai tocit genunchii făcând sluj pe covoarele fetişcanelor tale“?

FRANCK (*zâmbind*): Nu…

BILLIE: Nu-ţi vine să strigi de faţă cu toată lumea: „Vreau să iubesc, însă nu vreau să sufăr! Vreau să iubesc cu o iubire veşnică!“?

FRANCK (*râzând*): Nu…

BILLIE (*sincer tulburată*): Păi, de două ore tot îmi explici contrarul… De două ore te chinui să mă convingi că ea are dreptate… Că el nu e decât un biet prăpădit pe lângă ea… Că dragostea e într-adevăr superfrumoasă şi că nu trebuie să glumeşti cu ea şi aşa şi pe dincolo…

FRANCK (*sincer tulburat s-o vadă pe Billie sincer tulburată, însă grăbind pasul şi ridicând braţele spre cer*): Dar… Dar nu e decât o piesă! E o joacă! Nu e ca şi când am fi în faţa unui judecător sau a consilierei vocaţionale! E teatru, Billie! E… e o distracţie!

BILLIE (*care nu răspunde imediat, care-şi caută cuvintele, care ghiceşte fără să-nţeleagă într-adevăr că rolul ei, că singurul rol adevărat pe care trebuie să-l joace e acum şi că tot restul, Camille, Rosette, Perdican, Dumnezeu, Musset, doamna Guillet, romantismul, viaţa romantică, teatrul romantic, dobitocii din clasa lor, desenele graffiti care put, discuţiile în*

şoaptă care ucid, grupurile de fete care se îndepărtează când se apropie ea, insultele, murmurele, scuipaţii care se destramă în vânt, grupurile de băieţi care se apropie de el când se îndepărtează, istoriile cu proful de arte plastice de anul trecut, cuvintele care murdăresc totul şi pe care nimeni nu le uită vreodată, diploma de absolvire, sfârşitul colegiului, ieşirea spre uzină, magazinele toate închise, casele toate de vânzare, viitorul fără viitor, viitorul fără speranţă, cererea de ajutor social deja pregătită, televizorul deja deschis şi toate celelalte, ei bine, e un fleac pe lângă ce-o frământă acum – care tace, deci, şi strânge laolaltă tot ce i-a transmis viaţa ei de rahat până acum, tot ce-a văzut, trăit, îndurat şi auzit în Morilles şi în împrejurimi, tot ce-au învăţat-o despre umanitate oamenii ăştia fără credinţă, fără lege, fără mândrie, fără morală, fără nimic; oamenii ăştia violenţi, proşti, alcoolici şi răi, care scot plozi pe bandă rulantă, de care nici nu se sinchisesc, plozi cărora le arată cum să se pişe în cutiile de bere abia golite, să tragă cu puşca în pisoii abia fătaţi sau să se şteargă la fund cu scrisori de la primărie abia citite, care le fumează întruna în nas de când au venit pe lume, care lasă să cadă scrumul ţigărilor pe caietele lor de şcoală, care îi pălmuiesc pentru un da sau un nu şi care îi pun să doarmă singuri în caverne fără încălzire când au chef să stea liniştiţi şi să şi-o pună ca să facă alţi plozi de care nici nu se sinchisesc etc. etc.…)
FRANCK (*neliniştit*): Nu mai spui nimic… Te-ai supărat?

BILLIE (*nu chiar pe deplin pregătită în mintea ei, dar cu atât mai rău, care se porneşte totuşi şi care face ca de obicei, improvizează*): Nu, doar că, eu… Nu te înţeleg… Şi, de fapt, nu vorbesc pentru tine… Spun „tine“, dar nu e vorba de tine, e ceva dincolo de tine… E valabil pentru toată lumea… Nu sunt multe ocazii în viaţă în care poţi să spui ce gândeşti şi s-o mai spui şi bine… S-o spui cu cuvinte găsite deja… Să te foloseşti de un personaj inventat de altcineva ca să faci contrabandă cu chestii care şi ţie ţi se par preţioase… Să spui că eşti… Sau că ai vrea să fii… Şi s-o spui mai bine decât ai putea s-o faci vreodată dacă n-ai avea deja la îndemână fraze aşa de frumoase…

FRANCK (*?!?!*): …

BILLIE: Dar… hmm… nu face faţa asta! Vezi bine că nu mă pricep la cuvinte! Atunci nu te preface dinadins că eşti la fel de tâmpit ca mine! Ce

încerc să-ţi spun e că, atunci când ai în tine o chestie care te-ar putea ajuta să trăieşti… să trăieşti cu-adevărat… adică să aspiri şi să inspiri până la moarte… pentru că era acolo dinainte de tine şi va fi şi după aceea… Da, o chestie care-o să vorbească despre tine când o să dai ortu' popii, fără să te trădeze vreodată, şi care… ăăă… ei bine, ce-ţi pasă ţie de aparatul genital?

FRANCK: Ce?

BILLIE: Da, păi, ai înţeles foarte bine… Ce altceva ai vrea să spun? Sulă? Păsărică?

Ţâţe?

FRANCK (*???*): ???

BILLIE: Ei… mă urmăreşti sau ce faci? Nu pricepi ce încerc să zic sau pur şi simplu nu vrei? Fată sau băiat, treaba asta contează la culoarea camerei bebeluşului, la haine, la jucării, la preţul unui tuns, la filmele pe care ai chef să le vezi sau sporturile pe care ai chef să le faci… habar n-am! Chestii la care să fii fată sau băiat face o diferenţă… Dar aici… sentimentele… chestiile pe care le simţi şi pe care le scoţi pe gură înainte chiar să le gândeşti… chestiile de care viaţa ta o să depindă obligatoriu mai târziu, gen cum îţi percepi relaţiile cu alţii, pe cine iubeşti, cât eşti gata să înduri, să ierţi, să lupţi, să suferi şi toate celelalte, sincer, dar mă întreb ce are a face… ăăă… forma ta anatomică cu asta… Şi, de altfel, te întreb şi pe tine… Dacă eşti în echipa lui Camille, ce treabă are că eşti băiat ca s-o joci? Şi nici măcar la Academia franceză, ci într-o nenorocită de clasă a unui colegiu nenorocit dintr-un oraş nenorocit… Hai? Ce-ai de făcut? Să spui tare cuvintele lui Camille, asta e exact opusul lui a te pune în pericol. E zdravănă fătuca asta!

Te dă pe spate! Chiar e gata să-şi facă praf toată viaţa ca să fie în acord cu principiile ei.

Ai văzut multe ca ea? Eu, nici una… Atunci, nu glumim cu dragostea, OK, dar în schimb, linişteşte-mă, avem totuşi dreptul să glumim cu tot restul, aşa-i? Sau atunci n-avem decât să ne ducem cu toţii imediat la mănăstire, aşa o să fie mult mai simplu! Naa, e adevărat, toată chestia asta mă

enervează! Toată brambureala asta mă enervează, tot timpul! Şi scuza ta cu fata şi cu băiatul… Îţi spun chiar acum: e un mare rahat! Nu stă în picioare nici o secundă. Găseşte altceva.

Tăcere.

Iar tăcere.

Tot tăcere.

FRANCK: Nu e Academia franceză, ci *Comedia* franceză…

BILLIE (*încă enervată că fusese silită să scurme atât de departe şi de adânc ca să spună prost ce avea de spus atât de important*): Nici că-mi pasă.

Tăcere.

FRANCK: Billie, ştii de ce trebuie neapărat s-o joci tu pe Camille?

BILLIE: Nu.

FRANCK (*întorcându-se uimit spre ea*): Pentru că, la un moment dat, Perdican nu se poate abţine să se întoarcă spre ea ca să-i spună uimit: „Ce frumoasă eşti, Camille, când ochii tăi prind viaţă!".

Discuţia se opreşte aici. Primo, fiindcă ajunseserăm în faţa casei lui şi secundo, fiindcă dacă draga de Camille îl trimite imediat la plimbare amintindu-i că nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de complimente, eu, cum era primul pe care-l primeam în toată viaţa mea… nu ştiam cum să-l iau. Ăsta-i adevărul. Nu ştiam. Atunci am făcut-o pe surda ca să nu deranjez nimic.

Apoi a arătat cu bărbia spre casa lui şi a zis:

— Sigur, ţi-aş putea propune să intri un mo…

Eram deja gata să răspund „O… nu, nu", însă m-a întrerupt:

— …dar nu-ţi propun, fiindcă ei nu te merită.

Iar asta, normal, asta era altceva decât toate bla-bla-urile lui Perdican…

Asta era sângele pe care îl schimbau indienii între ei, deschizându-şi venele.

Asta, asta voia să spună: Ştii, micuţă Billie incultă şi grosieră, am auzit-o foarte bine, explicaţia ta de mai devreme, şi echipa mea eşti tu.

Uite.

La-la-trala… Tra-la-la…1

1. Numele unei firme americane producătoare de caserole din plastic şi, prin extensie, al produselor sale.

2. Nici nu trecu bine pragul, că toată lumea se îngrămădi în jurul lui, interesându-se, cu feţe flămânde şi priviri iscoditoare, de această *demoazelă* cu care bătea străzile.

Şi nici răspunsul evaziv al fiului, nici iritarea sa vizibilă nu avură drept motiv buna dispoziţia a tatălui care, cu totul excepţional în seara aceea şi în tot timpul cât dură buletinul de ştiri de la ora 20, râgâi mai puţin ca de obicei.

Astfel, silueta fragilă a unei tinere sărăntoace, temătoare şi hrănite din ce mai rămânea din alocaţiile familiei, care străbătea trei kilometri pe jos în timp ce se lăsa noaptea şi el se servea din nou din cartofii gratinaţi à la Dauphiné, ţinuse piept, măcar pentru o seară, Marelui Complot pe care îl urzeau între ei, de la sfârşitul Războiului Rece – Jean-Bernard Muller ştia pentru că îşi ţinea dosarele la zi –, francmasonii, evreii şi homosexualii din toată lumea.

Fie ca Billie să apară şi Occidentul să fie salvat (n.a.).

*

Franck avea dreptate, steluţo, trebuia să fie aşa – şi ştii de ce?

Mai întâi, pentru că el era bun la actorie şi eu nu.

Degeaba îi ascultam sfaturile, nu eram în stare să fac ca el, să-mi mişc braţele şi mâinile, să-mi preschimb vocea şi să pun sentiment în cuvinte şi, în cele din urmă, băţul pe care-l aveam înfipt în fund mi-a permis să fiu o Camille aproape perfectă, având în vedere că şi ea e la fel.

La fel de stresată, de suspicioasă şi de timidă cum eram eu în chestia aia ca un sac de cartofi pe care mi-o croise Claudine.

Şi apoi, pentru că el, pe lângă că era un Perdican magnific – şi când zic „magnific“, poţi să mă crezi, fiindcă e doar a doua oară când folosesc cuvântul ăsta de la începutul vieţii şi prima oară am făcut-o ca să vorbesc despre tine şi surorile tale –, da, magnific…

un Perdican în acelaşi timp dulce, blând, crud, trist, amuzant, răutăcios, fanfaron, sigur pe el, fragil şi instabil, oricât de bine înţolit ar fi fost în vestonul de gardian comunal[1] al străbunicului său, pe care Claudine i-l ajustase pe corp înainte să lustruiască butonii cu cap de vulpe ca şi când ar fi fost scuzi de aur şi, pe urmă, din cauza batonului meu Malabar cu două arome.

Îmi explic: în ultima tiradă, cea pe care-o aşteaptă toată lumea şi despre care îmi vorbise Franck în prima zi, faimoasa scenă „a beţivilor şi a curvelor“, la un moment dat, Perdican îi răspunde lui Camille strângând bine fălcile ca să-şi împiedice furia să răbufnească toată odată şi s-o distrugă: „…lumea nu e decât o cloacă fără fund, în care pinguinii cei mai hidoşi se târăsc şi se tăvălesc pe munţi de noroi etc“.

Noi, când am ajuns acolo la repetiţii, se făceau deja două săptămâni de când ne vedeam în fiecare zi şi datorită flecărelii, fie că era pe modul Camille şi Perdican sau Franck şi Billie, normal, ştiam aproape totul despre celălalt şi eram deja prieteni pe viaţă.

Deci n-a fost nevoie să-mi ascundă mult timp că îl sâcâia ceva, fiindcă ghicisem deja.

Păi, da… Sunt lucidă… Bănuiam eu că felul meu de-a juca îl copleşea cu totul…

Atunci m-am dus să-l mai trag de limbă ca să mă plesnească o dată pentru totdeauna şi să nu mai vorbim despre asta.

— Ei, hai. Scuipă tot. Te-ascult.

Şi-a rulat cartea într-un soi de măciucă mică, a oftat, m-a privit încruntând din sprâncene şi în cele din urmă a murmurat:

— E unul dintre cele mai frumoase pasaje ale piesei… poate chiar cel mai frumos…

şi, la cum îl joc eu, o să îl stric.

— Pfui… de ce zici asta?

— Pentru că…, a adăugat privind în altă parte, când o să spun cuvântul „pinguin“, Franck Mumu o să-i ia locul lui Perdican şi toţi o să-nceapă să rânjească…

Nu mă aşteptam chiar deloc la asta (Franck nu-şi arată niciodată slăbiciunile şi, până şi aici, vezi, dacă a leşinat, e ca să ne ascundă că suferă), aşa că n-am răspuns imediat.

(Şi pe asta am învăţat-o tot împreună cu el… Felul ăsta perfid pe care-l au îndoielile de-a se fofila în locurile cele mai neaşteptate şi mai bizare, mai ales la oameni care sunt mai puternici decât tine.)

N-am zis nimic.

Am aşteptat să treacă un înger al tăcerii… Apoi încă unul… Apoi un al treilea, care mi-a făcut cu ochiul ridicând degetul mare, şi atunci m-am mutat de pe un picior pe altul ca să intru iar în raza privirii lui.

— Pariez pe orice vrei tu că te înşeli.

Şi, cum nu reacţiona, am pus totul la bătaie:

— Hei, Franck… Mă auzi? Uită-te un picuţ la mine, te rog. Pariez pe un Malabar cu două arome că n-o să rânjească *nimeni*…

Şi să fiu a naibii dacă n-am câştigat uşor de tot pariul ăsta! Uşor de tot! Şi uite că bocesc pe chestia asta… Bocesc încă pe chestia asta…

Scuze… Scuze… E din cauza frigului, a foamei, a oboselii… Scuze…

Bocesc pe chestia asta pentru că n-ar fi trebuit să-mi dea doar un baton, ci un kil! un container! o semiremorcă!

Da, ar fi trebuit să mă îngroape sub o avalanşă de batoane Malabar dacă ar fi avut curaj să aibă încredere în mine…

*

Prin forţa ordinii cronologice a piesei, furăm (da, uite, o dau pe perfectul simplu ca să mă înscriu în genul epic) ultimii la recitat. Primirăm de la buna doamnă Guillet permisiunea de-a o şterge cinci minute pe culoar ca să ne schimbăm şi, când ne întoarserăm la lăcaşurile noastre de cultură, eu îmbrăcată doar în veşmintele mele din pânză de iută şi cu crucifixul la gât şi el, cu şoldurile bine strânse în nobila lui redingotă cu butoni auriţi şi încălţat cu cizmele înalte de scutier comunal, parcă deja lucrurile părură să se schimbe în favoarea noastră.

Da, murmurele alea neîncetate care ne luaseră de-atâtea ori drept ţintă, pe el şi pe mine, începură deja să miroasă clar, clar de tot, mai puţin a mucegai…

Publicul nostru ne păru câştigat şi apoi, fi… fu… rahat, aşteaptă, comut din nou pe v.f. 2, dacă nu, o să mă chinui prea tare, şi apoi am turuit pur şi simplu ce ştiam deja pe dinafară, fiindcă repetaserăm iar şi iar în mica sufragerie mortuară a lui Claudine.

Doar că turuiserăm mult mai bine.

Eu, pentru că aveam la fel de mare trac pe cât avea Camille, iar el – pentru că se eliberase de sine…

Fără să ne sinchisim de tragerea la sorţi, am jucat toată scena din Actul al V-lea, adică mult, mult, mult mai mult decât ni se impusese.

De câte ori poate iubi un om cinstit?

Dacă preotul parohiei ar sufla asupra dumitale şi mi-ar spune c-ai să mă iubeşti toată viaţa, aş avea dreptate să-l cred?

Sus fruntea, Perdican! Ce om nu crede în nimic?

Îţi faci meseria dumitale de tânăr şi zâmbeşti când ţi se vorbeşte de femei triste…

Aşadar, dragostea dumitale-i o monedă, de poate trece aşa dintr-o mână-ntr-alta până la moarte?

Nu, nici măcar nu-i o monedă; căci cel mai mic bănuţ de aur preţuieşte mai mult ca dumneata şi, prin orice mâini ar trece, îşi păstrează efigia.

Uite. Uite, asta e. Uite ce-mi aduc aminte.

Şi frânturile astea de nelinişte – sau acest rest care mi-a mai rămas din Camille – le repet în noapte şi le repet pentru tine, steluţo…

De câte ori poate iubi un om cinstit?

Sus fruntea, Perdican!

Dragostea dumitale-i o monedă?

E frumos, nu-i aşa?

Şi astăzi, că am îmbătrânit şi am iubit totdeauna pe viaţă şi am părăsit totdeauna pentru totdeauna şi am plâns şi am suferit şi am luat-o de la capăt şi o voi lua iar de la capăt, o înţeleg mai bine pe scumpica asta…

La vremea aia eram în aşa o stare de război, că am luat-o drept o enervantă, dar astăzi ştiu exact ce era: o orfană.

O orfană ca mine, care – la fel ca mine – murea după iubire…

Da, astăzi aş juca-o cu mai multă tandreţe…

Cât despre Franck, e simplu, a făcut să ia foc sala 204 din corpul C al colegiului Jacques-Prévert, la a doua oră a dimineţii, în acea joi de aprilie din anul nu mai ştiu cât.

Chiar aşa, brigadier Pimpon: foc.

S-a răsucit, a ţopăit, m-a tachinat, s-a învârtit în jurul meu, a transformat catedra profei în ghizd de fântână, şi-a ridicat scaunul şi l-a trântit la loc cu un zgomot sec, s-a sprijinit de tablă, s-a jucat cu o bucată de cretă, s-a adresat umbrei mele, care se refugiase între dulapul cu dicţionare şi ieşirea de incendiu, s-a repezit spre lingăii din primul rând ca şi când i-ar fi luat drept martori, a…

A fost craiul ăla, puştiul ăla, nobilul ăla mărunt de provincie care mai păstra încă parfumul cocotelor din Paris, nătăfleţul ăla, dobitocul ăla, băiatul ăla mare şi fragil şi delicat.

Şi îndrăgostit… Şi mândru… Şi lăudăros… Şi sigur pe el… Şi rănit, poate…

Da… Rănit de moarte…

Astăzi, când am îmbătrânit şi când etc., mai e o întrebare pe care mi-o pun…

La fel ca Franck, Perdican trebuie să fi suferit mai mult decât era în stare s-o arate…

Pe scurt, toate astea ca să spun că, atunci când a venit momentul să visez la batonul meu Malabar mai degrabă decât la virginitatea mea, adică, atunci când cuvintele alea care-l nelinişteau atâta cu o zi înainte au ţâşnit în şuvoaie groase din inima lui în sfârşit dezambalată (la noi se spunea chestia asta pentru motorete… dacă vrei să meargă gen cu 4 km / oră mai repede şi dacă-ţi sparg urechile, le dezambalezi), când a venit rândul meu, aş zice, să-

l ascult cu mult mai multă atenţie decât făcuse Camille la timpul ei, pentru că ştiam cât îl costa să le spună, da, când mi le-a turnat aşa (scuze dinainte pentru greşeli, am ştiut totul pe de rost o bună bucată de vreme, dar cu siguranţă am uitat două-trei chestii pe drum), privindu-mă drept în ochi şi cu mâna deja pe clanţa uşii de la clasa noastră:

„Adio, Camille, întoarce-te la mănăstirea ta. Şi, când vei mai auzi poveşti din astea îngrozitoare care ţi-au otrăvit urechile, răspunde aşa: toţi bărbaţii sunt mincinoşi, nestatornici, făţarnici, flecari, ipocriţi, orgolioşi sau laşi, demni de dispreţ sau voluptuoşi; toate femeile sunt perfide, vanitoase, mincinoase, curioase şi depravate; iar lumea întreagă nu-i decât o cloacă fără fund în care pinguinii cei mai hidoşi se târăsc şi se tăvălesc pe munţi de noroi; însă în lumea asta există un lucru sfânt şi sublim, e unirea a două dintre aceste fiinţe atât de nedesăvârşite şi de îngrozitoare… Suntem adesea înşelaţi în dragoste, adesea răniţi şi adesea nefericiţi, dar iubim. Şi, când suntem cu un picior în groapă, ne întoarcem să ne uităm în urmă şi ne spunem: Am suferit adesea, m-am înşelat uneori, dar am iubit. Eu sunt cel care a trăit, nu o fiinţă falsă, creată de orgoliul şi de plictisul meu“.

Hei…

Până şi tu, până şi tu te-ai lăsat păcălită, aşa-i?

Deci, cum îţi imaginezi… cuvântul „pinguin“ a alunecat pe deasupra ca un vânt peste banchiză…

Nimeni n-a rânjit, nimeni.

Şi nici n-a aplaudat. Nimeni.

Şi ştii de ce?

Nu? Ba sigur că da. Ghiceşti, nu-i aşa?

Hai…

Păi, n-au zis nimic fiindcă le intrase morcovu-n cur, bandei ăleia de mici poponari!

Ha-ha-ha!

Scuze, steluţo, scuze… Mi-e ruşine… Asta a fost doar ca să-mi aud râsul în noapte…

Scuze.

Reiau:

Nimeni n-a aplaudat pentru că toţi erau aşa de şocaţi, încât creierele lor tâmpite nu mai găseau butonul „braţe“ pe telecomandă.

Cel mai rău era cu al profei. Parcă se topise de tot în cutia lui…

Serios, a durat mult timp, mult timp… 1… 2… 3… ai fi putut număra secundele ca un arbitru de box. Noi nici nu mişcam. Nu mai ştiam dacă avem voie să ieşim iar să ne schimbăm sau dacă trebuie să ne întoarcem la locurile noastre cu costumele şi apoi s-a auzit o mică detunătură în fundul sălii şi, normal, toţi ceilalţi au urmat-o.

Toţi. Nebuni. Dezlănţuiţi.

Ca o petardă uriaşă care ne sărise în plisc.

Şi… Oh…

Ce drăguţ era…

Dar cel mai frumos lucru, pentru mine, abia acum urma:

Când s-a auzit soneria şi au şters-o toţi în pauză, profa a venit la noi în timp ce ne împachetam la loc accesoriile şi ne-a întrebat dacă suntem de acord s-o jucăm în faţa altor clase. Şi chiar a altor profi şi a directorului şi toate astea.

Eu nu ziceam nimic.

Nu ziceam niciodată nimic la şcoală, mă odihneam.

Nu ziceam nimic, dar nu voiam. Nu pentru că avusesem trac, ci pentru că viaţa mă învăţase să nu cer prea mult de la ea. Ce trăiserăm acolo era un cadou. Acum, uite. Era despachetat şi gata. Lăsaţi-ne în pace cu asta. Eu nu voiam să risc să-l stric sau să-mi fie furat. Aveam atât de puţine lucruri frumoase şi ăsta îmi plăcea aşa de mult, că nu voiam să-l mai arăt nimănui.

Doamna Guillet ne privea cu ochi rugători de Shrek, dar în loc să mă flateze, asta m-a făcut să mă întristez. Era ca toţi ceilalţi, ia te uită… Nu ştia nimic. Nu vedea nimic. Nu înţelegea nimic. N-avea nici cea mai vagă idee despre… drumul pe care fuseserăm nevoiţi să-l străbatem, împreună, ca să le putem închide gurile lor mari şi să le tragem şuturi ca lumea…

Şi-acum? Ce credea? Că eram nişte căţeluşi dresaţi? Păi, nu, doamna mea… Păi, nu…

Eu, înainte s-ajung aici, stăteam într-un cavou, iar el – într-un dulap. Astăzi v-am dovedit că suntem totuşi liberi, foarte bine, e hotărât, bună ziua, dar nu contaţi pe noi să venim să vă mâncăm dulciuri din palmă. Fiindcă, pentru noi, n-a fost o scenă, să ştiţi…

N-a fost teatru, n-au fost personaje. Pentru noi, au fost Camille şi Perdican, doi puşti de bogătani mult prea vorbăreţi şi superegoişti, dar care ne-au luat de mână când eram în rahat şi care ne dădeau drumul la ea în aplauzele voastre, aşa că faceţi paşi cu cheful vostru de spectacole, faceţi paşi. Nu mai jucăm şi nu vom mai juca vreodată pentru simplul şi bunul motiv că n-am jucat niciodată.

Şi, dacă n-aţi înţeles deja, atunci n-o să înţelegeţi niciodată, aşa că… fără regrete…

— Nu vreţi? a repetat ea, foarte dezamăgită.

Franck s-a uitat la mine şi eu am schiţat un „nu“ abia perceptibil din cap. Un semn pe care numai el putea să-l vadă. Un cod. Un fior. O chestie de fraţi indieni.

Pe urmă s-a întors spre ea şi i-a spus aşa, gen categoric şi superdegajat:

— Nu, mulţumim. Billie nu vrea şi îi respect dorinţa.

Şi asta, într-adevăr, asta mi-a pătruns drept în adâncul inimii.

Încă mai am semnul şi n-o să fac nimic ca să-l ascund.

Sunt prea mândră de el…

Pentru că amabilitatea, răbdarea lui, amabilitatea lui Claudine, cu gabardina ei perimată din 1984, biscuiţii ei Pépito, sucul Banga, mâinile ei foarte calde pe ceafa mea în timp ce-mi aranja rochia, tăcerea de adineauri, aplauzele nebuneşti, profa care nici nu mă văzuse până atunci decât ca să mă umilească şi să-mi mai pună câte un zero şi care acum se frământa dinaintea mea ca să se ducă s-o facă pe grozava în faţa directorului, toate astea erau foarte plăcute, nu zic nu, dar nu făceau nici cât o ceapă degerată pe lângă fraza pe care tocmai o rostise el…

Nici. Cât. O ceapă degerată.

„Îi respect dorinţa."

Mi se respecta dorinţa.

Şi pe deasupra în faţa unei profe!

Dar… Dar eu, în unele seri, numai ca să am ce hali, trebuia să mă bat! Eu, în unele dimineţi, nici măcar nu ştiam dacă ai mei… nu, nimic… Eu, cuvântul respect era atât de golit de sens pentru mine, că nici măcar nu înţelegeam de ce fusese inventat! Credeam că e o chestie stupidă cu care să închei o scrisoare. Gen „respectele mele, domnule preşedinte", cu semnătura dedesubt şi toate astea şi uite… uite… băietanul ăsta, uite…

micul Franck Mumu, care era numai piele şi os, ce făcea el? Făcea să i se apropie funia de par unei profe în faţa mea şi o silea să mă privească cu un aer rugător?

O, Doamne. Asta era ceva colosal.

Asta era ceva…

Scuze? Pentru ce, ţărănoilor? Vreţi *încă* să ne mai deranjaţi? O, bun, nu. Nu, mulţumim. Se-ntâmplă că Billie nu vrea şi îi respect dorinţa.

Ah, asta…

Asta, asta e naşterea mea…

De altfel, de cum s-a răsucit pe călcâie bătrâna Guillet, eu, care nu deschid niciodată gura într-o sală de clasă, am început să urlu. Să urlu ca o fiară sălbatică. Să-mi scot dopul, ca să zic aşa, dar de fapt – şi îmi dau seama de asta abia acum – nu era deloc o chestie de stres de eliminat sau de presiune de eliberat, ci era ţipătul unui nou-născut.

Am urlat, am râs şi am trăit.

Aşa că, ştii, steluţo, o să încerc într-adevăr totul ca să te conving să ne ajuţi încă o dată, dar – dacă nu vrei – nu-ţi face griji, pe Francky o să-l salvez eu cumva.

Dacă trebuie, o să-l iau în spinare şi o să merg până la capătul pământului strângând din dinţi. Da, dacă trebuie, o să mă trambalez până-n lună şi-o să ajungem la Urgenţe pe planeta Marte, dar până atunci, nici o grijă, tu şi toate celelalte puteţi conta pe mine ca dorinţa să-mi fie îndeplinită.

1. În original, *garde champêtre* – funcţionar comunal sau intercomunal care are drept misiune protecţia localităţilor rurale.

2. *Version française* (versiunea franceză) – termen folosit în mai multe domenii, în special în cinematografie şi televiziune, pentru a desemna filmele sau serialele la care dialogurile au fost traduse şi înregistrate din nou în franceză.

*

Mărturisesc, am făcut plăcerea să dureze ceva până aici, dar stai liniştită: continuarea o să meargă mai repede. Reţine că n-am prea multe opţiuni, având în vedere că nopţile sunt scurte în perioada asta şi că aş face mai bine să-i dau zor dacă vreau să depăn totul înainte să dispari.

Dar uite, era important, înţelegi, fiindcă era primul sezon. Gen cadru de localizare şi toate celelalte. După aceea vor urma numai episoade mai mult sau mai puţin reuşite care se vor înlănţui până la tine.

În plus, le cunoşti deja…

Erai acolo…

Da…

Erai acolo.

Bun, e drept, uneori erai distrată, însă ştiu că erai alături de noi. Ştiu.

Cât priveşte primul episod, mi-am dat osteneala fiindcă nu ne mai întoarcem la întâlnirea noastră. Sufletul prieteniei noastre e închis în scena asta. De altfel, totul e, totul… Felul nostru de-a fi, de-a nu fi, de-a îndura, de-a pălăvrăgi, de-a ne ajuta şi de-a ne iubi. Cum i-am zis lui Francky într-o zi, suntem două vase comunicante, numai că prin ele circulă o chestie vâscoasă, deci, da, era important pentru mine să-ţi povestesc cum trebuie începuturile vieţii noastre…

Şi-apoi, nu-i problemă, aşa-i? Sunt unii care îţi toarnă cărţi în cinci volume despre copilăria lor şi încă şase despre prima lor femeie; eu îţi comprim toată chestia într-o scenă, deci recunoaşte că e corect.

*

Nu zic că după aia totul a fost mai uşor, însă eram doi, aşa că, da, pot să zic: după aia totul a fost mai uşor. În pauză deja ni se spunea Camille şi Perdican. Ei, asta ne făcea celebri, nu?

Doar pentru că nu voiserăm s-o repetăm, isprava noastră a devenit un soi de chestie mitică şi cei care lipsiseră în ziua aia pentru că erau bolnavi sau mai ştiu eu ce, după alţii, era ca şi cum ar fi ratat o probă olimpică la care Franţa luase aurul.

Kilometrii de fraze hiperînzorzonate pe care mucoasa de la rulote le ştia brici, furia lui Franck Mumu, care explica cu o voce de *killer* cum dragostea

sfâşia o femeie pe dinăuntru şi costumele noastre frumoase, ce ne veneau ca turnate, toate astea deveniseră colosale. Eu n-am avut note mai bune pentru asta, nici Franck mai mulţi prieteni, dar, bun, în loc să fim jigniţi, eram ignoraţi. Aşa că, mersi, Alfred de Musset, mersi.

(Deşi, insist, nu erai obligat s-o lichidezi pe micuţa Rosette ca să-ţi servească ţie cauza.) (Dacă toţi încornoraţii ar face la fel, n-ar mai fi cine ştie ce lume interesantă pe planeta asta…)

*

Franck şi cu mine n-am devenit inseparabili, pentru că prea multe lucruri ne despărţeau încă: tatăl lui complet idiot care-şi transformase şomajul de lungă durată în criză de paranoia acută şi îşi petrecea toate zilele pe internet, făcând schimb de informaţii ultrasecrete cu amicii lui fascişti din toată creştinătatea, mama lui care dădea pe gât kile de Médoc ca să uite că trăieşte cu un asemenea ţicnit, tatăl meu, care n-avea nevoie de computer ca să aibă impresia că e un soi de fascist în exerciţiul funcţiunii şi sugativa de maică-mea vitregă, cu toată şleahta ei de şobolani, şobolance şi ratoni care nu făceau altceva decât urle toată ziua. Degeaba încercam să-i fac mândri de mine, toată cloaca asta, oricum ne durea drept în fund…

Scuze pentru grosolănie. Toată fatalitatea asta ne împuşca în aripile noastre de puişori drăguţi, părăsiţi oricum în cuiburile şubrede…

În plus, eu, pentru că eram mai slabă ca el, încercam întruna să intru într-un grup sau altul şi să mă fac iubită de ceilalţi, în timp ce el era un singuratic. El era eroul din cântecul lui Jean-Jacques Goldman: mărşăluia singur fără martori, fără nimeni în afară de paşii lui care răsună şi noaptea care iartă şi toate astea.

Singurătatea era cârja lui, aşa cum a mea erau găştile stupide de fete.

O dată sau de două ori, la început, am încercat să vin şi să vorbesc cu el în pauză sau să mă aşez lângă el la cantină, însă, chiar dacă era întotdeauna drăguţ cu mine, simţeam că îl tulbur numai la suprafaţă, aşa că n-am insistat.

Nu ne vorbeam decât miercurea la amiază, pentru că se ducea să ia prânzul la Claudine, aşa că nu luam nici eu autobuzul, ca să pot să merg o bucată de drum împreună cu el.

La început mă invita să rămân, dar – cum refuzam întotdeauna – până la urmă nici ea n-a mai insistat.

Nu ştiu de ce refuzam. Tot din cauza poveştii ăleia cu cadoul prea frumos şi bine reambalat, cred… Mă temeam că, întorcându-mă în casa aia, aveam să stric lucrurile.

Vacanţa aia de Paști era singurul meu suvenir şi nu eram încă pregătită să-l scot din vitrina lui.

Ei, tu nu prea îţi dai seama, dacă trăncănesc numai eu, dat fiind că Francky e în comă şi că între timp am învăţat să deschid gura, însă la vremea aia eram foarte fricoasă.

Foarte, foarte fricoasă…

Nu-i ca şi când aş fi fost zvântată în bătaie, gen nu mai aveam mult până să ajung pe prima pagină a revistei *Détective* sau ceva de genul ăsta, dar tot timpul eram atinsă *un picuţ*.

Tot timpul, tot timpul, tot timpul…

O mică scatoalcă ici, o mică scatoalcă colo, un mic ghiont pe furiş, un mic şut la gioale când eram pe culoar sau când nu eram, mâini tot timpul ridicate gen stai numai să-ţi lipesc una şi toate astea, toate astea mă făcuseră… cum să spun?

Într-o zi, ţin minte, citisem pe-ascuns, dintr-o broşură de la CDI[1], o chestie despre alcool care spunea că, normal, nu trebuie să bei aşa ceva, dar dacă într-o seară te îmbătai criţă era ca şi când ai fi aruncat o găleată cu apă pe o duşumea: nu era cea mai tare chestie, bun, după aia ştergeai repede cu o cârpă, duşumeaua se usca şi cu asta, basta, pe când alcoolismul, chiar bine ascuns şi ţinut sub control, era ca un picur de perfuzie şi, încet-încet,

picătură cu picătură, în cele din urmă făcea inevitabil o gaură în lemn. Chiar şi în cel mai rezistent…

Ei bine, aşa era deja şi cu micile scatoalce şi micile vânătăi pe care le recoltam non-stop de când eram mică… Nu mă trimiteau la rubrica fapte diverse sau în dosarele asistenţilor sociali, dar îmi perforaseră căpăţâna. Şi de asta eram aşa de fricoasă: orice mic curent de aer care trecea peste mine mă făcea să mă duc pe copcă. Iar Franck, în momentul ăla, nu era nici el destul de puternic ca să mă sprijine cum trebuie. Deci eram foarte precauţi unul cu celălalt. Ne apreciam, însă nu ne lipeam prea tare unul de altul ca să nu ne aducem şi mai mult ghinion.

Dar era în regulă, fiindcă toate astea, încă o dată, le ştiam.

Ştiam că între noi nu era dispreţ sau indiferenţă, ci precauţie şi că, deşi nu ne mai puteam arăta lucrul ăsta, eram în continuare prieteni.

El o ştia pentru că, atunci când îl simţeam ceva mai trist decât singur sau ceva mai deprimat decât visător, mă postam în faţa lui şi îi apuneam aşa: „Sus fruntea, Perdican!“, iar eu o ştiam pentru că, chiar dacă a avut uneori dorinţa sau curiozitatea, nu mi-a propus niciodată să mă conducă până acasă. Şi-apoi, nu-mi punea niciodată întrebări foarte precise. Era politicos, era respectuos, era discret. Cum ar spune tatăl lui, probabil bănuia că la Morilles nu era tocmai leagănul creştinătăţii…

Jumătatea de oră de drum pe care o împărţeam miercurea ne îngăduia să rezistăm tot restul săptămânii. Nu ne vorbeam cu adevărat, dar eram împreună şi ne îndreptam spre vechi momente bune.

Iar asta, asta era bine.

Asta ne susţinea.

*

Pe la jumătatea lunii iunie am început să mă îngrijorez: nu reuşisem să trec într-a X-a, vechea problemă, iar el avea să plece la internat ca să înveţe la un liceu mai bun.

Era ceva vreme de când toate grijile mi se învârteau pe deasupra capului cu un aer ameninţător şi eu izbuteam întotdeauna să mă uit în altă parte, dar uite că se ajunsese şi la asta, era scris. Pe carnetul meu: „trecere refuzată“ şi pe scrisoarea pe care tocmai mi-o arătase el, foarte mulţumit: „loc la internat rezervat“.

Şi zbang! Şi încă un pumn în burtă.

În ziua aia, ţin minte, o întrebasem pe Claudine dacă pot rămâne să mănânc cu ei şi fusese stupid, pentru că nu reuşisem să înghit absolut nimic.

Spuneam adevărul, chiar mă durea burta, iar Claudine m-a iertat, pentru era normal pentru o fată de vârsta mea s-o doară burta, dar se înşela, normal… Nu burta aia mă durea pe mine…

*

Din fericire, ne rămânea încă o amintire frumoasă de împărţit înainte de sfârşitul anului: ieşirea cu clasa la Paris…

Era ultima săptămână de dinainte de recapitularea pentru diploma naţională şi ne târâseră la Muzeul Luvru împreună cu tăntălăii din clasa noastră şi cu cei dintr-a IX-a B.

Toţi cretinii ăia care nu făcuseră decât să se tragă în poze şi să se uite la pozele tâmpite pe care tocmai le făcuseră, deşi erau lucruri mult mai frumoase de băgat la cap…

Franck şi cu mine ne aşezaserăm unul lângă altul în autocar fiindcă eram singurii doi absolut singuri.

Pe drum, mi-a împrumutat una dintre căştile lui. Pregătise o compilaţie pentru ocazia asta şi am putut în sfârşit s-o ascult pe faimoasa lui Billie Holiday… Avea o voce atât de clară, că era prima dată când înţelegeam unele cuvinte din melodiile englezeşti… „Don’t Explain“… Asta era într-adevăr foarte frumoasă, aşa-i? Foarte tristă, e adevărat, dar într-adevăr frumoasă… Am mai ascultat unele apoi şi după aceea a venit pauza de pipi

de pe autostradă, aşa că şi-a luat chestia aia şi am mers să stăm fiecare în partea noastră ca să ne uşurăm.

Când autocarul a luat-o iarăşi din loc, mi-a povestit tot felul de chestii pe vocea pe care tocmai o auziserăm. Mi le-a povestit aşa, foarte *loosely*, gen mica bârfă din *Oops*2-ul de pe vremea aia şi, bineînţeles, şi eu am luat-o tot aşa. Gen „A, da? A, bun! A, ia te uită!“. Dar, normal, încă o dată, el şi cu mine ştiam foarte bine ce se petrecea între noi.

Sau ce trecea printre noi, ar trebui să spun.

Era ca explicaţia mea tâmpită ca să hotărăsc care dintre noi ar trebui s-o joace pe Camille – cuvintele pe care le foloseam nu erau cele bune, totuşi îşi făceau bine treaba lor de cuvinte…

Ce mi-a povestit pe frumoasa voce pe care tocmai o auziserăm, care era una dintre cele mai cunoscute din lume, care emoţionase milioane de oameni de la apariţia jazzului şi pe care doi mici elevi de colegiu de la ţară o ascultau încă pe scaunele din spate ale unui autocar, înghesuindu-se unul într-altul, la mai bine de cincizeci de ani după moartea ei?

Hmm…

Nu mare lucru…

Că mama sa fusese aruncată în stradă de părinţii ei la treisprezece ani pentru că era însărcinată, că avusese ea însăşi o copilărie traumatizantă, că fusese multă vreme mută pentru că bunica ei, pe care o adora, îi murise în braţe, că fusese violată la zece ani, într-o noapte, de un vecin drăguţ, că fusese trimisă la un soi de cămin unde fusese chinuită şi tăbăcită în bătaie, că ajunsese într-un bordel împreună cu mama ei alcoolică şi că trebuise să se vândă şi ea mai des decât îşi închipuise, dar că… bun… să-nţelegem… asta i-a prins totuşi bine până la urmă…

Că viaţa ei, pe lângă că era nemuritoare, luase o frumoasă formă de bine major, bine înălţat spre cer.

Don't explain, ha?

Ce era bine e că după aceea, pe compilaţia lui, urmau „I Will Survive“, „Brothers in Arms“ şi „Billie Jean“, dedicaţie specială pentru soldatul Mandea, aşa că asta ne-a permis s-o părăsim cu blândeţe.

Auzi, steluţo? Auzi cine e prietenul meu? Îl vezi, pe micul meu prinţ de acolo de unde eşti sau îţi trebuie un binoclu?

Dacă îl vezi aşa cum ţi-l descriu eu, adică de foarte aproape şi fără cea mai mică piedică, şi îl laşi să sufere inutil, zău că-ţi va trebui ceva timp ca să-mi explici motivele tale, pentru că, uite, îţi mărturisesc, am încasat multe în viaţă, multe, multe, însă în momentul ăsta, să ştii, simt că o să-mi fie puţin cam greu să mai fac fotosinteza…

*

Eu, la vremea aia, eram încă prea înapoiată, dar pentru Franck, în ziua aia, Parisul a fost un şoc.

De ce *un*? Şoc *ul*. Şocul vieţii lui.

Fusese deja acolo de mai multe ori, la spectacolele plătite de comitetul de la întreprinderea maică-sii, însă întotdeauna era de Crăciun, deci noaptea, în pas alergător şi, în plus, cu taică-su, care-şi petrecea timpul arătându-le clădiri şi explicându-le prin ce lucrături pusese laba pe ele cutare sau cutare evreu (tipul ăsta e ţicnit rău), şi avea nişte amintiri destul de nasoale…

Dar acum, în ziua asta frumoasă de iunie şi cu mica lui Billie alături, care credea că un francmason e un portughez de treabă şi care îi arăta cu degetul o grămadă de detalii drăguţe de ţinut minte, asta i-a zdruncinat complet tărtăcuţa.

Franck din autocarul de la dus şi Franck din autocarul de la întoarcere n-aveau nimic de-a face unul cu celălalt. Când ne-am reluat drumul spre adolescenţa noastră mohorâtă, n-a mai scos o vorbă, mi-a lăsat amândouă căştile şi restul bomboanelor şi şi-a petrecut tot drumul visând cu ochii deschişi şi uitându-se pe fereastră în întuneric.

Se îndrăgostise.

Palatul Luvru, piramida, piaţa Concorde, bulevardul Champs-Élysées, mă uitam la el cum le admira şi aveam impresia că-i văd pe Wendy şi pe frăţiorii ei cum survolau Londra împreună cu Peter Pan. Nu mai ştia unde să întoarcă ochii, aşa de tare se minuna de toate.

Cred că, mai mult decât monumentele, mai degrabă oamenii l-au dat pe spate…

Oamenii, felul lor de-a se îmbrăca, de-a traversa cum aveau chef, de-a dansa printre maşini, de-a vorbi tare, de-a râde între ei, de-a merge repede…

Oamenii aşezaţi pe terasele cafenelelor, care ne priveau zâmbind cum treceam, oamenii superşic sau în costum de birou care făceau picnicuri pe băncile din Grădina Tuileries sau se bronzau pe malul Senei cu servietele-diplomat pe post de pernă, oamenii care citeau ziarul în picioare, în autobuz, fără să se ţină de nimic, cei care treceau prin faţa coliviilor de pe cheiul Cutare fără să-şi dea seama măcar că erau peruşi înăuntru, într-atât părea mai interesantă viaţa lor decât peruşii, cei care vorbeau, râdeau sau se enervau la telefon în timp ce pedalau la soare sau cei care intrau sau ieşeau din buticuri superstilate fără să cumpere nimic ca şi cum ar fi fost ceva normal.

Ca şi cum vânzătoarele ar fi fost plătite tocmai pentru asta, ca să zâmbească strângând din dinţi.

O, vai, da… Toate astea însemnau tone de emoţii pentru Francky al meu şi parizienii primăvăratici erau Gioconda lui personală…

În momentul ăla, când eram pe un pod – sau mai degrabă pe un soi de pasarelă – peste Sena şi, peste tot împrejur şi oriunde întorceam capul, priveliştea era mortală: Notre-Dame, faimoasa mea *Academie* franceză de la repetiţii, Turnul Eiffel, clădirile frumoase sculptate parcă de-a lungul cheiurilor, muzeul nu mai ştiu care şi toate astea, da, când noi ne dislocam gâturile în timp ce toţi ceilalţi mârlani care ne însoţeau erau pe modul zoom pe lacătele turiştilor îndrăgostiţi agăţate de balustrade, mi-a venit cheful să-i fac un jurământ…

Mi-a venit cheful să-l iau de mână sau de braţ în timp ce privea toată frumuseţea aia, salivând ca un biet câine jigărit în faţa unui os enorm şi supersuculent, dar absolut deloc la îndemână, şi să-i spun în şoaptă:

„O să ne-ntoarcem… Îţi promit că o să ne-ntoarcem… Sus fruntea, Franck! Îţi promit că o să ne-ntoarcem într-o zi… Şi pentru totdeauna… Şi că vom locui şi noi aici… Îţi promit că, într-o dimineaţă, podul ăsta o să-l traversezi ca şi cum te-ai duce la Faugeret (ăsta era numele brutarului nostru) şi că o să fii şi tu aşa de ocupat cu supertelefonul tău plat, că nici n-o să mai vezi toate astea… În fine, da, o să le vezi, dar o să-ţi curgă balele după ele mai puţin decât astăzi fiindcă o să le rumegi de mult… Hai, Franck! Cine nu crede în nimic? Dacă ţi-o jur eu… eu… eu, care îţi datorez atâtea… Poţi să ai încredere în mine, nu-i aşa?

Fratele meu drag, familia ta şi toţi Prévert-ii ţi-au împrumutat din experienţa lor, dar – crede-mă – nu e şi a ta şi n-o să mori fără să te muţi“.

Da, am simţit dorinţa teribilă de a-i promite această certitudine a unui viitor în formă de carte poştală, dar – bineînţeles – am tăcut din gură.

Pentru mine, osul nu doar că nu era la îndemână, ci era clar în afara vieţii mele.

Pentru mine erau prea puţine şanse să mă întorc vreodată pe-aici… Chiar nici o şansă.

Atunci am făcut ca el: am admirat priveliştea şi am agăţat de ea un soi de lacăt imaginar cu iniţialele noastre gravate pe el.

*

Iată ultimul nostru moment bun din sezonul 1.

Ţi-l recapitulez pentru rezumatul de la începutul următorului: eroii suntem noi, decorul e mediocru, acţiune nu-i mai deloc şi nu peste multă vreme n-o să mai fie neam, personajele secundare ni se rupe-n paişpe de ele, perspectivele de viitor sunt nule, în orice caz, pentru fată, şi totuşi nu există nici un motiv ca asta să continue.

Ei, şi? Nu zici nimic?

Hei… Ai adormit sau ce?

Sus capul, steluţo!

Există unul, un motiv! Şi îl cunoşti bine, fiindcă tocmai din cauza lui te ţin de-o aripă de ceasuri întregi!

Motivul e absolut stupid şi abia dacă îndrăznesc să-l mărturisesc. Motivul e iubirea.

1. Centre de documentation et d’information – centre amenajate în colegiile şi liceele din Franţa, unde elevii au posibilitatea să citească şi să se documenteze pentru studiul individual.

2. Revistă bilunară franţuzească ce se adresează femeilor între 15 şi 30 de ani.

*

După asta totul devine mai trist şi-am să trec repede peste.

După asta te uitai în altă parte…

Mai întâi a fost vacanţa de vară, care ne-a despărţit un pic (ne-am văzut de trei ori în două luni, dintre care o dată din întâmplare şi superstingheriţi fiindcă era maică-sa prin preajmă), şi apoi a fost liceul lui, care ne-a despărţit pur şi simplu.

Era departe de mine… eu, între timp, am repetat clasa, mi-am tras ţâţe şi m-am apucat de fumat.

Ca să-mi cumpăr lulele, am început să mă maimuţăresc şi, pentru ca ţâţele să-mi folosească la ceva, m-am cuplat.

Da… cuplat… a trecut un băiat pe-acolo, avea o motocicletă, putea să mă smulgă din când în când din Morilles, lucra într-un garaj, nu era foarte drăguţ, dar nici răutăcios, nu era prea frumos şi, ca să şi-o pună liniştit, n-

avea cum să se aştepte la mai mult decât la o fată ca mine. Locuia încă cu părinţii, dar într-o rulotă în fundul grădinii lor şi asta pica bine pentru că eu, cu rulotele, mă simţeam în elementul meu, aşa că mi-am luat un sac cu haine şi m-am dus să mă instalez în ea.

Am curăţat-o, m-am aşezat înăuntru şi-am făcut ca el: m-am calustrat în fundul grădinii.

Al grădinii părinţilor lui…

Al părinţilor lui care nu voiau să-mi vorbească pentru că eram o partidă mult prea proastă…

El avea dreptul să ia masa împreună cu ei, eu – nu. Mie îmi aducea o gamelă. Asta îl făcea să se simtă un pic jenat, însă zicea: E o chestie provizorie, nu-i aşa?

Tu unde erai, steluţo?

O… Trebuie să trec repede peste momentele astea din trecutul meu fiindcă îmi amintesc prea mult de momentul prezent…

Fiindcă, ştii… depăn, depăn, dar mi s-a făcut frig de-a binelea aşteptându-te.

Mi-e frig de-a binelea, mi-e sete de-a binelea, mi-e foame de-a binelea şi mi-e rău de-a binelea.

Mă doare rău braţul şi mă doare rău prietenul meu.

Mă doare rău Francky al meu făcut zob…

Şi încă am chef să plâng.

Aşa că plâng.

Hei, e doar o chestie provizorie, nu-i aşa?

Dintr-odată toate astea îmi vin din nou în minte, steluţo, domnul Dumont nu m-a învăţat numai că mă trăgeam din lumea a patra a Franţei, m-a făcut şi să transcriu undeva că erai moartă…

Că erai moartă de miliarde de ani şi că nu la tine mă uit în clipa asta, ci la rămăşiţele tale. Rămăşiţele fantomei tale. Un soi de hologramă. O halucinaţie.

E adevărat?

Atunci chiar suntem singuri?

Chiar suntem pierduţi, amândoi?

Plâng.

Eu, când o să mor, n-o să mai rămână nici o urmă din mine după aia. În afară de Franck, lumina mea n-a văzut-o nimeni niciodată şi, dacă moare înaintea mea, o să se termine. O să mă sting şi eu.

Îi caut mâna şi i-o strâng tare. Cât de tare pot.

Dacă se duce, plec cu el. N-o să-i dau drumul niciodată, niciodată. Trebuie să mă salveze din nou… Deja a făcut-o de atâtea ori, că o ridicare cu elicopterul aproape că nu mai contează… Nu vreau să rămân aici fără el. Nu vreau, pentru că n-aş putea.

Lumea a patra, m-am prefăcut că da, însă n-am părăsit-o niciodată cu adevărat, totuşi am încercat, am încercat din toată inima. Toată viaţa mea. Dar e ca un tatuaj ratat rahatul ăsta, dacă nu-ţi tai braţul, te lupţi cu el până te halesc viermii.

Că-mi place sau nu, m-am născut la Morilles şi o să sfârşesc la Morilles. Şi, dacă Franck mă părăseşte, aş face exact ca maică-mea vitregă şi toate celelalte: aş bea. Mi-aş face o gaură în podea şi aş lărgi-o până n-ar mai rămâne în mine nimic omenesc. Nimic care să râdă, nimic care să plângă, nimic care să sufere. Nimic care m-ar putea face să-mi asum riscul de-a ridica o ultimă oară capul şi de-a mă regala cu încă o tartă enormă.

L-am făcut pe Francky să creadă că m-am resetat, însă toate astea erau nişte prostii.

N-am făcut absolut nimic. Am avut doar încredere în el. Am avut doar încredere în el pentru că era el şi că era acolo, dar fără el o minciună gogonată ca asta n-ar ţine nici un minut. Nu pot să mă resetez. *Nu* pot. Copilăria mea e o otravă pe care o am în sânge şi abia când o să mor n-am să mai sufăr. Copilăria mea sunt eu şi, cum copilăria mea nu valorează nimic, eu, în urmă, degeaba încerc din răsputeri s-o contracarez, n-am niciodată destulă greutate.

Mi-e frig, mi-e foame, mi-e sete şi plâng. Şi nici că-mi pasă de clanţa ta, steluţo – dintre cele două ale mele – care nu exişti nici măcar în vis. Nu mai vreau să te văd.

Niciodată.

Mă răsucesc spre Franck şi, exact ca un câine, de parcă aş fi Colţ-Alb când îşi regăseşte stăpânul, îmi vâr nasul sub braţul lui şi nu mă mai clintesc.

Nu mai vreau să mă întorc niciodată să trăiesc într-o rulotă. Nu mai vreau să termin resturile altora. Nu mai vreau să mă fac în continuare să cred că sunt altceva decât eu însămi. E prea obositor să minţi tot timpul. Prea, prea obositor… Maică-mea s-a cărat când nu aveam nici un an şi s-a cărat fiindcă nu făceam altceva decât să plâng. Se săturase până-n gât de plodul ei. Păi, a avut dreptate, pentru că după atâţia ani n-am înaintat nici un pas: sunt încă aceeaşi fetiţă obositoare care plânge toată noaptea…

Am iertat-o că m-a abandonat. Din câte am priceput, cred că era încă minoră şi probabil era imposibil penru ea să-şi imagineze restul vieţii ei la Morilles, împreună cu tata, însă… însă chestia care mă împiedică s-o uit de tot e că mă întreb dacă se gândeşte vreodată la mine…

Doar atât.

Am încetat să-i mai strivesc mâna ca să-mi schimb poziţia, fiindcă, deşi îmi doream cu sete să mor în minutul ăla, în clipa aia mă săturasem să mă doară

braţul şi, chiar în momentul când mă răsuceam iar pe spate, uite-l că mi-o strânge şi el…

— Franck? Tu eşti? Eşti acolo? Dormi? Eşti leşinat sau ce? Mă auzi?

Mi-am lipit urechea de gura lui în caz că era prea slăbit ca să-mi mai răspundă clar şi ca să fac ca-n filme, gen moşneguţul muribund care şopteşte cu ultimul firicel de suflu unde şi-a ascuns comoara şi toate celelalte.

Dar nu… Buzele lui rămâneau nemişcate… Mâna lui, în schimb, mâna lui continua s-o strângă pe-a mea… Nu tare. Abia. Abia o strânsoare de şoricel, dar pentru el probabil că era de *supermouse*.

Mâna îi era prea slăbită şi nu strângea deloc, însă degetele lui comatoase mă apăsau un pic. Degetele lui, cu un ultim fir de nerv, îmi ziceau: Chiar nu vezi că acolo e comoara ta, tâmpita tâmpitelor! Termină cu bocitul, da? Ştii că începi să ne calci pe nervi cu copilăria ta nefericită? Vrei să-ţi vorbesc despre a mea, aşa un pic? Vrei să-ţi povestesc cum e să creşti cu o mamă pe antidepresive şi cu un tată anti-lumea-toată?

Vrei să-ţi povestesc cum e să trăieşti tot timpul în ură? Vrei să-ţi povestesc ce înseamnă să fii fiul lui Jean-Bernard Muller şi să-ţi dai seama la opt ani că n-o să iubeşti niciodată decât băieţi? Vrei?

Vrei să-ţi povestesc din nou măcelul ăsta? Carnajul ăsta? Teroarea asta domestică?

Atunci opreşte-te două minute, te rog. Opreşte-te. Şi mai slăbeşte-ne cu steaua ta de doi bani… *Nu* există nici o stea norocoasă. *Nu* există cer. *Nu* există Dumnezeu. Nu mai e nimeni în afară de noi pe afurisita asta de planetă şi ţi-am repetat-o deja de mii de ori: noi, noi şi iar noi. Aşa că nu mai scotoci prin amintirile tale de rahat sau prin cosmogonia ta băbească de câte ori ţi se năzare. Nu-mi place deloc când eşti aşa. Nu-mi place deloc când te bălăceşti în genul ăsta de complezenţă facilă. E la îndemâna oricui să arunce anatema asupra altor lipsuri decât ale sale, ştii, da? Şi nu-mi place deloc să te ştiu ca toată lumea… Nu pe tine… Nu pe ea… Nu pe Billie a mea… Lumea nu e decât o cloacă fără fund în care familiile cele mai

hidoase se târăsc şi se tăvălesc pe munţi de noroi, dar pentru noi există un lucru sfânt şi sublim pe care ele nu-l au şi pe care nu ni-l vor lua niciodată: curajul. Curajul, Billie… Curajul de-a nu le semăna… Curajul de-a le învinge şi de-a le uita pentru totdeauna. Atunci termină *imediat* cu plânsul sau te las baltă aici numaidecât şi mă tirez cu cei doi brancardieri ai mei superdotaţi.

O, vai… Părea supărat de-a binelea, nu? O, vai, ce nervos eşti, Perdican, când degetele tale prind viaţă… O, vai… şi… ăăă… ce-i aia cosmogonie? Dar anatemă? E un soi de floare? O, vai… Îmi pun lacăt la gură…

*

Bun, steluţo… Apropie-te puţin, pentru că nu vreau s-audă Francky… Atunci… ăăă…

să reluăm: deci… şşşt… deci, eşti aici, dar nu mai eşti tu şi nu mai exişti, însă exişti totuşi, OK? Dacă Franck nu crede în tine, e problema lui, dar eu m-am obişnuit cu prezenţa ta, aşa că o să continui să-ţi povestesc pe-ascuns micul meu foileton, de acord?

De acord, a sclipit.

*

Unde eram oare? A, da… în rulota paradită a lui Jason Gibaud… O, Doamne… cum mai puţea înăuntru! Un amestec de picioare puturoase, mahorcă rece, perne vechi şi mucegăite şi toate celelalte. Ah! Ai putea zice că pe vremea aia şterpeleam doze de

Oust!

Eram acolo. Chiuleam de la şcoală. Stăteam pe scara dinspre cabană, ca să nu mă vadă părinţii lui, şi fumam.

Când eram cu moralul la pământ, îmi spuneam că viaţa mea s-a sfârşit şi că aş face mai bine să deschid televizorul şi butelia şi s-o trag pe nas o dată pentru totdeauna uitându-mă la *Tânăr şi neliniştit*, iar când se ivea o rază de

soare, îmi spuneam că sunt leită Camille… Că zac într-un fel de mănăstire aşteptând majoratul şi că, într-un fel sau altul, lucrurile trebuie să se mişte într-o zi… Nu prea vedeam cum anume, dar, mă rog, asta-i faza cu o rază de soare: îţi îngăduie să închizi ochii şi să crezi puţin în ea.

A fost Jason ăsta şi, evident, au mai fost şi alţii. Când părinţii lui au început să se crizeze prea tare, mi-am luat sacul cu haine şi am plecat să înspăimânt alţi bătrânei.

Într-o zi, bine, mai târziu, însă cam pe-atunci, m-am întâlnit cu Franck în oraş. Ştiu că m-a văzut, dar s-a făcut că are altă treabă şi i-am fost foarte recunoscătoare.

Pentru că nu eram eu fata hipervulgară care se învârtea prin piaţă în ziua aia.

Îmbrăcată ca o târfă, suită pe tocuri şi boită ca o maşină furată. Nu, nu eram acea Billie căreia aveai chef să-i respecţi dorinţa, eram… un soi de curvă…

Păi da, trebuie să spui lucrurilor pe nume, steluţo… Anii ăia, petrecuţi în cea mai mizerabilă sală de aşteptare, nu la Camille a lui Perdican mă duceau cu gândul, ci mai degrabă la Billie Holiday a maică-sii…

Sigur că o făceam pe curva, sigur că da… Ştiam asta… Şi ce? Descoperisem că pot să capăt o oarecare linişte folosindu-mi corpul, ceva de halit şi chiar… chiar… dacă mă gândeam bine, un pic de afecţiune. Deci… aş fi fost proastă de-a binelea să mă lipsesc de-aşa ceva, nu? Nu-i iubeam în bloc, pe toţi băieţii ăia care îmi permiteau să trăiesc departe de Morilles, dar nici nu-i alegeam pe cei mai răi… Şi-apoi… între a fi curvă la bogaţi şi a fi curvă la săraci nu-i aşa mare diferenţă, da? Până la urmă e doar o chestie de câte haine ai… Ale mele încăpeau într-un sac de la Auchan, însă erau altele care se lăfăiau în dressinguri frumoase, mă rog… fiecare cu calibrul şi câştigurile lui, nu-i aşa?

Mă descurcam şi eu cum puteam şi, până să mă pot descurca altcumva, mă descurcam dând din fund.

Eram obsedată să împlinesc optşpe ani. Nu fiindcă asta mi-ar fi permis să-mi iau carnetul şi să conduc un Mini (ha-ha!) sau să mă duc să joc la cazinou, ci fiindcă ştiam c-aş fi mult mai relaxată furând din magazine. Acum, dacă puneau mâna pe mine, l-ar fi chemat obligatoriu pe taică-miu, iar asta – nu. Asta însemna să mă întorc la coliba mea infernală. Aşa că nu şterpeleam decât chestii mici şi dura mai mult până să mă fac respectată.

Uite. Asta era viaţa mea şi astea erau marile mele proiecte de viitor.

Ei da, că Franck Mumu s-a făcut că nu mă vede era un gest de mare clasă din partea lui…

De-atunci i-am vorbit de mai multe ori despre ziua aia, despre momentul ăla atât de ciudat când am cunoscut în aceeaşi clipă ruşinea şi uşurarea, şi el continuă să se jure că de fapt nu mă văzuse. Dar eu ştiu că da – şi o ştiu datorită lui Claudine…

Şi mai târziu, într-o dimineaţă, am întâlnit-o într-o cafenea. Eu îmi cumpăram lulele, ea – timbre fiscale. Fireşte, mi-a zâmbit şi aşa mai departe, însă am văzut în privirea ei drumul dezamăgitor pe care o apucasem de pe vremea repetiţiilor noastre.

Da. L-am văzut. A fost o chestie rapidă şi foarte repede mascată, însă eu, datorită copilăriei mele petrecute în *self-defence*, sunt supertare la detectat gândurile cele mai ascunse din ochii celor care mă privesc. Super-supertare… M-a îmbrăţişat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, mi-a zis râzând că nu e de acord să-mi plătească drogurile, dar că i-ar plăcea să-mi ofere o acadea Chupa Chups şi o chestie de răzuit dacă vreau şi că n-am decât să le aleg şi uite… uite, probabil c-a văzut-o, sub genele mele de târfă încărcate până la refuz cu rimel şterpelit, că eram deja gata să izbucnesc în lacrimi, atât de mult trecuse de când nu-mi mai făcuse cineva un cadou… Da. A văzut-o, însă în loc să zică ceva gen: „O, drăguţa mea…“, „O, ce dură e viaţa cu tine…“ şi „O, eşti absolut de nerecunoscut sub deghizarea asta care nu ţi se potriveşte deloc şi te îmbătrâneşte enorm“, a adăugat o chestie care voia să spună exact acelaşi lucru, însă mult mai frumos…

Da, în momentul în care ne despărţeam pe stradă, s-a făcut că tocmai îşi amintise şi m-a lăsat zicând:

— Ei, micuţa mea Billie… Ar trebui să treci pe la mine într-una din zilele astea, fiindcă am o scrisoare pentru tine… Chiar două, cred…

— O scrisoare? am făcut eu. O scrisoare de la cine?

Era deja departe când a adăugat, pe jumătate strigând:

— De la Perdican al tău!

Şi plâng.

Dar uite, pot, aşa-i?

Da.

Uite, pot.

Fiindcă astea sunt lacrimi bune, doamnă…

*

Am aşteptat mai multe zile până să mă duc s-o văd.

Nu mai ştiu ce motive îmi născoceam, însă de regulă nu aveam altul decât că mă temeam. Mă temeam să mă întorc singură la ea, mă temeam să mă întorc acolo fără explicaţii şi, mai ales, mă temeam de ce avea să-mi spună Franck. Oare o să mă-ntrebe dacă eram într-adevăr eu târâtura pe care-o zărise zilele trecute în faţa vânzătorului de pui? Oare o să mă întrebe câtor tipi a trebuit să le-o sug pentru o geacă frumoasă de piele ca aia? Oare o să-mi spună că era dezamăgit şi că prefera să nu mă mai vadă niciodată, într-atât de ruşine îi era cu mine?

Da, mă temeam şi am aşteptat cel puţin cinci zile până să-ndrăznesc să bat la uşa ei…

Am mers acolo în stilul Billie de altădată, adică pe jos, în blugi şi nemachiată.

Normal, pentru ea sigur nu era decât un detaliu, însă pentru mine, nu. Pentru mine era ca o întoarcere fericită la copilăria fericită.

Nici măcar nu-mi mai aminteam cum arăta faţa mea fără toate porcăriile cu care mă tencuiam ca să am după ce mă ascunde. Da, mă temeam să mă duc la Claudine, dar în ziua aia, făcându-mi o coadă de cal, mi-am zâmbit în oglindă. Nu pentru că mi se părea c-aş fi frumoasă, ci pentru că arătam ca o puştoaică şi… oh… ce bine îmi făcuse acest mic zâmbet neaşteptat.

Ce bine îmi făcuse…

*

Pe plicuri era trecut într-adevăr numele meu… Domnişoarei Billie, la doamna Claudine Cutare şi aşa mai departe.

Domnişoarei Billie…

La naiba, chestia asta mi-a sunat ciudat… Era prima dată în viaţa mea când primeam o scrisoare… *Nişte* scrisori chiar! Prima dată… Cu timbru adevărat, plic adevărat şi scris adevărat de om.

Normal, n-am rămas acolo. Nu voiam să le deschid de faţă cu ea, cred chiar că nu voiam să le deschid deloc. Voiam să le pun şi pe ele direct în vitrina mea şi să le păstrez nedesfăcute pentru totdeauna.

Le-am băgat în buzunar şi am plecat.

Am plecat fără să ştiu încotro. Mă rog, mintea mea nu ştia, dar picioarele – da. Cum sunt mai deştepte decât mine, din cotitură în cotitură m-au condus până la cavoul meu de Camille…

Am împins poarta veche, m-am fofilat înăuntru şi m-am aşezat pe micul altar, ca altădată.

Uitarea, liniştea, desenele lichenilor, cântecul păsărilor, vântul care scutura lanţurile ruginite şi toate celelalte mi-au făcut şi ele foarte bine… Asta îmi amintea de mica Billie care nu şi-o trăgea în dreapta şi-n stânga şi care voia să semene cu o fată mai nobilă decât ea… Asta îmi aducea aminte de un

moment din viaţa mea când învăţam pe de rost şi cu uşurinţă sentimente frumoase, care mă făceau să cred că aveam potenţial pentru viitor.

Dacă ar fi fost vreun psiholog prin preajmă, mi-ar fi ţinut un întreg discurs despre cum stăteam ghemuită acolo ca în pântecul mamei sau mai ştiu eu ce tâmpenie de genul ăsta, însă nu era nici unul. Erau doar scrisorile lui Franck Mumu, care totuşi se dovedeau cu mult mai eficiente…

Eram bine. Am uitat de mine şi chiar am aţipit puţin.

După o clipă, m-am apucat să le deschid în ordinea în care sosiseră. Prima era scrisă pe o foaie simplă, cu pătrate mari, şi zicea aşa:

Salut, Billie. Sper că eşti bine, mie îmi merge bine. Ştii, nu prea mai am timp să trec pe la bunica în weekend şi cred că asta îi lipseşte, aşa că m-am hotărât să-ţi scriu la ea, în felul ăsta o să treci tu s-o vezi pentru mine. Mulţumesc că-mi faci serviciul ăsta. Sper că nu te deranjează prea tare. Te pup, F.

A doua era o vedere urâtă din oraşul lui, cu biserica şi castelul şi tot aşa: *Salut, Billie. Sper că eşti bine, mie îmi merge bine. Zi-i lui Claudine că am primit pachetul de la ea. Te pup, F.*

Le-am băgat la loc în plicuri şi mi-a venit să plâng de recunoştinţă. Fiindcă, sigur, eram proastă, toată lumea mi-o dădea încontinuu de înţeles de când mă născusem, dar îmi dădeam seama prea bine ce se ascundea în spatele acestui tertip. Franck mă văzuse îmbrăcată ca o curvă, i se făcuse milă de mine şi imediat inventase ceva împreună cu bunică-sa ca să nu pierd cu totul contactul cu mine însămi.

Da, toată chestia asta era pur şi simplu ca să mă oblige să mă demachiez o dată pe săptămână şi să mă duc să beau un pahar cu grenadină sau cu oranjadă într-o căsuţă care mă iubea mult…

Mi s-a întâmplat să las mai multe săptămâni să treacă fără să-i ies în întâmpinare, însă el nu s-a abătut niciodată de la regula lui. În fiecare miercuri, în afara vacanţelor şcolare şi vreme de aproape trei ani, am avut parte de vederea mea urâtă cu „Sper că eşti bine, mie îmi merge bine“ scris

pe spate şi de fiecare dată, cu ocazia asta, mi-am încrucişat privirea cu a unui om care nu mă judeca. Nu stăteam niciodată prea mult, pentru că în perioada aia eram prea pe modul *warrior* ca să-mi asum riscul blândeţii, dar faptul că treceam o fugă pe-acolo, cu faţa mea adevărată de la vremea aia, mi-a îngăduit să mă ţin tare până în faza următoare a vieţii mele.

*

Într-o zi, îmi amintesc, când tocmai sunasem la uşa ei, am auzit-o spunând nu ştiu cui la telefon (fereastra de la bucătăria ei era deschisă): „Stai aşa, trebuie să te las, a venit Billie. Ba da, o ştii, biata fată despre care ţi-am vorbit zilele trecute…“ şi asta parcă mi-a înfipt un cuţit în inimă, aşa că am plecat aproape în fugă.

Rahat, de ce vorbea despre mine în felul ăla? Aveam şaişpe ani, mi-o trăgeam deja şi mă descurcam fără să cer nimic nimănui. Mi se părea nedrept. Mi se părea mârşav. Mi se părea umilitor. Şi apoi am auzit-o strigându-mă din depărtare: „Billie!“. N-ai decât să crăpi, îmi ziceam făcând-o pe surda, n-ai decât să crăpi. Am mai înaintat un pas sau doi şi după aia o chestie dinăuntrul meu s-a destrămat şi am făcut cale-ntoarsă.

Da, că-mi place sau nu, eram o biată fată şi nu-mi puteam permite luxul de-a mă convinge de contrar…

Am făcut stânga-mprejur, ea m-a îmbrăţişat, am băut împreună o cafea cu lapte, mi-am luat scrisoarea şi am îmbrăţişat-o.

Plecând din nou, eram la fel de mucoasă, dar am avut într-adevăr impresia că am crescut.

Cu tot ce avea asta mai liniştitor pentru mine.

*

În perioada aia n-am făcut numai să mă uit la televizor, să leg şcoala de gard sau să fiu servitoarea băieţilor care dădeau mai puţină importanţă originilor mele, am acceptat şi o grămadă de slujbe mărunte. Am avut grijă

de copii, am avut grijă de bătrâni, am făcut menajul, am scos din pământ pietre sau cartofi.

Problema era tot timpul vârsta mea. Oamenii voiau să mă exploateze, dar nu mă puteau angaja. Cum ziceau ei, n-aveau dreptul. Normal, ca să vezi… să le îngrijesc bunicii şi să le curăţ budele mai mergea, însă dacă mă plăteau ca lumea, bieţii de ei întâmpinau constrângeri legale…

L-am pierdut din vedere pe Franck. Ştiam că se întorcea în unele weekenduri sau în vacanţe, dar nu mai ieşea din casă. Abia mult mai târziu am înţeles că şi el ar fi avut mare nevoie de mine în anii ăia şi mi-e încă ciudă pe mine că n-am avut curajul sau măcar inspiraţia să bat la uşa lui ca să-i alung din minte gândurile morbide. Dar zău că eram eu însămi prea pierdută în anii ăia ca să mă gândesc fie şi o clipă că aş fi putut avea… ştiu şi eu… dreptul să vin în ajutorul cuiva.

Era în vremea supravieţuirii personale, aşa cum alţii spun: „Era în vremea tinereţii mele…“. Îmi pare rău, Francky. Îmi pare rău. Nu puteam să-mi închipui că şi ţie îţi era la fel de greu ca mie…

Credeam că stai în camera ta confortabilă, citind, ascultând muzică sau făcându-ţi temele. Încă nu învăţasem că şi oamenii normali pot să aibă probleme…

*

Şi-apoi, într-o zi, lucrurile au început să se mişte.

Într-o zi şi fără s-o facă special, fireşte, taică-miu s-a purtat în sfârşit frumos cu mine: a murit.

A murit electrocutat pe când mergea la şparlit cabluri sau nu mai ştiu ce pe o linie de TGV.

A murit şi primarul a venit să mă caute într-o dimineaţă, tocmai când sortam cartofi împreună cu toată banda de ţigani adevăraţi, de data asta.

Deşi aveam mâinile superjegoase, mi-a întins-o pe-a lui şi atunci… atunci am înţeles că vântul era probabil pe cale să se schimbe… Da, când mi-a zis la revedere, m-am întors la hârdaiele mele de calibrare aproape zâmbind.

Steluţo, steluţo, începi să te plictiseşti de noi, nu-i aşa?

Sus capul, Franck şi Billie! Sus capul!

Mi-a strâns mâna şi m-a rugat să trec să-l văd săptămâna următoare. Odată intrată în biroul lui, m-a informat că, unu, maică-mea vitregă şi cu taică-miu nu fuseseră niciodată căsătoriţi şi că, doi, peticul din Morilles pe care-l moştenisem valora ceva. De ce? Pentru că era situat undeva mai sus şi îi interesa pe mulţi oameni care voiau să instaleze acolo relee de telefonie mobilă sau nu ştiu ce antenă.

Ce chestie… Despre asta erau deci scrisorile alea pe care ni le trimitea de ani de zile şi noi nici măcar nu le citeam?

Ce chestie, eram singura moştenitoare a cocinii ăleia şi primăria îmi propunea s-o cumpere de la mine?

Ce chestie…

Până să se încheie toată treaba, am împlinit cei optşpe ani mult aşteptaţi, maică-mea vitregă şi plozii ei au fost mutaţi într-un HLM1, am încasat cecul de 11.452 de euroi, am ascultat trăncăneala notarului, care mi-a explicat cât trebuia să pun deoparte pentru impozite şi am deschis un cont pe numele meu la Poştă.

Normal, la vremea aia maică-mea vitregă mi-a făcut ochi dulci şi m-a şantajat în fel şi chip, nici nu ţi-ai putea imagina, ca să-i dau şi ei o parte… Cel puţin jumate, dacă nu, însemna că chiar eram o ingrată mizerabilă, având în vedere tot ce făcuse ea pentru mine şi că mă crescuse ca pe fata ei şi restul, când maică-mea era o nespălată.

Credeam că înghiţisem toate rahaturile posibile de la ea, dar până şi atunci, până şi în asemenea împrejurări, cuvântul ăla, „nespălată“, m-a durut… Ca ce chestie, ha? Chiar dacă ai ceva lovele, nu eşti niciodată destul de blindat pe cât crezi… Am ascultat-o cum îşi scuipă veninul făcând-o, poate, pe miloasa, poate, însă eu, toată copilăria mea, am auzit-o numai plângându-se de prezenţa mea, zicând întruna că-i distrusesem viaţa şi că visa la un fotoliu de masaj, aşa că i-am plătit afurisitul de fotoliu de masaj, am pus să-i fie livrat în noua ei vizuină şi am spălat putina o dată pentru totdeauna.

Toată lumea îmi făcea ochi dulci la vremea aia, toată lumea. Pentru că la sat se află tot… Circula zvonul că aş fi putred de bogată, că aş avea milioane şi altele, însă mie mi se rupea.

Sigur, acum mă saluta toată lumea pe stradă, dar eu am continuat să lucrez ca şi înainte şi, venind în sfârşit vârsta glorioasă a marilor slujbe legale, m-am angajat casieră la Inter.

La vremea aia eram cu un băiat pe care-l chema Manu şi care, evident, devenise şi el mai drăguţ. Aşa reuşise s-o convingă pe Iubi a lui să-i plătească reparaţiile maşinii şi să-i cumpere puşca de vânătoare mult visată

şi s-o facă pe Iubi în chestiune să creadă că-l iubeşte. Pe scurt, totul mergea şnur. Mai aveau puţin şi vorbeau de căsătorie.

Mă gândeam la colegele lui Camille care plângeau în mănăstirea lor fiindcă n-aveau zestre şi cum se măsura totul în mălai aici, jos…

Da, voiam să mă prefac că sunt fericită, însă de-aici şi până la a o crede cu-adevărat era cale lungă…

De 11.452 de euroi.

Dar, mă rog, mă mulţumeam cu ce-aveam: o slujbă, nişte mălai pus deoparte, un iubit care nu mă zvânta în bătaie şi radiatoare electrice în căsuţa în care stăteam împreună, cât despre fericire, ştiam că nu o s-o ating niciodată.

Deci, totul se potrivea mai mult sau mai puţin, dar tu, steluţo, te simţeai inutilă, aşa că într-o sâmbătă seară de iarnă, Manu ăsta cu pricina s-a întors de la vânătoare şi de la cafenea (sau mai degrabă de la cafenea, de la vânătoare şi de la cafenea) pe jumate abţiguit şi nu se putea abţine să râdă prosteşte fiindcă avea să-mi spună una bună: Hei, micul popo… Îl ştii doar, micul popo din satul de-alături… Ăla care nu zice niciodată bună ziua şi umblă înţolit ca un bulangiu… Mda, ei, fii atentă, au pus laba pe el… Mda, au pus laba pe el când se plimba singurel pe la Charmettes, mai rău, l-au cam şifonat, tâmpitul, şi, fiindcă se ţinea mândru, ei bine, l-au luat pe sus cu ei, fii atentă… La naiba, ei, în C15-ul lui Mimiche, şi ştii ce i-au făcut acolo? L-au stropit cu pişat de scroafă în călduri… Zău că da… ştii… chestia aia… momeala… soluţia aia cu care se stropesc trunchiurile copacilor şi care atrage masculii în rut… Mda, ei… au turnat toată sticla pe el… Hau-hau-hau-uuu! Ei… era leoarcă tot… Şi după aia l-au lăsat în mijlocul pădurii…

Aşa, ei, păi o să-i rupă curu', poponar nenorocit! Că doar visa de nu ştiu când la asta!

Hau-hau-hau-uuu! Ah, la naiba, ah, ce s-au mai distrat pe chestia asta… Ah, tâmpitul…

Ah, poponarul… Ah, o să petreacă o noapte de pomină, ticălosul, ar putea să vină să le mulţumească mâine-dimineaţă… Hei, dar ar trebui să mai poată merge, nu? Hau-hau-hau-uuu!

Mi-amintesc că tocmai călcam nişte rufe şi că afară era deja întuneric. Fir-ar să fie, electroşocul. Uite, într-o secundă, exact ca Hulk, firea mea adevărată a ieşit la iveală.

Uite, toată spoiala mea de mămăiţă aşezată la casa ei a crăpat şi într-o secundă eram din nou ţigăncuşa furioasă din Morilles.

Uite, le-am mulţumit lui taică-miu şi tuturor cretinilor care mă învăţaseră să încarc orice armă şi care mă obligaseră să trag în toate bietele animăluţe ce mişunau prin caroseriile lor ruginite fiindcă îi amuza să mă vadă plângând.

Uite, da.

Uite, mersi.

Uite, îmi luam în sfârşit în primire adevărata moştenire.

Şi uite, Manu ăla n-a înţeles chiar totul.

N-am zis nimic. Am scos fierul din priză, am strâns masa de călcat şi am cărat-o la subsol, m-am dus în camera noastră, am pus nişte lucruri în sacul lui de sport, mi-am căutat actele, mi-am pus geaca pe mine şi mi-am luat geanta, apoi – cu puşca lui frumoasă de vânătoare îndreptată spre uşă – am aşteptat să-şi termine de pişat berile şi să iasă în sfârşit de la budă.

Cum nu părea să mă creadă, tâmpitul, am ciuruit uşa şi i-am spart cu siguranţă şi un timpan. Iar după aia, ştii ce, m-a crezut.

Cu mâna la ureche, m-a condus până unde-l lăsaseră. Dacă nu mi-l găseşti, te omor, l-am avertizat cu o voce de nerecunoscut, dacă i s-a întâmplat cea mai mică chestie, îţi zbor creierii.

Claxonând întruna şi măturând pădurea cu fasciculele farurilor, în cele din urmă l-am zărit cum mergea pe o alee pentru plimbările călare.

Imediat ce-a văzut puşca, privirea mea şi pe celălalt cretin pe jumătate surd şi complet înspăimântat la volan, el, Franck, s-a prins cum stăteau lucrurile. S-a urcat pe bancheta din spate a rablei, lângă mine, şi bunul nostru şofer ne-a condus, atât de serviabil, până la casa părinţilor lui.

— Fă ca mine, i-am zis, ia-ţi un sac cu lucruri. Şi grăbeşte-te.

În cele zece minute cât a lipsit, celălalt cretin mi-a repetat fără oprire: „Îl cunoşti? Îl cunoşti? Îl cunoşti?“.

Da, cretinule, îl cunosc.

Şi-acum, ciocul mic. Chiar ţin la asta, se pare, şi aici mi se respectă dorinţa.

Bunul nostru şofer ne-a condus apoi, atât de amabil, până în marele oraş unde şi-a făcut Franck liceul (special nu dau nume, însă tu, steluţo, ştii unde) şi-a oprit în faţa secţiei de poliţie. L-am rugat pe Franck să se ducă să caute un poliţai înarmat şi, când au ieşit împreună, i-am dat înapoi cadoul fostului meu logodnic.

A, păi da, domnule agent… Fiindcă să iei înapoi înseamnă să furi…

Poliţaiul n-a priceput nimic. Oricum, cât s-a uitat cum se îndepărta maşina lui Manu, noi o şterseserăm în partea cealaltă. A zbierat puţin de formă, după care s-a întors la coteţul lui.

Trebuie zis că era groaznic de frig în seara aia…

Ne-am dus la un hotel de rahat de lângă gară şi eu am cerut o cameră cu baie.

Franck era vânăt şi năucit. Vânăt de frig şi năucit de mine, de toate. Da, cred că în momentul ăla îi era frică de mine. Sigur, o treabă ca asta, aproape douăzeci de ani de Morilles care ţâşnesc din adâncul tău şi ţi se citesc dintr-odată pe faţă, probabil nu e prea plăcută la vedere…

I-am pregătit o baie fierbinte, l-am dezbrăcat ca pe un băieţel şi, da, i-am văzut şurubelul, dar nu, nu l-am privit, l-am băgat în cadă.

Când a ieşit, mă uitam la un film la televizor. A tras pe el nişte chiloţi şi un tricou curate şi s-a suit lângă mine în pat.

N-am zis nici unul nimic, am văzut sfârşitul filmului, am stins veioza şi, pe întuneric, am aşteptat să-nceapă celălalt să vorbească.

Eu nu puteam să zic nimic pentru că plângeam în tăcere, aşa că a început el. Mi-a mângâiat încet părul şi, după ceva timp, a zis:

— S-a terminat, Billie… S-a terminat… N-o să ne mai întoarcem niciodată acolo…

Şşşt… S-a terminat, îţi spun…

Dar eu plângeam în continuare.

Atunci m-a strâns în braţe.

Atunci eu am plâns şi mai tare.

Atunci el a râs.

Atunci am râs şi eu.

Şi am împrăştiat muci peste tot.

1. HLM (habitation à loyer modéré) – bloc de apartamente cu chirii reduse şi condiţii de trai modeste destinate celor defavorizaţi.

*

Am plâns ore întregi.

Era ca şi cum s-ar fi luat cepul de pe butoiul cu lacrimi. Sau ca o purgaţie. Sau ca o vidanjare. Pentru prima oară de când mă născusem nu mai eram în defensivă.

Pentru prima oară…

Pentru prima oară simţeam că, în sfârşit, asta era. Că în sfârşit eram în siguranţă. Şi totul a ţâşnit afară dintr-odată. Totul… Abandonul, foamea, frigul, mizeria, păduchii, duhoarea mea, chiştoacele, jegul, sticlele goale, ţipetele, scatoalcele, vânătăile, urâţenia tuturor lucrurilor, notele proaste, minciunile, violenţa, frica, furturile, părinţii lui Jason Gibaud care-mi interziceau să mă cac în casa lor, resturile lor pe care trebuia să le termin, fundul meu, ţâţele şi gura care îmi serviseră atâta drept monedă de schimb în ultima vreme, toţi tipii ăia care profitaseră din plin, cu atâta josnicie, de situaţia mea şi toate slujbele alea de rahat, şi Manu, care mă făcuse să cred că mă iubea un pic de-adevăratelea şi că aş putea avea casa mea şi…

Şi am vomat totul odată cu lacrimile.

Şi cu cât mă goleam, cu atât părea Franck să se umple. N-aş şti să explic clar, dar asta era impresia pe care mi-o dădea. Cu cât plângeam mai tare, cu atât se destindea mai mult. Faţa îi devenea tot mai blândă, îmi răsucea o şuviţă de păr în ureche, mă lua peste picior cu bunătate, îmi spunea Calamity Jane sau Camille Sonata sau Billie the Kid şi zâmbea.

Îmi descria faţa mea de nerecunoscut, îmi povestea cum îi zgâriasem bietului tip ceafa cu ţeava puştii în timp ce conducea, îmi descria lobul ciopârţit al urechii lui care se legăna când lua curbele, imita tonul vocii mele când îi ordonasem să găsească un poliţai şi felul cum îi aruncasem lui Manu puşca în nas zicând: „Cadoul tău“ şi aproape că râdea în unele momente. Da, aproape că râdea.

N-am înţeles decât mult după aia, la multe confidenţe după aia, când a început şi el să-mi povestească puţin ce însemnase războiul lui de unul singur înainte de mine, înainte de noi, că dacă în noaptea aia era aşa de fericit să mă vadă aşa de nefericită era pentru că, în timp ce eu hohoteam fără oprire în braţele lui, cât pe ce să fac o criză de tetanie, el descoperea în sfârşit un motiv bun ca să nu se sinucidă.

Lacrimile pe care le vărsam erau carburantul de care avea nevoie ca să meargă mai departe, iar glumele lui voiau de fapt să mă liniştească. Să-mi dovedească tocmai că poţi să râzi de orice şi că, de altfel, aveam să râdem de orice începând din clipa aia fiindcă, uite, Billie… Uite… Vieţile noastre,

oricât de jalnice ar fi ele, ne sunt redate în sfârşit în acest pat micuţ, la fel de jalnic şi el… Hei… Nu mai plânge, draga mea… Nu mai plânge…

Datorită ţie am trecut peste ce-a fost mai greu. Datorită ţie suntem salvaţi. O, da, mai bine plângi, dă-i înainte… Plângi… Asta o să te-ajute să dormi… Plângi, dar nu uita niciodată: fireşte, suntem amândoi doar la începutul necazurilor noastre, fireşte, dar când o să fim cu un picior în groapă, o să ne putem uita în urmă zicându-ne: eu am trăit, nu o fiinţă artificială, creată de teamă şi de spaima pe care au băgat-o în mine proştii ăştia încuiaţi…

De fapt, nu spunea decât şşşt, dar şşşt-urile lui spuneau asta.

Fără bunătatea lui Franck când ne repetaserăm scena împreună, fără copilăria lui Billie Holiday pe care mi-o povestise uitându-se în altă parte, dincolo de tetiera mea, şi fără cărticelele lui poştale trimise la Claudine în timpul anilor mei de mănăstire, n-aş fi reuşit niciodată să mă ţicnesc. Şi, fără ţicneala mea, n-ar fi supravieţuit nici el.

Uite, steluţo… Şi-acum te întreb: îmi foloseşte la ceva să merg mai departe? Oare ultima frază nu e prea simandicoasă şi n-am putea la fel de bine să ignorăm restul?

Nu?

De ce nu?

Vrei să-ţi povestesc cum *eu* ne-am băgat în rahatul ăsta ca să cântăreşti bine totul înainte să-ţi dai verdictul?

OK, OK. Continui…

Când am fost prea epuizată ca să mai am puterea să plâng, am adormit şi, chiar în momentul când adormeam, l-am făcut să promită că n-o să mă mai părăsească niciodată. Fiindcă făceam prea multe tâmpenii fără el… Prea, prea multe tâmpenii fără el…

El a râs încă o dată, un pic cam ciudat, ca să aibă după ce se-ascunde, şi a adăugat aşa, în râsul lui prostesc:

— A, sigur! Promit tot ce vrei! Doar ţin la pielea mea!

Apoi cu glas scăzut, în îndoitura cotului:

— O… Billie… Uitasem…

*

Hei, starleta… Nu-i rău sezonul 2, aşa-i?

Sex, acţiune, dragoste, sunt de toate, uite!

După aia, o să vezi, nu mai e aşa *funky*.

După aia sunt doi tineri care se chinuie s-o scoată la capăt. Nimic superoriginal. Mai ales că n-o să mă pot lungi la nesfârşit, fiindcă cerul începe deja să pălească aici, jos.

Aici, jos, trebuie să fie răsăritul, îmi închipui…

Da, trebuie să mă grăbesc să-ţi povestesc sfârşitul filmului înainte să se facă iar lumină.

*

A doua zi dimineaţă am luat trenul spre Paris.

În trenul ăsta, Franck mi-a povestit care mai era viaţa lui: ca să-i facă pe plac lui taică-su, se înscrisese la Facultatea de Drept şi locuia cu un văr de-al lui într-un apartament micuţ de la periferie, unde chiriile erau mai mici.

Nu-i plăceau nici Dreptul, nici văru-său, iar periferia – cu atât mai puţin.

L-am întrebat ce voia să facă.

Mi-a răspuns că visul lui era să se înscrie la un stagiu care i-ar permite să participe la un concurs de admitere într-o superşcoală de giuvaiergii-bijutieri.

Vrei să fii bijutier? l-am întrebat. Vrei să vinzi coliere, ceasuri şi tot felul de chestii din astea?

Nu. Nu să le vând, să le creez.

Şi-a deschis calculatorul şi mi-a arătat desenele lui.

Erau superfaine. Era ca şi cum ar fi ridicat capacul plin de nisip al unui cufăr vechi.

Era ca o comoară…

L-am întrebat de ce nu face ce-i place în loc să asculte de taică-su.

Mi-a răspuns că nu făcuse în viaţa lui ce-i plăcea şi că ascultase întotdeauna de taică-su. L-am întrebat de ce.

S-a făcut că e ocupat să închidă geamurile.

După o clipă, mi-a răspuns că din cauză că-i era frică.

Frică de ce?

Nu ştia.

Frică să nu-l dezamăgească încă o dată.

Şi să-l facă să-şi verse dezamăgirea asta în capul maică-sii.

Frică să n-o bage de tot în mormânt.

N-am răspuns.

Când vine vorba de părinţi, nu mai am nici un fel de resurse.

Atunci şi-a pus visurile în ordine şi ne-am continuat drumul în tăcere.

Când am ajuns la Paris, mi-a propus să ne lăsăm rucsacurile la bagaje şi s-o facem puţin pe turiştii înainte să mergem la el. Mă rog… la văru-său…

Am refăcut, mai mult sau mai puţin, circuitul din urmă cu patru ani, de la ieşirea cu şcoala.

Patru ani…

Eu, eu ce făcusem în patru ani?

Nimic.

O frecasem şi sortasem cartofi…

Eram sfârşită de tristeţe.

Nu era deloc ca data trecută. Era iarnă, tremurai de frig, Sena nu mai dansa, pasarela era pustie, iar lacătele fuseseră toate tăiate şi aruncate la gunoi. Oamenii nu mai făceau picnicuri prin grădini întorcând faţa către soare, nu mai pălăvrăgeau pe la terase bând pahare de Perrier, mergeau la fel de repede, dar nu mai zâmbeau. Erau toţi îmbufnaţi.

Am băut o cafea (una mică doar) care costa 3 euro şi 20 de cenţi 3 euro şi 20 de cenţi…

Cum era posibil aşa ceva?

Şi mie îmi era frică.

Mă întrebam dacă Manu fusese nevoit să se ducă la Urgenţe şi dacă s-ar gândi să

scoată lucrurile din maşină înainte să înceapă să miroasă a mucegai. Abia m-am ţinut să caut din ochi o cabină telefonică şi să-i las un mesaj.

Era groaznic.

*

Degeaba venea vărul lui Franck dintr-o familie nobilă, cu nume din mai multe bucăţi, nas borcănat, tot soiul de maniere şi cămaşă Lacoste, că m-a primit fix ca părinţii lui Jason Gibaud.

Mă rog, nu chiar. Din cauza educaţiei lui, care îl învăţase atât de bine să amestece politeţea cu ipocrizia, s-a purtat mult mai rău decât ei: mi-a tras un şut în fund.

Pe moment a făcut: „A, o prietenă de-a lui Franck“, „A, încântat“, „A, eşti bine-venită în casa noastră“, dar seara, când eram la baie, l-am auzit zicând pe un ton grav, de parcă ar fi fost vorba de nişte rachete nucleare îndreptate spre NASA: „Ascultă, Franck… Nu aşa ne-a fost înţelegerea“.

Eram gata să plec imediat. Pentru că era adevărat… Începeau să se adune cam multe pentru o biată Billie micuţă, care nu mersese niciodată cu trenul şi încă era cu gândul la prosoapele abandonate…

Oriunde mă duceam de când mă născusem, deranjam. Oriunde mă duceam, orice făceam, orice încercam, nu eram decât în trecere şi încasam ghionturi pentru osteneală.

N-am auzit răspunsul lui Franck, dar când a intrat în camera pe care urma s-o împărţim de-atunci înainte (îmi cedase patul lui micuţ şi se instalase pe un capăt de mochetă explicându-mi că japonezii dorm toţi aşa şi că trăiesc mult mai mult ca noi), da, când a intrat şi mi-a văzut privirea, s-a aşezat lângă mine, mi-a cuprins capul în palme şi mi-a spus uitându-se în ochii mei:

— Hei, Billie Jean? Ai încredere în mine?

Am dat din cap că da şi el a adăugat că atunci trebuie să merg mai departe şi că totul o să fie bine. N-a spus că era doar o chestie provizorie, nu şi el, însă ar fi putut foarte bine s-o facă…

Şi, pentru că aveam încredere în el şi nu mai lucram nicăieri, am început s-o fac din nou pe servitoarea. Băieţii plecau dimineaţa, iar eu făceam curăţenie, spălam rufele şi le pregăteam cina.

Îmi plăcea la nebunie să gătesc, descoperisem că e trucul cel mai simplu ca să te faci iubită fără nici un fel de certuri. Încercam o grămadă de chestii noi şi am pus trei kile numai gustând din ele ca să reuşesc să le asezonez.

Pe Aymeric, treaba asta l-a făcut să se relaxeze. A devenit mai binevoitor cu mine.

Nu drăguţ, binevoitor. Aşa cum au oamenii ăştia obiceiul să se poarte cu servitorii lor.

Dar nici că-mi păsa. Mă făceam mică de tot şi mă străduiam să-l incomodez cât mai puţin pe Franck. Şi-apoi, cred că mi se potrivea… Tot timpul chestia asta cu defensiva care mă urmărea… Pentru prima dată în viaţă, nu-mi mai era frică de umbra mea când mă întorceam prea repede sau când auzeam paşi în spate.

Mă delectam.

După-amiaza o luam de-a lungul staţiilor de autobuz, ca să nu mă rătăcesc pe drum, şi mă duceam să mă plimb printr-un centru comercial uriaş aflat de cealaltă parte a autostrăzii. Tăiam frunză la câini, o făceam pe burgheza fiţoasă care are în mână cartea de credit a tipului ei, dar ezită încă, şi le plictiseam pe vânzătoare, care oricum se plictiseau. Unele începeau să mă urască, altele îmi povesteau viaţa lor drept compensaţie.

Nu cumpăram niciodată nimic, însă o dată am fost la coafor.

Fata care m-a spălat pe cap m-a întrebat dacă vreau un tratament în plus. Eram gata să spun nu, dar apoi am dat din cap că da. Chiar dacă nu ştia nimeni, era totuşi ziua mea…

După aceea au venit Crăciunul şi Anul Nou şi am rămas singură cuc. I-am jurat lui Franck că mă împrietenisem cu o casieriţă de la Franprix, zău că da, o ştii, blonda care bombăne tot timpul, şi că mă invitase la ea pentru că era divorţată şi voia companie pentru puştii ei. Fiindcă am găsit tonul potrivit şi chiar am cumpărat jucării, m-a crezut şi a plecat liniştit.

Era cadoul meu.

Oricum mi se rupea în paişpe.

Magia Crăciunului?

Păi… ăăă… Cum să zic?

*

Singura chestie care începea să mă sâcâie era băutura.

Fiindcă, din cauză că eram singură, începusem şi eu să trag la măsea.

Plictiseala, izolarea, dezrădăcinarea, pretextul că toate treburile astea casnice îmi făceau sete şi meritau răsplătite – de aia beam bere.

Mă duceam la băcănia turcească aflată puţin mai jos de noi şi cumpăram cutii de 0,33 l.

Apoi de 0,50.

Apoi un bax.

Ca beţivanii.

Ca boschetarii.

Ca mama mea vitregă.

Era trist.

Atât, atât de trist…

Pentru că eram lucidă… Mă vedeam…

Da. Mă vedeam făcând toate astea.

De fiecare dată când trăgeam cheiţa cutiei de bere, pşşşt, o vedeam, bucata din mine care dispărea…

Degeaba îmi spuneam ce-şi spune toată lumea: că e doar nişte bere, că vreau doar să-mi potolesc setea, că mâine o să beau mai puţin, că mâine o să mă opresc, că oricum mă opresc când vreau şi toate astea, ştiam exact ce se petrecea.

Exact.

Având în vedere că asta era buna mea educaţie…

Aproape la fiecare gât o recunoşteam, înfrângerea asta care stătea să vină…

Ereditatea asta de rahat… Capul meu, braţele, picioarele, inima, nervii, tot corpul ăsta din burete care-mi fusese dat…

Şi ce rău poate să-i facă alcoolul unei ţărăncuţe plictisite şi pierdute în mijlocul maşinilor?

O readuce la origini…

O face să şterpelească iar de prin magazinele din centrul comercial ca să-şi plătească băutura fără să atenteze la finanţele menajului.

O face să fie remarcată de supraveghetori şi de tipii de la pază.

O forţează s-o facă pe curva de doi bani ca să nu-i facă necazuri *şi* s-o respecte…

O face să capete o reputaţie.

O face să piardă vremea cu cowboy de-ăştia de supermarket, în uniformele lor sintetice, care sunt convinşi că au ceva putere în mâini şi, deci, şi sub centură.

O face să-şi facă prieteni.

Tot soiul de prieteni…

Băieţi care sunt mai afectuoşi cu ea decât cei doi cărora le găteşte în fiecare seară şi care nu ridică niciodată nasul din cărţile lor…

Care o fac să uite de tâmpitul de Franck Muller, căruia îi venea din nou să se împuşte în cap fiindcă nu-i plăcea deloc ce studia ca să asculte de un tată care-i plăcea chiar mai puţin.

Care-i abăteau mintea de la gândul că era cea mai puţin deşteaptă de la masă…

Şi-apoi, asta o face să poarte din nou chestii scurte.

Mult mai scurte.

Care lasă mai multe la vedere.

Pe scurt,

O face să devină iar curvă…

Într-o după-amiază, când ieşeam să mă văd cu noii mei prieteni, m-am întâlnit cu Franck pe scări.

Rahat, probabil înţelesesem pe dos ce orar avea…

Aveam o fustă care abia îmi acoperea fundul, nişte cizme şterpelite de măsuri diferite (din cauza antifurturilor) şi sacul meu imitaţie de Vuitton, pe care l-am ridicat imediat, ca pe un soi de scut, între noi doi.

Nu ştiu de ce-am făcut asta. Fiindcă n-a fost deloc răutăcios… Chiar dimpotrivă.

— Ei, micuţă Bill! Ştii cât de frig e afară? N-ar trebui să ieşi aşa, o să te-mbolnăveşti!

I-am răspuns nu ştiu ce chestie idioată ca să scap de drăgălăşenia lui care pica aşa de prost, însă câteva ore mai târziu, când eram închisă împreună cu un supraveghetor în pauză într-o cămăruţă pentru pubele şi ne-o trăgeam de-a-n picioarelea, sprijiniţi de nişte role de prosoape de hârtie, blândeţea vocii lui a răsunat odată cu restul şi mi-am înghiţit nefericirea.

Tipul era drăguţ, ne distram, nu asta era problema, ci doar că nu puteam s-o pornesc din nou în sens opus.

Nu puteam. Ştiam prea bine unde ducea… Mai ales spre sfârşit.

Tocmai în cazurile astea trebuie să fie bună o mamă… O mamă rea, care te fulgeră din priviri, sau una bună, care te ajută să strângi rolele de prosoape de hârtie şi măturile înainte să te împingă spre ieşire.

La asta mă gândeam pe drumul de întoarcere. Că trebuia să fiu propria mea mamă.

Măcar pentru o zi din toată viaţa mea. Să fac pentru mine ce-aş fi făcut dacă aş fi fost fiica mea. Fie ea şi obositoare. Fie ea şi plângăcioasă. Fie şi dacă Michael mi-ar fi dat drumul între timp.

Hai, puteam totuşi să încerc…

Făcusem chestii mult, mult mai dure…

Mergeam cu capul plecat, scrijelind trotuarele cu tocurile mele ascuţite, şi o făceam când pe mama, când pe fiica, enervându-mă singură.

Eram şocată. Eram rea. Eram vulgară în secret.

Nu eram obişnuită cu autoritatea. Şi, la naiba, de ce venea femeia asta să-mi facă morală acum? După toate suferinţele la care mă supusese? Toţi pisoii ăia făcuţi bucăţi pe care fusesem nevoită să-i îngrop pe-ascuns, toate cadourile de Ziua Mamei pe care fusesem silită să le ratez, fiindcă m-aş fi simţit distrusă dacă i-aş fi oferit ceva frumos mamei mele vitrege, toate profesoarele care crezuseră ani în şir că am două mâini stângi şi care mă priviseră ca pe-o întârziată. Toate cretinele alea care confundaseră tandreţea mea cu sărăcia mea…

Toate tristeţile alea… Toate micile tristeţi care nu se mai sfârşeau.

Rahat, era prea uşor să vină să-mi explice viaţa azi…

Cară-te, mizerabilo.

Cară-te.

Asta ştii să faci.

Încruntam din sprâncene şi-mi aruncam priviri veninoase în geam.

Îmi spuneam nu, nu, nu şi da, da, da.

Nu.

Da.

Nu.

Dacă mă revoltam aşa, nu era ca s-o fac pe adolescenta rebelă, ci fiindcă întrebarea pe care mi-o puneam era prea dură pentru mine… Mult, mult prea dură. Voiam tot restul, dar nu asta.

Nu asta.

Dovedisem că sunt în stare să fac puşcărie pentru Franck, însă ce-mi cerea doamna Pluche azi era mai periculos decât închisoarea.

Era mai periculos decât orice.

Fiindcă nu aveam şi n-aveam să am vreodată în viaţă altceva în afară de asta între mine şi lumea a patra.

Era singurul meu sprijin. Singura mea protecţie. Nu voiam să mă ating de ea.

Niciodată. Voiam s-o păstrez intactă până la moarte, ca să fiu absolut sigură că n-o să mai ajung niciodată la umilinţele părului care zgârie şi a pliurilor de piele care încep să miroasă a hamster mort.

Tu, steluţo, tu nu poţi să-nţelegi. Probabil îţi închipui că născocesc fraze înflorite gen ca dintr-o carte.

Că mă joc de-a Camille. Absolut singură şi expusă în faţa lumii întregi.

Nimeni nu poate să-nţeleagă. Nimeni. Numai eu pot. Billie din cimitirul ei cu pisoi.

Aşa că te bag undeva.

Vă bag undeva pe toţi.

E *niet*.

Nu mă voi atinge niciodată de asigurarea mea de viaţă.

*

M-am întors, evitând din nou privirea lui Franck, care învăţa în camera noastră, şi m-am schimbat.

Mă uitam la o emisiune tâmpită, când cretinul ăla de Aymeric de Poarta Garajului din Saint-Pierre s-a întors de la şcoala lui de comerţ cu racheta de tenis în spinare.

Gen ca să se arate binevoitor, mi-a aruncat:

— Ei? Ce mâncăm bun în seara asta?

— Nimic, i-am răspuns continuând să-mi dau unghiile cu o ojă mai decentă decât cea de dinainte, în seara asta îl invit pe prietenul meu Franck la restaurant.

— Aaaa, daaa? a făcut el. Apoi a adăugat, vorbind mai departe de parcă avea pietre-n gură: Şi cărui fapt i se datorează această onoare?

— Avem o chestie de sărbătorit.

— Aaaa, daaa? Se poate şti şi ce anume, dacă nu sunt prea indiscret?

— Perspectiva de-a nu-ţi mai vedea mutra aia jegoasă de ipocrit, faţă de găoază.

— Ooo! Ce şansăăă!

(Păi da, fiindcă mă dezumflasem. Spusesem în schimb: „E o surpriză“.) Rahat… cerul se luminează din ce în ce mai mult… Chiar trebuie să mă grăbesc în loc să te fac să râzi prosteşte cu celălalt cretin.

Hai, pune-ţi centura, maşinuţa mea cu diamante de pe cer, fiindcă de-acum iau viteză…

Nu mai am timp de bibilit, aşa că-ţi povestesc sfârşitul sezonului 3 pe re-*vjjjjj*-pede în-vjjjjj-ainte.

*

Deci l-am invitat pe Franck la o pizzerie ţinută de nişte chinezi şi, pe când el străpungea coaja de la *calzone*, am luat vieţile noastre de coarne pentru a doua oară.

I-am povestit despre promisiunea secretă pe care mi-o făcusem pe când eram încă puşti, pe pasarela de la Pont des Arts.

Cum nu îndrăznisem să i-o spun cu voce tare, însă ea exista încă în capul meu şi venise momentul să mi-o ţin…

I-am spus că urma să ne despărţim de-acum. Că era prea nasol, că văru-său era prea cretin şi că nu făcuserăm tot drumul ăsta ca să dăm tot peste urâţenie şi să împărţim un nou gen de idiot. Mai bine îmbrăcat, nimic de zis, dar la fel de debil ca tipii de la Prévert.

I-am spus că trebuia să găsească un loc unde să stăm, dar în Paris. Chiar şi o chestie micuţă de tot. Că o să ne descurcăm. Că şi camera noastră de-aici era micuţă şi ne dovediserăm deja că ne respectăm. Că eu locuisem întotdeauna în rulote şi nu mi-era frică să mai apropii un pic zidurile. Că asta era specialitatea mea. Că în materie de locuinţe făceam faţă la orice încercare.

I-am spus că momentul meu preferat era seara, când îl vedeam din spate cum desena în loc să înveţe legi tâmpite pe care oricum nu le respecta nimeni.

Da, că ăsta era singurul lucru frumos pe care îl văzusem de când ne aflam aici: desenele lui. Şi, mai ales, faţa lui în sfârşit relaxată când stătea aplecat asupra lor. faţa lui de Micul Prinţ care îmi plăcea atât de mult când eram puştoaică şi îl zăream departe, în fundul curţii. Părul ciufulit şi eşarfa lui deschisă la culoare, care m-a făcut să visez atât de mult într-un moment când avusesem foarte mare nevoie…

I-am spus că trebuia să-mi dovedească şi el că are curaj şi că nu putea să-mi arate calea cerându-mi să-mi părăsesc familia şi făcând exact opusul.

I-am spus că iubea băieţii şi că avea dreptate s-o facă, pentru că e bine să iubeşti pe cineva, dar că – şi trebuia să-şi bage chestia asta în cap o dată pentru totdeauna – el şi tatăl lui o terminaseră definitiv.

Că nu merita osteneala să se plictisească de moarte devenind avocat ca să-i fie iertată orientarea sexuală, fiindcă asta n-ar schimba absolut nimic. Că tatăl lui nu l-ar înţelege niciodată, nu l-ar accepta niciodată, nu l-ar ierta niciodată şi nu şi-ar da niciodată voie să-l iubească.

Şi că putea fi sigur că nu minţeam, fiindcă eram dovada vie că părinţii puteau să facă şi asta: să înceteze să te iubească.

Şi că eram de asemenea dovada vie că nu mori dintr-atâta. Că te descurci altfel. Că găseşti alte soluţii pe drum. Că el, de pildă, era tatăl meu, mama mea, fratele meu şi sora mea şi că asta îmi convenea de minune. Că eram foarte mulţumită de noua mea familie adoptivă.

Ei, cred că deja dădeam apă la şoareci şi biata lui *calzone* era aproape rece, dar am continuat, fiindcă aşa sunt eu: fie curvă, fie cazemată.

I-am spus că avea să-şi întrerupă studiile inutile şi să se înscrie la stagiul lui de pregătire de la şcoala de bijutieri. Că, dacă nu încerca, avea să regrete până la moarte şi, în plus, putea fi sigur că urma să intre, fiindcă era talentat.

Pentru că da, viaţa era la fel de nedreaptă în privinţa asta ca şi în toate celelalte, că oamenii care s-au născut înzestraţi cu mai mult talent au mai multe şanse decât ceilalţi.

Că era o mizerie, însă aşa stăteau lucrurile: că numai bogaţilor li se dădea cu împrumut.

Da, că avea să reuşească cu brio, însă cu condiţia să fie curajos şi să muncească pe brânci.

Că în momentul ăsta nu era prea curajos, dar – cum eram mama lui, tatăl lui, fratele lui şi sora lui – aveam să arunc la rândul meu toate hârţoagele lui de Drept la coş şi să-l strâng cu uşa până ceda.

Că în timp ce el ar face şcoala, eu mi-aş căuta o slujbă adevărată şi aş găsi cu uşurinţă una. Nu pentru că eram mai şmecheră ca altele, ci pentru că eram albă şi aveam acte în regulă. Că nu-mi făceam griji. Că singura chestie pe care nu mai voiam s-o fac era să sortez cartofi, dar că – din câte ştiam – la Paris n-aveam a mă teme de nimic dinspre partea asta.

(Ei, asta era la secţiunea Umor, însă n-a prea mers. N-a râs deloc şi nu i-am purtat pică, având în vedere că falca de jos îi înota prin pizza.) I-am spus că nu aveam de ce ne teme. Că totul urma să meargă ca pe roate. Că nu trebuia să ne fie frică de Paris şi de parizieni pentru că erau toţi cenuşii şi sfrijiţi şi că era de-ajuns un bobârnac ca să-i dai pe spate. Că oamenii care erau în stare să dea 3 euro şi 20 de cenţi pe o cafea scurtă n-aveau să fie niciodată un pericol pentru noi. Da, că nu trebuia să-şi facă griji. Că lumea rurală din care veneam, plină de rahat în putrefacţie, avea măcar următorul avantaj: că eram mai solizi decât ei. Mult, mult mai solizi. Şi mai curajoşi. Şi că aveam să-i păcălim pe toţi.

Deci, pe scurt: misiunea lui era să ne găsească o locuinţă, iar a mea să ţin casa cât învăţa singura meserie pe care avea dreptul s-o înveţe.

Ei, da, a urmat o tăcere aşa de lungă şi de paranormală, încât chelnerul a venit să ne întrebe, gen, dacă era vreo problemă cu mâncarea.

Dar Francky n-a auzit nici măcar asta.

Eu da, din fericire. Atunci l-am întrebat dacă putea să ne bage din nou pizza la cuptor încă vreo două minute.

— Sig-hur, a zis el înclinându-se.

Între timp, Franck continua să se uite la mine de parcă îi aminteam de cineva al cărui nume îi scăpa şi asta începea să-i dea dureri de cap.

Totuşi, după un moment, a făcut-o pe zmeuşorul jalnic şi milos:

— Ţii nişte discursuri foarte drăguţe, micuţa mea Billie… Să ştii că tu ar trebui să faci Dreptul… Ai face senzaţie într-o sală de tribunal… Vrei să te înscriu?

Ce ton dispreţuitor… Era o porcărie să-mi vorbească aşa… Mie, care legasem şcoala de gard de cum plecase el…

O mare porcărie şi nedemn de el.

Pizza ne-a fost adusă înapoi, aşa că am atacat-o în tăcere şi, cum atmosfera devenise de-a dreptul împuţită şi el regreta deja că mă rănise, mi-a tras una în fluierul piciorului ca să mă facă să zâmbesc.

Apoi mi-a spus zâmbind la rândul lui:

— Ştiu că ai dreptate… Ştiu asta… Dar cum să fac? Să-l sun pe tata şi să-i spun: Alo, tăticuţule? Auzi, cred că nu ţi-am spus niciodată, însă eu sunt poponar, aşa că poţi să-ţi bagi Dreptul ăla al tău în cur, fiindcă eu vreau să desenez cercei şi coliere cu perle. Alo?

Mai eşti pe fir? Păi, atunci… ăăă… ai fi drăguţ să-mi faci un virament începând de mâine, te rog, ca să-mi permit să nu mai trec drept un căpos în ochii Mămichii Billie?

— …

Şi paf. Eşec pe toate planurile.

Ei, mda. Nici eu n-am râs deloc.

În schimb, am făcut-o pe blazata à la Aymeric de Poarta Curului Lui şi am lăsat să-mi scape scuipând, *pfuiii*, sâmburele de măslină în farfurie:

— Na, păi banii nu sunt o problemă. Am eu destui…

*

Bine, sigur, a ţinut ceasuri întregi, mica noastră discuţie menită să ne orienteze spre viitor, dar ţi-am făcut o captură de ecran, steluţo, fiindcă-mi place prea mult imaginea asta: mutra lui Franck Mumu când şi-a dat seama că cucul blestemat care stătea pe blat în cuibul lui de luni de zile era de fapt un vultur maiestuos, cu pene de aur, care ţinea în ciocul de aur o cheie de aur spre o viaţă de aur.

Nu ştiu cum ar fi dat asta într-un medalion, dar într-o pizzerie chinezească pustie, de mahala, într-o marţi seară, pe la vreo zece, dădea foarte bine, zău aşa.

Doar că, iar asta era de prevăzut având în vedere că băieţii sunt foarte previzibili, mi s-a împotrivit mult timp.

Eu îi spuneam că o să-mi dea banii înapoi când o să aibă buticul lui în piaţa nu-mai-ştiu-cum, care avea un soi de coloană în mijloc, şi că n-o să uit în nici un caz de dobândă, care o să fie enormă, şi aşa mai departe, dar – fiindcă se dădea mai macho decât mi-aş fi închipuit – până la urmă am clacat.

Până la urmă i-am mărturisit că, atunci când s-a întâlnit cu mine pe scări, deghizată în Billie de la ţară, era pentru că mă duceam să mi-o trag de-a-n picioarelea cu un supraveghetor în pauză, într-o cămăruţă pentru pubele, sprijiniţi de rolele de prosoape de hârtie şi că, dacă n-o făcea pentru el, măcar să aibă generozitatea s-o facă pentru mine…

Că talentul era puşca lui de vânătoare şi că mi-era dator cu asta.

Şi atunci, normal, a cedat.

— Cadoul tău, a zis el imitându-mi vocea de ţintaşă de încuiaţi.

*

Timpul ne presează… Se anunţă încă un rezumat pe repede înainte…

Ei, asta nu contează prea mult, ştii doar… În ce ne priveşte, cea mai mare parte a foii de drum a rămas în urmă.

De-acum înainte, cred că n-o să mai fie cine ştie ce chestie dacă ne cunoaşte lumea.

Micuţul nostru Warcraft ne-a ţinut destul de ocupaţi până să îndrăznească Francky să-şi termine *calzone*-le cald, apoi rece, apoi ars, apoi răcit, însă după aceea am îngropat totul: bâtele, topoarele, armurile, căştile cu suliţă şi toate prostiile astea.

Am lăsat-o baltă. Eram obosiţi de-atâta luptă.

De-acum înainte devenim nişte mici răzgâiaţi ca toţi ceilalţi şi, la naiba, n-ar trebui să spun chestia asta, totuşi o s-o spun: şi, la naiba… ce bine e!

O, da, ce bine e să fii la fel de tâmpit ca parizienii! Să-ţi ieşi din sărite pentr-o bicicletă închiriată de doi bani, un loc de livrare, un proces-verbal nedrept, un restaurant aglomerat, un telefon descărcat sau un orar de second-hand greşit.

Ce bine e, ce bine e, ce bine e…

Eu, una, n-o să mă satur niciodată!

*

Rezumat:

În episoadele următoare, cei doi eroi ai noştri, Franck şi Billie, au plecat să locuiască la Paris şi au trăit exact cum îşi promiseseră.

S-au mutat de cinci ori în doi ani, câştigând câţiva metri pătraţi şi pierzând câţiva gândaci la fiecare prag.

Franck a reuşit să intre la şcoala lui, iar Billie a încercat diverse meserii, mai mult sau mai puţin glorioase, trebuie să mărturisim, totuşi – bafta ei – fără vreo legătură cu tuberculii.

Steluţo, eşti prea bună…

Au fost îndrăgostiţi fiecare în parte, de data asta pe bune, îndrăgostiţi cu dragoste de dăruit. Au crezut, şi-au povestit, s-au justificat, au redus din pretenţii, s-au îndrăgostit de nişte proşti, au dat-o în bară rău de tot, au râs, au plâns, s-au consolat şi la urmă au învăţat Parisul pe de rost. Codurile, privilegiile şi servituţile sale. Fiarele sale uriaşe, teritoriile şi izvoarele sale.

Au muncit pe brânci, s-au hrănit, pansat, îmbătat, dezmeticit, certat, părăsit, ghiftuit, schimbat, detestat, despărţit, împăcat, dezamăgit, adorat, regăsit şi sprijinit tot timpul şi, mai ales, au învăţat împreună să ridice capul.

Ei sunt cei care au trăit.

Ei sunt.

În anii următori s-au despărţit, deci, de mai multe ori, dar au păstrat întotdeauna, fie unul, fie celălalt, după hazardul iubirilor fiecăruia, micul apartament cu două camere de pe Strada Fidelităţii, care rămâne, până în ziua de azi, singurul lor refugiu pe acest pământ.

În afară de vacanţe, şi nici atunci, Billie n-a mai ieşit din Paris, oraş-mamă care i-a devenit singura familie alături de Franck, care – pentru că era un fiu bun – a continuat să ia trenul spre oraşul lui în ajunul sărbătorilor şi al zilelor libere.

Taică-su nu mai vorbea cu el, însă asta nu era ceva grav: nu mai vorbea cu nimeni din afara grupului său de amici în gardă contra Sabotorilor. Maică-sa umbla numai cherchelită, iar Claudine era bine. Nu uita niciodată să trimită sărutări pentru Billie.

Niciodată. Uneori chiar şi fursecuri puţin cam moi.

Trecuseră deja aproape trei ani, Franck îşi făcea încă stagiul într-un atelier de şlefuit din Le Marais şi Billie venea în fiecare seară să-l ia de la muncă, fiindcă era din nou singură, la vremea aia lucra de noapte (albă şi cu acte în regulă, sigur, însă nu trebuia nici să visezi prea mult) şi pentru că-şi lua

micul dejun când el îşi bea vinul de seara, speranţă, lucrurile au făcut din nou rocadă pentru ea.

Cum Franck întârzia des, iar micuţa doamnă florăreasă din faţa atelierului său avea pe puţin două mii de ani şi îi lua ceasuri întregi să-şi bage la loc găleţile, arbuştii, ghivecele cu flori şi toate celelalte porcării, Billie – căreia nu-i plăcea să aştepte un băiat mai mult decât era nevoie – începuse să-i dea o mână de ajutor să închidă prăvălia, ca să aibă ce face. (Şi să nu rişte să bea o halbă înainte de espresso, s-o zicem pe aia dreaptă, noi, care ştim.)

Şi aşa, de la o mică mână de ajutor la alta, de la o mică flecăreală la discuţii lungi, de la mici buchete la cruci funerare mari, de la mici sfaturi la învăţătură serioasă, de la câte-o sâmbătă la săptămâni întregi, de la mici iniţiative la mari schimbări, de la mari inovaţii la mici succese, de la mici cecuri de servicii la mici state de plată şi de la mică plăcere la mare dragoste, uite că ajunsese floristă superstar.

Şi era clar, steluţo, era clar…

Billie se născuse ca să creeze frumos în timp ce viaţa ei de dinainte se străduise să-i demonstreze că n-ar avea dreptul.

Era clar.

E nevoie de mai mult de-o noapte ca să povestim cum micuţa noastră fricoasă a devenit vedeta străzii ei, a cartierului, a întregului Rungis, a jurnalistelor, a decoratorilor şi a tuturor *flower power*-ilor din Paname[1], de o carte întreagă.

Fiindcă, dacă era lipsită de resurse la capitolul „desenează-mi un arbore genealogic“, la capitolul făcut lovele, *mammamia*, ar fi putut să le dea lecţii fetelor de bani gata de pe la şcolile de comerţ…

Nu avea doar o cocoaşă norocoasă, ci o cămilă întreagă!

Ce-şi dorea Billie, Dumnezeu inventa imediat pentru ea.

Hainele ei trăsnite (nu întotdeauna) din cap (fular) până-n picioare (şosete), doar cu motive florale (culese de prin second-handuri), părul ei vopsit în toate culorile cu Pantone® şi asortat cu blana câinelui ei (un soi de încrucişare de caniş cu teckel, însă mult mai urât) după cheful amândurora şi dubiţa ei Renault veche, vopsită în verde crud şi acoperită cu flori de piciorul-cocoşului, al cărui nume saschiul nici măcar nu îndrăznea să-l rostească de teamă să nu trădeze cauza.

Dacă-i vorba de contabilitate, nu era chiar aşa, dar ce, florile se ofilesc când vrei, ha?

Şi-apoi, plătiţi cash, prieteni, aici e prea multă umezeală pentru un POS. Uitaţi, nu mint deloc: s-a aburit ecranul… Of, fir-ar, nici o şansă… Plătiţi cash, doamnelor şi domnilor, şi vă vom pune un buchеţel de nu-mă-uita la butonieră pentru efort.

Buchetele lui Billie erau cele mai frumoase, cele mai proaspete, cele mai simple şi cele mai ieftine din Paris şi, când venea vorba să-şi învingă lumea, n-avea nevoie să ia lecţii de la nimeni.

Trezindu-se în zori, ducându-se la culcare în zori, ţopăind toată ziua printre florile de piciorul-cocoşului şi panseluţele ei, cu bocancii ei Dr. Martens and Liberty, cureaua de rafie, zeflemeaua ei à la Arletty şi foarfecii dezlănţuiţi care clămpăneau de dimineaţa până seara, de departe ai fi zis că era fiica Elizei Doolittle în versiunea *cockney* şi a lui Edward Mâini-de-foarfece.

My fair fair fair [2] Billie…

Ca să nu mai spunem că de departe nu mai recunoşteai în ea nimic din Morilles.

Mhm… poate un oarecare simţ al afacerilor…

Bătrâna era încă acolo, însă predase complet ştafeta. Făcea casa şi schimba în fiecare seară banii în franci vechi în timp ce tinerica ei se întorcea la treabă. O, Doamne, chiar erau mulţi bani şi avea s-o ducă bine încă două mii de ani!

*

Bun, steluţo, am pasat treaba altcuiva două minute, fiindcă e greu să-ţi arunci singur flori în cale însă uite-mă iar şi, să ştii că… să ştii *acum*, pentru că următorul sezon ţi-e dedicat în parte şi pare mai plicticos, că îţi mulţumesc.

Îţi mulţumesc pentru toate astea.

Îţi mulţumesc pentru mine şi pentru tovarăşul meu de viaţă, care s-a întors din India acum şase luni şi acum lucrează, în sfârşit, în unul dintre marile ateliere din piaţa cu coloana în mijloc. (Vendôme, insistă lumea.)

Ştiam eu.

Prezisesem asta într-o seară, în pizzeria Lotus Impérial.

Ar fi trebuit să pariez. Ce proastă sunt!

Îţi mulţumesc pentru viaţa mea, îţi mulţumesc pentru viaţa lui, îţi mulţumesc pentru iubiţii mei, îţi mulţumesc pentru iubiţii lui, îţi mulţumesc pentru câinele meu roz fucsia pe care îl iubesc mult şi în care n-o să tragă nimeni niciodată, îţi mulţumesc pentru Paris, îţi mulţumesc pentru mumia mea bătrână care îmi umflă picioarele, dar care plăteşte toate cheltuielile, îţi mulţumesc pentru dubiţa mea, care până acum nu m-a lăsat niciodată baltă, îţi mulţumesc pentru bujori, îţi mulţumesc pentru sângele-voinicului şi pentru cerceii doamnei, îţi mulţumesc că nu mai beau şi că pot încă să trag la măsea, îţi mulţumesc că nu mai plâng noaptea, îţi mulţumesc că am întotdeauna apă caldă şi îţi mulţumesc că lucrez într-un loc unde miroase mereu frumos.

Îţi mulţumesc pentru doamna Guillet. Îţi mulţumesc pentru spectacolul live. Îţi mulţumesc pentru Alfred de Musset şi pentru Camille şi Perdican.

Şi îţi mulţumesc pentru Billie Holiday, care a cântat şi ea „No Regrets“.

Şi, mai ales, îţi mulţumesc pentru el.

De el.

Îţi mulţumesc pentru Franck Mumu de la Prévert.

Îţi mulţumesc pentru Franck Muller de la galere.

Îţi mulţumesc pe viaţă pentru Francky al meu.

Îţi mulţumesc…

Şi acum, că am spus-o, trimite-ţi odată blestemaţii ăia de brancardieri, ce mama naibii! Deja îmi îngheaţă bucile şi tu aproape că nu te mai zăreşti!

Serios! Ce mama mă-sii tot faci?

Nu ţi se pare că ne-am chinuit destul?

Fuck! Luceşte un pic!

Scânteiază! Luminează! Hai!

Ştiu, ştiu…

Ştiu ce vrei…

Vrei să-i mărturisesc cerului cât de rău am dat-o în bară şi cât de mult merit să-mi savurez noaptea încă un picuţ.

Ei bine, haide, mamaie… Haide…

Întoarce pagina.

1. Apelativ familiar ce desemnează Parisul şi suburbiile sale.

2. Aluzie la musicalul *My Fair Lady* (în traducere, „Frumoasa doamnă“) bazat pe piesa de teatru *Pygmalion* de George Bernard Shaw.

*

Uite, steluţo, mi-am pus rochia de duminică şi pantofii de lac şi vin la tine ca la spovedanie.

Nu lua în seamă părul meu, care e cam mov în perioada asta, uită-te doar la inima mea curată.

Un crin al Fecioarei…

(*Lilium candidum*.)

Dacă am ajuns aici, să mă veştejesc, să mă ofilesc, să-mi îngheţe tărtăcuţa şi să te implor în toiul nopţii să ne ajuţi încă o dată, e pentru că am făcut o prostioară…

Mda… Mi se mai întâmplă încă din când în când, închipuie-ţi…

De obicei, când beau prea mult Ti'Punch şi rom la Coliba lui Samy, dar acum eram la fel de pe uscat ca atunci când faci o drumeţie cu familia, cu toţi măgarii şi tâmpiţii, prin Parcul naţional Cévennes.

(Auzi, ce idee!)

(Ce idee, ce idee, ce idee…)

O regret oare, prostioara asta?

Nu.

Mi se pare chiar că ar fi trebuit să plusez.

Vezi, îţi mărturisesc tot.

Şi, dacă nu-mi ierţi impulsivitatea, apreciază-mi măcar sinceritatea.

Fiindcă, exact ca Billie Holiday şi din aceleaşi motive, nu regret nimic.

Nu regret şi nu voi regreta niciodată nimic în viaţă fiindcă mi s-a furat deja o bună parte din ea. Şi, în plus, una despre care se zice că-i frumoasă… Deci, nu, nu conta pe mine să-mi ling rănile.

N-aş şti cum.

N-am făcut-o niciodată.

Când sunt pusă la zid, prefer să încasez nişte gloanţe sau o bătaie zdravănă.

Nu sunt mândră de chestia asta, dar… aşa sunt eu şi ştiu deja că n-o să mă schimb.

De la naştere, m-am ţinut tare doar prin voinţa mea şi primul care se atinge de stâlpii mei de sprijin, aşa şubrezi cum sunt, e un om mort.

În clipa asta, se pare, stâlpul meu de sprijin preferat nu e în cea mai bună stare. E întins lângă mine, suferă şi nu-mi mai răspunde când îi vorbesc. Dacă nu mă ajuţi să-l repar, o să te fac şi pe tine să dispari. Da, o să aranjez cu mine însămi să nu te mai văd niciodată.

Ţie puţin îţi pasă, doar eşti deja moartă, însă te previn că nu prea mai am loc de manevră…

Ştiu să încarc orice armă şi să dobor orice animal înspăimântat. Deci, în ce mă priveşte, nu-mi fac nici o grijă legată de viitorul meu fără el.

Nici una.

Uite. Am spus-o.

Acum pot să mă mai amuz un pic şi să-ţi povestesc supervacanţa noastră…

*

Totul a început în barul unui mare hotel.

De câţiva ani, totul între mine şi Franck începe aproape întotdeauna în barul unui mare hotel…

Fiindcă munceam ca apucaţii, ne întâlneam în locuri liniştite, unde totul era frumuseţe şi ordine, bogăţie, calm şi voluptate.

Nu mă mai ia cu leşin când descopăr preţul consumaţiei pe meniu din simplul motiv că nu mă mai uit la el.

Dorm rareori mai mult de şase ore pe noapte şi nu mai pot să-mi ofer luxul zgârceniei.

Le dăruiesc oamenilor plăcerea de a(-şi) oferi flori minunate şase zile din şapte – de la ora 11 la 21 – şi, pentru a-mi mulţumi că sunt un asemenea izvor inestimabil de binefaceri, în cea de-a şaptea zi mă afund în fotolii moi şi îi ofer bietului meu prieten reparator de tiare şi diademe de regine dispărute cocktailuri de o mie de ori mai scumpe decât pielea de pe posteriorul meu.

Îmi place la nebunie.

Am nişte conturi de reglat cu trecutul meu şi le reglez pe loc, cu vârf şi îndesat, în hoteluri de cinci stele. De data asta am găsit o contragreutate care ţine la tăvăleală.

Nu mai ştiu la ce hotel eram, nici ce beam, dar trebuie să fi fost destul de plăcut, fiindcă în cele din urmă am cedat toanei lui.

Franck pusese ochii pe un băiat adorabil care pleca să facă o drumeţie cu „colegii“ (deja cuvântul ăsta nu-mi mai plăcea…) şi copiii lor în Cévennes şi care-i propusese să-i însoţească.

Peisajele aveau să fie sublime, mâncarea – mai bio decât cea naturală, cerul – fără egal şi măgarii – foarte drăguţi.

Şi-apoi, le prindea bine să meargă puţin, să facă sport, să ia o gură zdravănă de aer şi aşa mai departe.

Bun.

Franck voia să se ducă să şi-o tragă sub cerul liber, într-o ambianţă sănătoasă, familială şi zoofilă – de ce nu?

Nu, s-a enervat el, n-ai înţeles nimic. Nu-i nimic din ce crezi tu. Tipul ăsta chiar am impresia că e bărbatul vieţii mele şi nu mă duc acolo să sar pe el, mă duc pentru că sunt romantic.

Bun.

Bărbaţii vieţii lui – văzusem deja câţiva perindându-se prin ea şi eram pe punctul să mai văd unul. Am încetat să mai rânjesc.

Buba era că voia să merg cu el. Gen însoţitoare. Gen domnişoară de onoare. Gen ca să arate că are permis de trecere şi cele mai bune intenţii. Gen ca s-o facă şi el pe familistul…

Vai de mine, am făcut eu.

Eu?

Să merg?

Cu nişte bocanci hidoşi care cântăresc o tonă fiecare?

Şi cu o pălărie pe cap?

Şi o ploscă?

Şi o haină impermeabilă K-Way fluorescentă?

Şi o borsetă la brâu?

Şi cu nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunosc?

Şi cu nişte măgari pe care n-aş şti nici măcar să-i ţin în frâu?

Vai de mine, am conchis, sunt şanse nule să se întâmple aşa ceva!

Totuşi la sfârşit am acceptat.

Francky ştie cum să mă ia ca să mă înmoaie, iar cocktailurile au asigurat restul demolării bietei mele carcase. Şi-apoi, asta face parte din *deal*-ul-din-camera-de-hotel-de-după-partida-de-vânătoare: rareori îndrăznim să ne cerem vreo favoare, dar pe cele la care ţinem cu-adevărat, nici măcar n-avem nevoie să le cerem.

Şi-apoi, s-o spunem pe aia dreaptă: buticul meu trecea printr-un sezon mort şi mi-ar fi prins bine să-mi las mumia să se deshidrateze liniştită câteva zile.

Deci, bate palma: ne-am dus la Au Vieux Campeur lunea următoare şi m-am trezit cu nişte cizme Moon Boot din imitaţie de piele în picioare.

Foarte frumoase…

Hotărâsem să iau în râs toată aventura asta şi am început acolo, în magazin. Am făcut-o pe curva şi am încercat totul, ezitând ceasuri în şir.

Franck vrea prosteală, păi o s-o aibă.

De fapt, eram foarte mulţumită că plecam în vacanţă cu el. De ani de zile nu ne mai vedeam decât între două uşi rotative şi îmi lipsea. Îmi lipsea relaţia noastră.

În plus, chestia asta pica exact la zece ani de la repetiţiile noastre din Alfred de Musset şi ideea îmi plăcea. Perspectiva de a-l scoate din minţi o săptămână întreagă în mijlocul oilor ălora era un cadou de aniversare minunat.

Zece ani. Zece ani deja de când nu mai era de glumit cu dragostea şi uite că Franck era, nu-mi mai făceam nici o iluzie în ce mă privea, cea mai mare dragoste a mea…

*

Privind în urmă, toată tevatura a început să-mi pară dubioasă încă de când ne-am întâlnit la gara din Lyon.

Păi da, fiindcă – deşi era cu siguranţă bărbatul vieţii lui Francky – aveam clar senzaţia că Arthur ăsta al lui alerga mai degrabă după mine pe peron.

Ho-ho, râdeam eu sub pălărie, proastă alegere, micuţul meu prezbit drag, proastă alegere…

Bun.

Am făcut-o pe frigida şi n-am zis nimic.

Mai întâi, poţi să fii şi pe bune, şi pe invers, şi-apoi, eu chiar eram pe modul fată bătrână în momentul ăla al vieţii mele.

Eram prea în urmă cu contabilitatea ca să-mi permit să-i fac ochi dulci primului tip arătos care-mi ieşea în cale. Deci, el şi Franck n-aveau decât să se descurce cu fundurile lor. Al meu era în doliu.

Rahat, asta era vacanţă?

Deci, dragă prietenă, l-am potolit repejor pe micuţul Arthur cu ochelari Ray-Ban Aviator şi i-am lăsat să stea împreună pe cele două locuri din sensul de mers al trenului.

Şi am dormit tot drumul.

Serios, perspectiva de-a mă plimba pe stânci cu ghiulelele mele în picioare mă epuiza deja…

După aia am fost escortaţi până la un superadăpost superfamilial, împreună cu o grămadă de superfilfizoni superexcitaţi, ca să mergem cu nişte supermăgari superdrăguţi şi supercolţuri de pâine şi supergrâu verde şi atunci am tras obloanele şi am intrat iar în defensivă.

Ei, nu ca atunci când eram mică, da? Nu, nu! N-are nici o legătură! Pur şi simplu, uite: îl însoţeam pe Franck şi cu asta, basta. Să nu vină careva să mă scoată din sărite şi cu socializarea.

Eram o vânzătoare care vindea tot restul anului şi simţeam nevoia presantă să iau o pauză de la relaţiile sociale. Mai ales de la a fi simpatică.

Nu făceam mutre, eram doar în concediu.

Toate astea erau prea familiale şi prea dintr-odată pentru mine şi ştiam deja că n-am mijloacele tehnice ca să contribui la exaltarea generală.

Tu – Franck, eu – Billie. Eu venit cu tine, tu nu cerut mai mult.

Cum ţine la mine şi mă cunoaşte ca pe buzunarul lui, m-a lăsat în pace.

Dormeam în acelaşi cort şi, în a doua seară, mi-a mărturisit că le spusese tuturor să nu-mi poarte pică dacă sunt tăcută… Că eram aşa pentru că suferisem o mare dezamăgire în dragoste…

I-am spus că făcuse bine, având în vedere că eram întotdeauna mai mult sau mai puţin pe punctul de-a suferi o mare dezamăgire în dragoste şi, după ce-am zâmbit câteva clipe, nu m-am putut abţine să adaug că era chiar povestea vieţii mele, nu-i aşa?

Şi am râs pe înfundate fiecare în sacul lui gen ca să ne convingem că eram într-adevăr haioasă, ca fată.

Îmi plăcea să dorm împreună cu el în căbănuţa aia (împărţisem bine sarcinile: eu o desfăceam – 2 secunde – şi el o strângea – 2 ore –), îmi scoteam plosca cu rachiu şi ne povesteam o grămadă de lucruri. Îi bârfeam pe cei din grup, râdeam, pufneam, făceam glume proaste, ne povesteam vieţile noastre, bucăţelele de foileton pe care le rataserăm, vorbeam despre buchetele noastre, comenzile noastre, cancanuri de la muncă, despre inele, clienţi şi brăţări.

Franck îi şi imita pe unii cercetaşi din drumeţie, chiar mai ridicoli decât ceilalţi, şi mă zguduiam de râs.

Râdeam în asemenea hal, că uneori cortul nostru era gata-gata să-şi ia zborul. Ceilalţi se gândeau probabil că îmi reveneam destul de repede după marea mea dezamăgire în dragoste…

Eh, mă durea undeva…

Mă doare undeva de ceilalţi… Nu-i iubesc decât pe cei care-mi sunt alături.

Şi câinele.

La un moment dat am fost împărţiţi în trei grupuri, din cauza unei tărăşenii cu nişte poteci prea şubrede, şi ne-am trezit înconjuraţi de oameni „noi“, printre care o familie curăţică şi dichisită, ca scoasă din cutie.

Deşi nici nu te-aşteptai ca băiatul şi cele două fetiţe să fie (la naiba, am strecurat un conjunctiv! 10 puncte! 10 puncte pentru Billie, care vorbeşte aşa bine franţuzeasca!) atât de cuminţi, părinţii lor aveau un aer de obsedaţi, cu toate principiile lor de Mari Educatori Infailibili.

Aveau încă autocolantele cu La Manif Pour Tous[1] pe rucsacuri şi ne-au întrebat, pe mine şi pe Franck, dacă suntem logodiţi şi urmează să ne căsătorim.

Bieţii, bieţii neghiobi…

Franck, care se ocupa de provizii, nu auzise întrebarea, aşa că le-am răspuns că suntem frate şi soră.

Păi, mda… Voiam să mă pot strica de râs în toate nopţile de-acum înainte, în micul meu co-cort, cu micul meu popo-nar, fără să vină să arunce o găleată cu apă rece pe noi…

Mergeam în spatele lor şi, cu bărbia, i-am arătat lui Franck faimosul autocolant ca să-l fac să zâmbească, dar era cam pleoştit şi n-a reacţionat.

Arthur al lui o ştersese cu alt grup de Minimoişi[2], unde era şi o mică Sélénia de douăzeci de ani, care era proastă de dădea în gropi, dar care în ochii lui părea frumoasă de pica, şi asta îl dezamăgise niţeluş de viaţă…

— Eh, am făcut eu trăgându-i un ghiont, mă ai pe mine.

Dar pentru că el nu se înveselea, am scos trusa de prim ajutor:

— Ce mă sfătuieşti să fac în ziua când voi vedea că nu mă mai iubeşti? l-am întrebat într-o doară.

— Să-ţi iei un amant, mi-a răspuns el prompt.

— Dar ce voi face apoi, în ziua când amantul nu mă va mai iubi? am insistat eu.

— Îţi vei lua altul.

— Şi cât timp va dura asta?

— Până vei avea părul cărunt, iar eu voi albi, a răspuns zâmbind.

Şi, hop, am luat-o de la capăt. După asta i-a crescut inima, cât un cartof. (A, nu! Am zis că nu vreau să mai aud niciodată de ei!)

Şi după asta a fost din nou vesel. Trăiască Alfred.

Noi n-aveam măgar fiindcă n-aveam copii.

Familia Superrelaxata avea, de aia primise un măgăruş cenuşiu, foarte scump, pe care îl chema Măgărel. (Superoriginal.) Îmi era cam frică de el, totuşi îmi plăcea…

(După oamenii ăştia, Franck n-avea să aibă parte curând nici de soţ, nici de familie, nici de copii, nici de demnitate, nici de respect, nici de iertare, nici de rai, aşa că nici n-avea rost să mai viseze la un măgar.)

Măgărel…

Eu îi spuneam Urechilă şi din când în când îi dădeam pe furiş ceva de halit.

Domnul Superrelaxat mă privea cu încruntare, fiindcă în regulament se spunea clar că nu trebuia să hrăneşti *niciodată* măgăruşii pe drum.

Era regula numărul unu, repetase domnul Hertz, stăpânul măgarilor savanţi3: Daţi-le tot ce vreţi când sunt deşeuaţi, însă altfel – nici un fir de iarbă. Dacă nu… dacă nu…nu-mi mai amintesc… dacă nu, li se strică GPS-ul, cred…

Bine, dar când terminam un măr nu era să arunc cotorul la furnici în timp ce drăguţului de Măgărel i se scurgeau ochii după el de un sfert de oră, nu-i aşa?

Asta-i bine, doar nu suntem animale.

Între mine şi domnul Superrelaxat treburile începeau să se cam împută.

Îmi plăcea nema cum vorbea cu soţia lui (de parc-ar fi fost o idioată) şi cum vorbea cu copiii lui (de parc-ar fi fost nişte idioţi). (Cum mă enervez, încep să mă încurc în negaţii, aţi observat?) (Năravul din fire n-are leac: imediat îmi ies pe gură numai chestii urâte învăţate la Morilles.) (Imediat.) (Vai.)

Îl amuşina întruna pe Franck, fiindcă începea să aibă dubii că ar fi un bărbat adevărat, cum se spune, şi chestia asta mă călca pe nervi cumplit. Felul ăsta al lui de a-i amuşina fundul de parcă ar fi fost un câine mă scârbea.

Şi-apoi, avea darul de-a distruge toate momentele bune. Dacă micuţa culegea o floare ca să i-o dăruiască maică-sii, se dezlănţuia o catastrofă, fiindcă era o specie protejată. Dacă băiatul voia să se uite prin binoclu, îl punea să aştepte fiindcă era murdar pe mâini. Dacă îi era foame, nu-i dădea nimic fiindcă nu venise încă ora gustării. Dacă voia să ţină măgarul, nu se putea fiindcă risca să-l lase să-i scape. Dacă voia să facă „broscuţe“ pe apă, n-avea să reuşească niciodată pentru că nu-şi dădea destul silinţa. (Silinţa… Să-ţi dai silinţa ca să faci „broscuţe“… Ce cretin…) Dacă cealaltă micuţă mai trecea o dată prin spatele măgarului, avea să-şi ia o copită care putea s-o omoare. (Urechilă al meu… Prostii…) Dacă doamna spunea că priveliştea e frumoasă, răspundea că o să fie şi mai frumoasă de partea cealaltă a dealului, dacă le făcea o poză puştilor ei, o anunţa că o s-o strice, fiindcă era cu soarele în spate, iar dacă o lua în cele din urmă pe micuţă în braţe, dădea ochii peste cap, amintindu-i că nu era o idee bună să cedeze aşa la toate capriciile.

Bun.

Am încetinit pasul şi am făcut-o pe pasionata de faună şi floră ca să mă calmez.

Scoate lumea din sărite departe de mine, caporal mizerabil de lagăr nazist ce eşti, eu mă uit ce graminee o să pun în buchetele mele…

La picnic s-a aşezat lângă Franck, afişând un fel de camaraderie virilă sinceră, şi l-a întrebat într-o doară dacă şi noi ne doream copii.

Francky mi-a aruncat o privire care voia să spună: „Nu te băga, te implor“ şi i-a dat un răspuns tâmpit şi evaziv ca să pună capăt discuţiei.

Pe când ne aranjam din nou rucsacurile pe spinarea lui Urechilă, mi-a susurat la ureche:

— Hei, Billie, nu mă băga în belele cu tipul ăsta, da? În celălalt grup e unul dintre colegii mei de la muncă, de care îmi place foarte mult, şi nu vreau scandal, OK? Şi eu sunt în vacanţă…

Am dat din cap.

Şi m-am calmat…

Pentru el.

Seara, la refugiu, a cioplit bastoane pentru copii cu cuţitul lui frumos.

Fiind un sculptor fără egal, la sfârşit le-a întins fiecăruia o mică bijuterie şi zâmbetele lor au fost irezistibile.

Toate aveau iniţialele fiecăruia şi un simbol personalizat gravat în scoarţă. Pentru băiat – o spadă, iar pentru fete – o stea şi o inimă.

Am făcut o grămadă de nazuri şi atunci am primit şi eu unul. Un baston mai lung şi mai gros, cu un B artistic şi capul câinelui meu dedesubt. Când mi l-a oferit, aveam acelaşi zâmbet ca şi puştii, dar mai copilăros.

După aceea am dormit buştean.

*

A doua zi dimineaţă eram din nou binedispusă.

Ţine minte, steluţo, că nu prea aveam de ales, fiindcă peisajul era într-adevăr foarte frumos…

Nimic nu rezistă la atâta frumuseţe… mai ales tâmpenia oamenilor… deci totul mergea ca pe roate. Văzând că m-am relaxat, Franck s-a relaxat şi el şi, cum nu aveam dreptul la un măgăruş pentru că trăiam în păcat, am luat-o înainte ca să nu mai riscăm să ne enerveze agasatorul de serviciu.

La urma urmei, fiecare cu viaţa lui, nu?

Păi, da…

Fiecare cu viaţa lui…

Dumnezeu e deştept şi o să-şi recunoască oamenii…

La un moment dat ne-am încrucişat cu o turmă imensă de oi. Bun, la început mai mergea, însă după aia mi s-a cam făcut lehamite…

Dacă te uiţi la o oaie e ca şi cum le-ai fi văzut pe toate, sunt lipsite de nuanţe. Tocmai îl trăgeam pe Franck de mână ca să ne întoarcem la traseul marcat, când, trosc!, Iisuse.

Francky al meu: trăsnit.

Viziunea. Apariţia. Revelaţia. Străfulgerarea. Palpitaţiile. Pumnul fix în plex.

Păstorul.

1. Uniune de asociaţii care a iniţiat în Franţa cele mai importante manifestări de opoziţie împotriva căsătoriei între persoane de acelaşi sex, dar şi a homofobiei sau rasismului.

2. Aluzie la filmul de animaţie *Arthur et les Minimoys* (2006), în care un băiat de zece ani descoperă lumea Minimoişilor, creaturi stranii, înalte de doi milimetri, ce îi populează grădina, în mijlocul cărora trăieşte prinţesa Sélénia, de care se îndrăgosteşte.

3. În orig., *monsieur Hertz des cadichons* – aluzie la cartea Contesei de Ségur, *Mémoires d'un âne* (1860), al cărei personaj principal este un măgar savant pe nume Cadichon, şi la firma de închirieri maşini Hertz Rent A Car.

*

Serios, jur, chiar semăna cu Iisus şi era super-supersexy…

Frumos, zâmbăreţ, bronzat, arămiu, auriu, uscat, musculos, bărbos, cârlionţat, cool, calm, luminos, la bustul gol, cu o pânză înfăşurată în jurul coapselor, sandale din piele şi un baston noduros.

Franck era exact ca lupul hămesit al lui Tex Avery, însă pe deasupra şi în mijlocul unei turme de oi.

Era divin să vezi aşa ceva…

Ei, dar şi mie îmi venea să mă duc să mă împărtăşesc imediat!

Am discutat puţin… în fine… am încercat să discutăm în loc să ne holbăm la el…

Franck îl întreba dacă singurătatea nu i se pare prea apăsătoare (şmecherul…), iar eu îi puneam o grămadă de întrebări despre dulăul lui şi după aia i-am zărit pe prietenii noştri, Superrelaxaţii & Co, apărând în depărtare, aşa că l-am salutat şi ne-am dus să ne alăturăm lor, fiindcă ne era teamă să nu ne pierdem.

Chiar înainte, l-am întrebat unde se ducea şi-a arătat spre un munte nu prea înalt din împrejurimi.

Bun, păi atunci, la revedere…

O, Doamne… Ce nemilos eşti cu oile tale! Slujba se ţinuse, dar fusese mult prea scurtă!

N-are rost să mai spun că l-am bătut încontinuu la cap pe Francky cu chestia asta în orele următoare.

La picnic, domnul Superrelaxat l-a întrebat pe Franck dacă voia cârnat.

— Doar dacă e Bâton du Berger[1]! am răspuns eu şi chestia asta m-a făcut să chicotesc ca apucata cel puţin două minute.

Când am reuşit să mă calmez, am adăugat:

— Dar, ăăă… cel cu alune de pădure, da?

Şi am luat-o de la capăt pentru încă vreo două minute.

Scuze.

Mii de scuze.

Doamna Superrelaxată a început să se îngrijoreze şi Franck i-a spus că am alergie la polen.

Şi, hop, două minute în plus.

Aaa… Mie chiar începea să-mi placă plimbarea asta!

Franck o făcea pe supăratul, dar şi el era mulţumit…

Ne cunoaştem bine, amândoi, şi de fiecare dată când îl vedem pe celălalt fericit, efectul pe care îl are chestia asta asupra noastră e un soi de trei în unu. O savurăm pentru celălalt, o savurăm pentru noi şi o savurăm şi pentru marea plăcere pe care o procură, aceea de-a da peste cap situaţia iniţială.

Ca să sărbătoresc, am aşteptat ca Torţionarul Tuturor să se ducă să se pişe şi i-am dat un măr întreg micului meu Urechilă.

L-a înghiţit imediat şi, ca să-mi mulţumească, mi-a depus un soi de pupătură caldă şi vântoasă pe gât.

Ooo… începeam deja să regret… În plus, în faţa buticului meu, cu o pălărie de pai cu două găuri şi câteva coşuri încărcate cu flori în spinare, ar fi dat clasă…

Deci, uite, steluţo… Totul mergea bine şi, dacă a luat-o razna, n-a fost chiar din vina noastră, având în vedere că noi, zău, fuseserăm atinşi de graţie şi mergeam pe apă.

Eram transfiguraţi.

Adoram excursia noastră prin Cévennes.

O a-do-ram.

Oiţe, nu exista ceva mai convertit de-atât!

Când s-a terminat picnicul, am hotărât să facem o pauză, pentru că era foarte cald şi micuţa adormise în braţele maică-sii.

(Ştiu, n-ar trebui s-o spun… nu serveşte la nimic… chiar la nimic… totuşi… mi se părea bizar…)

Ştiu că eu nu voi avea niciodată copii. Şi astea nu sunt doar vorbe goale. E o convingere adâncă. Nu vreau. Asta-i tot. Dar când vedeam cum se uita doamna asta la chipul micuţei ei şi cum se chinuia s-o ferească de soare mutându-şi greutatea de pe-un picior pe celălalt şi cum îşi freca fundul de copacul ăla având mare grijă să n-o trezească între timp, nu mă puteam abţine să-mi spun că mama trebuie să fi fost deranjată rău la cap… Deranjată rău, rău de tot… Fiindcă eu eram şi mai mică…

(Pe scurt. N-are nici o importanţă.)

Ca să nu mă mai gândesc la asta, m-am aşezat de-a curmezişul şi am aţipit pe burta lui Francky al meu.

Şi pac. Viaţa e învinsă din nou.

1. Varietate de cârnat marca Justin Bridou; în traducere, „cârnatul păstorului“.

*

Nu ştiu dacă era de la oboseala de pe drum, de la abdomenul păstorului sau de la scena gen Mama cu Pruncul, dar am dormit prost în noaptea aia…

Chiar n-am dormit deloc.

Iar bietul Franck n-a închis nici el vreun ochi. Fiindcă sunt egoistă şi nu voiam să rămân singură cu insomnia mea, încercam iar şi iar să leg o discuţie. Şi, normal, şobolancă mizerabilă ce sunt, de la bla-bla-uri la divagaţii, am reuşit în cele din urmă să-mi ating scopurile şi să mă apuc murmur în întuneric că eu n-aveam patru ani, ci unsprezece luni şi că chiar nu înţelegeam…

El era plictisit. Cred că se-apucase mai degrabă să se roage toată noaptea la Iisus cu micul lui rozariu adus de-acasă, aşa că m-a cam trimis la naiba.

Prin urmare, am dormit şi mai puţin şi, prin urmare, el la fel.

Deci, uite, steluţo… Vezi, încep deja să-ţi pregătesc terenul: când am pornit din nou la drum în dimineaţa aia ca să mergem să ne întâlnim cu restul grupului pe platoul nu mai ştiu care, cartea poştală din vacanţă era deja cam îndoită pe la colţuri…

Eram pusă, pentru prima oară în viaţă, în faţa unei mămici în acţiune, care pe deasupra mai era şi drăguţă, iar asta avea un efect dezastruos asupra mea. Nu spuneam nimic şi am făcut-o mai departe pe gâsculiţa, dar simţeam înăuntru o chestie care începea să trimită SOS-uri.

În loc să privesc cerul, soarele, norii, peisajul încântător, fluturii, florile şi cabanele din piatră, eram obsedată de femeia asta.

Îi ascultam glasul, mă uitam unde îşi aşeza mâinile pe trupurile copiilor ei (întotdeauna în cele mai catifelate locuri: pe ceafă, pe păr, pe obraji, pe pulpele mici şi dolofane), ce le dădea să mănânce, cum le răspundea tot timpul la întrebări, cum nu le încurca niciodată numele şi cum avea obiceiul să-i urmărească tot timpul pe ascuns cu coada ochiului şi… şi toate astea mă terminau.

Toate astea mă terminau… Toată tandreţea asta… Toată nedreptatea asta… Tot acest gol în stomac care mi se urca în gât de fiecare dată când întorceam capul spre ea…

Aşa că mă agăţam de Franck ca o lipitoare şi, simţind că-l scot din sărite, m-am băgat singură în carantină.

După dejun, fiindcă eram la fel de dărâmată, am cerut să-l mân pe Măgărel.

Ca să reuşesc să-mi depăşesc măcar *una* dintre angoase…

Plutonierul Superrelaxat a cedat, dându-mi o grămadă de recomandări idioate (de zici că-mi încredinţa un pitbull de luptă care nu halise nimic de-

o săptămână şi era dependent de amfetamine şi alte chestii din astea), iar eu, ca să-mi mut gândurile la altceva, m-am lansat într-un plan de agăţat excelent.

Îi susuram în urechea mare, care fremăta de plăcere: Eşti sigur că nu vrei să vii cu mine în Paname? O să-ţi dau să mănânci toţi trandafirii ofiliţi şi o să te duc să agăţi măgăruşe în grădina Luxembourg… În plus, o să-ţi strâng baligile, o să le pun în săculeţe de iută superdrăguţe şi o să le vând la preţ de aur tuturor clovnilor care-şi fac grădini de zarzavat stupide pe balcon…

Hai, zi da, ce… Nu te-ai săturat să cari în spinare rucsacuri Quechua? N-ai chef să trăieşti şi tu pe picior mare? O să-ţi vopsesc coama în albastru de levănţică şi-o să mergem să bem *mojito* pe Champs-Élysées…

Fiindcă am observat că-ţi plac la nebunie frunzele de mentă, nu-i aşa, micuţul meu prieten?

Hai, Urechilă al meu… Nu fi căpos…

Ochii lui blânzi mă priveau prietenos. Nu părea să aibă ceva împotrivă, şi se freca din când în când de braţul meu ca să alunge muştele şi să mă oblige să-l plictisesc încă un pic cu toate tâmpeniile mele.

Aşadar, mă simţeam mai bine.

Mă simţeam mai bine şi nu mai băgam în seamă blândeţea mămicii Superrelaxata şi prostia intersiderală a tipului ei.

Vezi, steluţo, toată chestia asta nu era deloc premeditată. Până la urmă o înghiţisem, găluşca asta micuţă şi mizerabilă de Morilles care mă împiedica să trăiesc din ajun şi în mine nu mai era urmă de ură.

Mă crezi, sper?

Trebuie să mă crezi.

Lui Franck şi ţie vă spun întotdeauna adevărul.

*

Bun, eşti gata?

OK, atunci intru direct în subiect…

La un moment dat, băieţelul, care visa la asta de zile şi nopţi întregi, a întrebat din nou dacă poate să mâne şi el măgăruşul.

Taică-su i-a răspuns că nu, iar eu că da.

Exact în acelaşi timp.

Şi atunci a apărut o pauză lungă în conversaţie.

— E în regulă, am adăugat, e foarte liniştit şi foarte blând… Dacă vrei, rămân în spatele fiului tău în caz că apare vreo problemă, OK?

Domnul Superrelaxat s-a cam ofticat, însă a fost silit s-o lase moartă fiindcă toată lumea îi spunea că am dreptate, că măgarul nostru e un mieluşel, că trebuie să aibă încredere în copii şi aşa mai departe.

HeilHitler a cedat până la urmă, dar simţeai că-l luase pe fiu-su în vizorul carabinei şi că micuţul n-avea nici un interes s-o dea în bară.

Ambianţa.

Piciul nu-şi încăpea în piele de bucurie. Parcă era Ben-Hur la volanul Lamborghiniului său.

Aşa cum promisesem, stăteam în spatele lui şi, exact ca maică-sa, îi mângâiam uneori pletele pe furiş.

Doar aşa.

Ca să văd cum e…

Şi, fiindcă totul mergea bine, în cele din urmă ne-am relaxat cu toţii.

Vreo jumate de oră mai târziu, a anunţat că s-a săturat să-l ţină de căpăstru pe Măgărel şi că vrea să mi-l dea înapoi ca se ducă din nou să caute fosile.

— Nici nu se pune problema, i-a răspuns taică-su, peste poate de mulţumit că putea să-şi impună din nou autoritatea în ochii grupului, tu ai vrut să-l ţii de căpăstru, ei, acum ţine-l până la capăt. Vei învăţa că în viaţă trebuie să-ţi asumi propriile alegeri, dragul meu Antoine. Ai hotărât să iei asupra ta responsabilitatea acestui animal, foarte bine, atunci închizi gura şi îl mâni până la locul de tabără, s-a înţeles?

Na, ce mai era şi cu tâmpeniile astea?

Ho-ho… Trebuia să mă bag neapărat în discuţia aia…

Ho-ho… Unde eşti, Francky?

Nu te-ndepărta prea mult, pisoiaşul meu, fiindcă simt că-mi crapă cămaşa pe la subsuori…

Şi încep să mă înverzesc un pic la faţă, nu-i aşa?

Atunci micuţul Antoine, care era superdulce, supersprinten la mers, supervesel, superafectuos şi superdrăguţ cu surorile lui mai mici, s-a pus pe plâns, strigând-o pe maică-sa.

Şi taică-su i-a tras o scatoalcă mică şi rea peste ceafă ca să-l înveţe ce-i viaţa.

Of, la naiba…

Of, chestia asta îmi suna cunoscut…

Îmi suna cunoscut fiindcă o ştiam pe dinafară.

Era cea mai rea.

Cea mai laşă dintre cele mai laşe.

Cea mai perversă.

Cea mai dureroasă.

Cea care nu lasă urme şi face să-ţi sune apa-n cap cât ai clipi.

Cea care te izbeşte în ceafă pe dinăuntru.

Cea pe care n-o bănuieşte nimeni niciodată şi care îţi zgâlţâie în asemenea hal cutia craniană, că pe moment nu mai eşti în stare să gândeşti şi tot restul vieţii rămâi niţel zguduit.

Of, la naiba…

Mica mea madlenă proustiană…

Bine, nu m-am gândit la toate astea pe moment, fireşte. De altfel, nu m-am gândit deloc la ele, fiindcă îmi sunt tatuate în carne.

Şi-apoi, nici n-aş fi avut timp, fiindcă deja descriam un arc mare de cerc în spate cu bastonul Van Cleef superfrumos făcut de Francky al meu şi i-am stâlcit imediat faţa domnului ăluia fercheş care tocmai ridicase mâna asupra unui copil.

Imediat.

I-am stâlcit-o.

Nu tu nas.

Nu tu gură.

Nu tu nimic.

Ce de-a sânge şiroindu-i printre degete şi pe toată faţa.

Şi zbierete.

Guiţături ca de porc, zău aşa.

O, ce nebunie…

În plus, din cauza gestului meu brusc şi a bastonului ridicat, măgarul se speriase şi o pornise la galop întins până în Katmandu, cu toate proviziile noastre în spinare.

O, ce nebunie…

Şi, cum toată lumea se uita la mine de parcă l-aş fi hăcuit, am insistat, ca să-l fac să-şi vină în fire pe bătăuşul puştiului ăluia drăguţ:

— Ei, i-am zis cu vocea de nerecunoscut pe care o folosesc doar în momentele importante, ai văzut cum e? Ai văzut cum e să fii lovit prin surprindere? Ai văzut cât e de neplăcut? Să nu mai faci vreodată aşa ceva, da? Fiindcă data viitoare te omor.

Şi, cum nu putea să-mi răspundă pentru că-şi molfăia măselele, am continuat:

— Nu-ţi face griji, o s-o şterg imediat, fiindcă nu mai pot să suport moaca asta a ta de fascist, dar înainte să plec o să-ţi mai spun o chestie, ultima, tembelule… Hei, uită-te la mine… M-auzi? Atunci, ascultă-mă bine: îl vezi pe amicul meu de colo… (şi, zicând asta, nu îndrăzneam să privesc spre Francky, normal) (nu poţi să ai curaj pentru toate în aceeaşi zi) …ei bine, e homo… şi eu sunt lesbi… mda… Şi închipuie-ţi că noaptea, în cortul nostru mic, ei bine, asta nu ne împiedică deloc să facem chestii de-a dreptul scârboase cu corpurile noastre, amândoi… Chestii pe care tu nici măcar nu eşti în stare să ţi le imaginezi… Ejaculează foarte rar în mine, te asigur, însă închipuie-ţi că într-o seară de beţie o dăm în bară… Închipuie-ţi… Ei bine, dac-ar fi să se nască un ţânc din toate dezmăţurile astea între un homo şi o lesbi, ştii ce? Nu numai că l-am păstra ca să te scoatem pe tine din minţi, dar pe deasupra noi, noi nu l-am plesni niciodată.

Niciodată, auzi? Nu i-am face niciodată cel mai mic rău. Niciodată, niciodată, niciodată…

Şi dacă chiar ne-ar plictisi prea tare şi ne-ar împiedica să ne întoarcem la orgiile noastre, ştii ce? L-am omorî, dar am face-o bine… Jur pe capul copiilor tăi că n-ar suferi. Jurat, scuipat. Hai… Salut, camarazi… Şi mult noroc…

După care am scuipat la picioarele lui şi am pornit-o spre locul unde se afla păstorul meu.

Pentru că simţeam în mine Credinţa, Viaţa, Lumina şi Adevărul.

*

Am mers drept înainte ore întregi.

Drept spre muntele lui Iisus.

Nici nu m-am întors, măcar o singură dată, să văd dacă Franck venea după mine.

Ştiam că vine după mine.

Că mă ura, totuşi venea după mine.

Că mă ura şi în acelaşi timp îmi mulţumea.

Şi că în capul lui trebuie să fi fost o varză.

Fiindcă între enervantu' ăsta şi taică-su nu era, probabil, cine ştie ce mare diferenţă…

Aşa ceva chiar există: făceau parte amândoi din aceeaşi celulă a Curăţătorilor Occidentului…

La un moment dat, am încremenit dinaintea unui soi de gol ce se căsca în creierii munţilor.

Unu, pentru că acolo se termina poteca şi, doi, pentru că nu auzeam nici un zgomot de paşi în spate de ore bune.

Nici unul.

Am încremenit în loc şi am aşteptat.

Să fii credincios ca un popă e o chestie bună, însă eu nu sunt popă. Sunt florăreasă.

Şi, în plus, cum ar spune poetul, nu există dragoste.

Nu există decât dovezi de dragoste.

Am încremenit şi m-am uitat la ceas.

Dacă în douăzeci de minute nu-i aici, mi-am zis, rup contractul de închiriere de pe Strada Fidelităţii.

Degeaba fac pe grozava din când în când, sunt totuşi o biată fiinţă fragilă, chiar şi eu.

Rahat. Doar mi-am ieşit din ţâţâni şi pentru el, nu numai pentru mine.

Mincinoaso.

Da, mărturisesc. N-am făcut-o decât pentru mine.

Şi nici măcar pentru mine, de altfel… Ci pentru o fetiţă pe care o vedeam în fiecare zi când eram mică…

O fetiţă căreia nu avusesem niciodată ocazia să-i spun că, deşi puţea în lunile de iarnă, rămânea prietena mea şi putea întotdeauna să intre în gaşca mea şi să se aşeze lângă mine în clasă.

Întotdeauna.

Şi pentru totdeauna.

Bun, ei, uite. Acum o făcusem.

O avea, dovada ei de dragoste…

Dacă în nouă minute nu-i aici, mi-am repetat strângând din dinţi, rup contractul de Fidelitate.

Şi, fix şapte minute mai târziu, un glas din spate m-a împroşcat cu venin:

— Hei! Ştii ce? Mă calci pe nervi, dom'şoară din Morilles. Chiar, chiar mă calci pe nervi!

Aş fi putut să plâng de fericire.

Era cea mai frumoasă şi mai romantică declaraţie de dragoste care mi se făcuse vreodată în viaţă…

M-am întors, i-am sărit de gât şi nu ştiu cum şi ce-am făcut sărind aşa în braţele lui, că din cauza mea ne-am prăbuşit amândoi în gol.

Ne-am rostogolit pe un soi de povârniş pietros de rahat şi ne-am trezit jos, în nişte tufe superînţepăcioase şi mai mult sau mai puţin făcuţi bucăţi.

După aia ne-am căţărat cum am putut spre un loc ceva mai plat şi am început să ne certăm de-a binelea.

Uite, steluţo, uite… S-a terminat… Şi, dacă vrei să ne vezi live sau pentru bisuri, uită-te din nou la primul episod din sezonul 1, fiindcă eu nu mai am nimic de adăugat.

*

Hi-hi-hi!

Visam că mă gâdilă Franck.

Hi-hi-hi! Ei… ăăă… înce-tează…

Dar, când am deschis ochii, mi-am dat seama că până la urmă adormisem şi că nu Francky din vis mă gâdila, ci Măgărel, care mă buzunărea.

— Noul tău prieten are chef de-un măr, după cât se pare…

M-am ridicat strâmbându-mă, tot din cauza braţului vraişte, şi l-am văzut stând pe un pietroi, foarte liniştit, şi făcându-şi o cafeluţă.

— Micul dejun e servit, a zis.

— Francky? Tu eşti? N-ai murit?

— Nu, nu încă… Nu ţi-a reuşit încă lovitura…

— Nu ţi-ai rupt nimic?

— Ba da. Glezna, cred…

— Păi, ăăă…, am zis nereuşind să pun cum trebuie la locul lor piesele de puzzle, Păi… nu… nu erai în comă?

— Nu.

— Păi atunci ce făceai?

— Dormeam.

La naiba, era umflat de somn… Şi toate grijile pe care mi le făcusem din cauza lui?

La naiba, era umflat de somn…

La naiba, era umflat de somn!

Domnul dormea…

Domnul se odihnea…

Domnul sforăia sub cerul liber…

Domnul dormise liniştit în braţele făţarnicului ăluia de Morfeu în timp ce eu îmi înghiţeam nefericirea…

Domnul nu era la înălţime.

Domnul mă dezamăgea.

Atâta nelinişte, când se prefăcuse doar că ar fi dat ochii peste cap… Şi cum mă chinuisem toată noaptea ca să ne fac să arătăm bine… Şi cât rahat fusesem nevoită să mănânc ca să avem un aer cât de cât prezentabil… Şi cum mă străduisem să bocesc pe înfundate fiindcă preferam să inspir mai degrabă respect decât milă.

Da, tot acest mikado[1] absolut enervant cu frumoasele mele amintiri din copilărie ca să le pot recupera pe cele utile fără să le tulbur pe celelalte, mai ales pe cele care n-ar fi folosit la nimic altceva decât să mă afunde încă puţin în noaptea mea neagră.

Toată munca asta de dantelăreasă ca să scot ceva frumos dintr-un rahat…

Tot curajul ăsta…

Toată tandreţea asta…

Toată dragostea asta…

Şi ce frig mi-a fost… Şi cât de singură m-am simţit… Şi ce tristă am fost… Şi cum m-am mai dat peste cap ca să ne iubească o moartă… şi… şi, în plus, numărul lui de Masturbare Artistică 8989…

La naiba, îmi cam ieşeam din pepeni…

Bine, bine, bine…

— Şi măgăruşul cum a ajuns aici?

— Nu ştiu. Era deja aici când m-am trezit…

— Dar pe unde a venit?

— Pe cărăruia de-acolo…

— Dar… ăăă… cum a făcut ca să ne găsească?

— Nu mă-ntreba… Uite încă un măgar destul de prost ca să ţină un pic la tine…

— …

— Te-ai bosumflat?

— Ei, da, m-am bosumflat, tâmpitule! Mi-am făcut o grămadă de griji, închipuie-ţi! Şi n-am închis un ochi toată noaptea…

— Văd…

Oho, mă ofticasem, normal, iar cafeaua aia putea să şi-o bage undeva.

— Eşti supărată pe mine? a întrebat cu guriţa aia de ipocrit şi de mic reparator de bijuterii de familie.

— …

— Aşa de tare?

— …

— Chiar aşa de tare?

— …

— Chiar aşa de tare?

— …

— Chiar ţi-ai făcut griji pentru mine?

— …

— Chiar credeai că sunt în comă?

— …

— Erai tristă?

— …

— Foarte tristă?

— …

Asta e. Ţine-o tot aşa, tâmpitul tâmpiţilor. Ba pe deasupra mai bate-ţi joc şi de gura mea spartă…

Tăcere.

S-a apropiat şchiopătând şi a pus lângă mine o ceaşcă aburindă şi o bucată de turtă dulce.

N-am mişcat nici dintr-o geană.

S-a aşezat cum a putut cu piciorul lui ţeapăn şi mi-a spus cu un glas foarte blând:

— Uită-te la mine.

Fuck you, pinguinule.

— Billie djinn, uită-te la mine.

Bun, cric… cric… mi-am ridicat ceafa mai sus cu trei milimetri.

— Ştii că te iubesc la nebunie, a murmurat privindu-mă drept în ochi. Că te iubesc mai mult decât orice pe lume… Ştii lucrul ăsta de ceva timp, nu-i aşa?

— …

— Da. Îl ştii. N-ai cum altfel… Dar, uite, de-aproape patru nopţi la rând nu mă laşi să dorm şi… şi eşti epuizantă, ştii asta? Epuizantă, epuizantă, epuizantă… Atât de obositoare că uneori, ca să rezist lângă tine, ei bine, trebuie să mă prefac c-am murit puţin… Poţi să-nţelegi chestia asta, nu?

— …

— Hai, bea-ţi cafeaua, mamaie…

Plângeam.

Atunci s-a târât iar până la mine şi m-a mângâiat afectuos, ce dureros.

— Am… am crezut c-aiii mu… murit, am zis printre sughiţuri.

— Ei, nu…

— Am… am crezut c-aiii mu… murit şi c-ooo să mă om… omor şi eeeu…

— Of, Billie, mă oboseşti…, a oftat el. Hai, bea-ţi cafeaua şi mănâncă un pic. N-am scos-o încă la capăt.

Aşa că mi-am mestecat turta dulce scârboasă, cu dulceaţă de lacrimi.

Şi-am ţinut-o tot într-un plâns fiindcă nu-hu-hu-mi plă-hă-hă-cea turta duulceee…

1. Joc de dexteritate la care un set de beţişoare lungi şi subţiri este împrăştiat pe o suprafaţă, iar jucătorii trebuie se le scoată unul câte unul fără să le mişte pe celelalte.

*

Am pornit iar la drum cum am putut, şontâc-şontâc, prin soare şi prin vânt.

Meşterisem o atelă pentru Franck din nişte bucăţele de lemn şi ceva sfoară, iar el se ţinea de Măgărel ca de un deambulator.

Nu noi îl mânam acum pe măgăruşul ăsta trimis de providenţă, ci el ne ducea înapoi acasă.

Cel puţin, aşa speram…

Acasă sau oriunde în altă parte.

Oriunde în altă parte, dar nu prin preajma ultimei mele victime, da?

Da, Măgărel? Să nu-mi faci una ca asta, OK?

Te rog…

Nu, nu, răspundea el, vă duc la grajd.

Şi eu m-am săturat până peste urechi de toate tâmpeniile voastre…

Bun.

Aveam încredere în el.

Şontâc-şontâc mă-ndepărtez

prin soare şi prin vânt înaintez.

(Bun, sigur, e mai bine dacă ai melodia în cap.)

Era într-adevăr superdrăguţ măgăruşul ăsta.

O să mă întorc să-l fur într-o zi, zău…

Dacă nu, n-o să mai vorbesc.

Deloc.

Canci.

Prea multe emoţii, prea multă oboseală, prea multă durere şi prea ofensată, trebuie s-o spunem…

Franck a încercat de vreo două-trei ori să propună un subiect de discuţie, însă eu îl lăsam să cadă între noi ca pe o grămadă de bălegar uscat şi putrezit.

Asta-i bine. Nici eu nu sunt o sfântă…

Ar fi putut să vorbească măcar o dată cu mine toată noaptea…

Numai o dată.

Aveam pică pe el rău de tot.

În plus, mă mai făcusem şi de râs în faţa tuturor stelelor ălora reci, care n-aveau nici o treabă cu păţaniile mele.

Mai şi plânsesem şi aşa şi pe dincolo.

Ce idioată…

Tăcere.

Tăcere adâncă prin soare şi prin gerul siberian.

Şi-apoi… după vreo oră, poate… am clacat în sfârşit.

Mi se acrise să fiu singură în capul meu de dimineaţa până seara. Mi se acrise de tot, de tot. Eram într-o companie foarte proastă. Şi-apoi, mă plictisisem de el. Mă plictisisem de ticălosul meu de prieten.

Aşa că am spus:

— Ia zi, e cald, nu-i aşa?

Şi el mi-a zâmbit.

După aia am vorbit de câte-n lună şi-n stele ca în vremurile de demult, dar fără să facem nici cea mai mică aluzie la ultimele mele isprăvi. Eh, dă-le-ncolo. Erau date uitării… Aveam să fac multe altele, ce…

După o clipă m-a întrebat:

— De ce râdeai?

— Ce?

— Am priceput că erai foarte nefericită şi extrem de îngrijorată din cauza stării mele de comă profundă, dar la un moment dat în timpul nopţii te-am auzit râzând. Râdeai în hohote. Aş putea şti de ce? Te gândeai la tot ce-mi puteai fura când e vorba de Fidelitate?

— Nu, am răspuns eu zâmbind, nu… Mă gândeam la mutrele tipilor din clasa noastră când ne-am terminat de jucat scena…

— Ce scenă?

— Ei, ştii foarte bine… cea din Musset…

— A, da? Eu zăceam în agonie la picioarele tale şi în timpul ăsta tu te gândeai la cretinii din clasa noastră de-acum o mie de ani?

— Păi, da…

— Şi care era legătura?

— Nu ştiu… Mi-a venit aşa…

— A, da?

— Da.

— Eşti o fată tare ciudată, nu-i aşa?

— …

Tăcere.

— Ia zi, nu cumva vorbeşti de piesa aia în care Perdican se căsătoreşte cu Rosette la sfârşit?

Şi iar. Uite c-o luăm iar de la capăt.

Asta era cea mai răsuflată dintre glumele noastre repetitive, dar, în fine… să-i dăm înainte dacă ţine el neapărat, să-i dăm înainte…

— Nu. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba sigur că da.

— Ba sigur că nu. Tipii ca el nu se căsătoresc niciodată cu păzitoare de gâşte oarecare. Ştiu că-ţi place să crezi asta fiindcă eşti un mare romantic din vremea trubadurilor, dar te înşeli rău de tot. Fac parte din aceeaşi clasă socială ca Rosette şi pot să-ţi spun că în ultimul moment ar fi şters-o… Afacerile l-ar fi chemat la Paris sau altă chestie de genul ăsta… În plus, taică-su nu i-ar fi dat voie în veci. Erau încă 6.000 de scuzi în joc, nu uita…

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da. S-ar fi căsătorit cu ea.

— De ce, mă rog?

— Pentru frumuseţea gestului.

— Frumuseţea gestului! Fac ceva pe ea. I-ar fi pus-o şi ar fi lăsat-o baltă cu bastardul lui, cu găinile şi curcanii lui.

— Ce cinică eşti…

— Da…

— De ce?

— Pentru că ştiu mai bine decât tine ce e viaţa…

— O, fie-ţi milă… Încetează… Nu-mi pune din nou placa asta…

— Încetez.

Tăcere.

— Billie?

— *Yes*.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ce?

Până şi măgarul se oprise.

— Vrei să ne căsătorim şi noi?

A, nu, murdărea totul…

— De ce te prosteşti aşa?

— Nu glumesc. În viaţa mea n-am fost mai serios.

— Păi… ăăă…

— Ăăă, ce?

— Păi, nu prea ne potrivim…

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Ei, ştii foarte bine…

— Ia zi, cine era fata care mi-a explicat într-o zi că iubirea adevărată n-are nimic de-a face cu anatomia?

— Nu ştiu. O mucoasă care voia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, îmi închipui…

— Billie…

— Da?

— Hai să ne căsătorim… Toată lumea ne bate la cap cu căsătoria pentru toţi, manifestaţiile împotriva căsătoriei pentru toţi, contramanifestaţiile împotriva căsătoriei pentru toţi, ura pentru toţi, prejudecăţile pentru toţi şi bunele ei sentimente pentru toţi… Atunci, noi de ce să nu, ha? Noi de ce să nu?

Ei, chiar era serios, cretinul…

— Şi de ce-am face ca alţii?

— Pentru că într-o noapte, nu ştiu dacă mai ţii minte… e foarte mult de-atunci… Într-o noapte m-ai pus să-ţi promit că n-o să te părăsesc niciodată, fiindcă fără mine faci numai tâmpenii… Şi-am încercat, ştii… Chiar am încercat să mă ţin de promisiune…

Dar nu sunt încă destul de blazat ca să reuşesc. E de-ajuns să merg la patru paşi în spatele tău ca să vorbeşti aiurea din nou… Aşa că vreau să mă căsătoresc cu tine ca să nu ţi se mai întâmple atât de des să intri în vreo belea pe viitor… N-o să spunem nimănui şi asta nu va schimba cu nimic felul în care trăim acum, însă noi, noi o să ştim.

O să ştim că între noi există şi legătura asta şi o s-o ştim întotdeauna.

Mă-ntrebi dacă ţin minte noaptea aia…

Deci nici el nu dormise neîntors…

— Ştii bine c-o să fac tot timpul tâmpenii…

— Ei bine, nu, tocmai. Vreau să cred că asta o să te mai liniştească un pic.

— Ce?

— Să ai în sfârşit o mică familie numai a ta…

Tăcere.

— Spune da, Billie… Nu pot să mă pun în genunchi fiindcă mă doare prea tare, dar închipuie-ţi că am făcut-o… Imaginează-ţi scena… Cu măgăruşul ăsta drept martor… De zece ani mă chinui cu tine, chiar am chef să închei afacerea…

— Şi de ce te-ai căsători cu mine, mai întâi?

— Fiindcă eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care-am întâlnit-o vreodată şi vreau să fii sunată prima dacă mi se întâmplă şi mie să intru în vreo belea.

— A? A, da? A, bun, păi, atunci, da…, am zis oftând. Dacă-i vorba doar de-un telefon, vreau… Mi-s fată serviabilă…

Ia zi, steluţo, petrecerile tare par să fie supertari, dar, hei… ia-o uşurel cu *popper*-urile, scumpa mea, pentru că chestia asta e de-a dreptul cosmică…

Tăcere.

Tăcere în soare şi în cer.

— Ei? De ce zâmbeşte aşa de prosteşte micuţa Billie? mi-a aruncat cu un aer zeflemitor. Se gândeşte la noaptea nunţii ei?

Dar… rrr… ăăă… nu zâmbeam deloc prosteşte. Dimpotrivă, zâmbeam foarte discret.

Zâmbeam pentru că nu mă înşelasem.

Ei, nu…

Jubilam pur şi simplu, fiindcă avusesem dreptate din nou: o poveste bună, mai ales una de dragoste, se termină întotdeauna cu o căsătorie cu cântece, dansuri, tamburine şi toate celelalte.

Ei, da…

La-la-trala… Tra-la-la…